

TBTS Theological Journal

วารสารวิชาการโรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

ฉบับที่ 4 ปี 2013

"Feed My Sheep"

"จงเลี้ยงแกะของเรา"

เจ้าของและผู้จัดทำ: โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

TBTS Theological Journal

วารสารวิชาการโรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

ฉบับที่ 4 ปี 2013

"Feed My Sheep" "จงเลี้ยงแกะของเรา"

เจ้าของและผู้จัดทำ: โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการค้นคว้าวิจัย และการสอนของคณาจารย์ โดยเผยแพร่งานวิจัย หรือบทความต่างๆ ของคณาจารย์ในสถาบัน เพื่อ เสริมสร้างแนวคิดและพัฒนาชีวิตของผู้รับใช้เต็ม เวลา ตลอดจนส่งเสริมให้คริสเตียนสามารถนำ แนวคิดและค่านิยมตามหลักการของพระคัมภีร์มา ประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างถูกต้อง

บรรณาธิการ

คุณอรนุช ตริสุโกศล

ที่ปรึกษาบรรณาธิการ

ดร. วิยะดา ทัพพิกรณ์

อ. ชานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

อ. วีรณัฐ วงศ์คงเดช

ผู้ตรวจทานภาษาไทย

อ. ปราณี จันทระ

ออกแบบปก

คุณพัชรี ปคุณปัญญา

กระแสโลกในยุคปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว กระแสต่างๆ ที่เกิดขึ้นนำมาซึ่งการพัฒนาทางด้านวัตถุจนส่งผลกระทบต่อจิตใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ ปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นมาอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาสังคม ปัญหาครอบครัว ปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาทางการเมือง ปัญหาเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แทนที่เราจะมัวท้อใจต่อปัญหา หรือหยุดคิดโดยไม่ทำอะไรเลยให้เราลุกขึ้นมาและตั้งคำถามกับตัวเองว่า เราจะยืนหยัดท่ามกลางกระแสสังคมเหล่านี้ได้อย่างไร? และเราซึ่งเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” จะเลี้ยงดูลูกแกะที่พระเจ้าทรงประทานให้เราได้อย่างไร? เราจะนำลูกแกะออกจากปัญหาและให้แนวทางในการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับความเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไร? เราจะช่วยลูกแกะให้เติบโตเป็นสาวกของพระเจ้าที่เข้มแข็งและส่องสว่างได้อย่างไร? คำถามต่างๆ เหล่านี้ขอให้ยังตั้งก้องอยู่ในสมองของเราในฐานะที่เป็นผู้รับใช้พระเจ้าจากนั้นให้เรามาช่วยกันหาวิธีการที่จะช่วยดูแลลูกแกะของเรา

เนื้อหาของวารสารวิชาการฉบับนี้ใช้ชื่อว่า “Feed My Sheep” ประโยคที่ว่า Feed My Sheep..... เป็นคำสั่งที่พระเยซูคริสต์ทรงสั่งให้เปโตรเลี้ยงแกะของพระองค์ (ยอห์น 21:15-17) เพราะพระเยซูทรงทราบว่า การเลี้ยงดูเป็นสิ่งสำคัญและเป็นหนทางที่จะช่วยให้แกะนั้นเติบโตในความเชื่อจนสามารถต่อต้านกระแสของโลกและเป็นแสงสว่างท่ามกลางความมืดของโลกใบนี้ได้

และคำสั่งของพระเยซูนี้เองได้ส่งต่อมายังรุ่นต่อรุ่นยุคต่อยุค จนมาถึงยุคของพวกเราในฐานะ

ผู้เลี้ยง ไม่ว่าเราจะอยู่ในบทบาทใด บทบาทของศิษยาภิบาล บทบาทของอาจารย์ บทบาทของผู้นำหรือบทบาทของผู้เลี้ยง

บทความในวารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์และสามารถช่วยผู้เลี้ยงทุกท่านในการ “Feed My Sheep” ได้อย่างหลากหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นบทความของ ศจ. ดร. เอชรา โมทนาพระคุณ “คริสเตียนไทย: ภาพสะท้อนการเมืองไทยในปัจจุบัน” ที่ช่วยสะท้อนและให้ข้อคิดของคริสเตียนไทยในยุคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี บทความของ อ. ประยูร ลิ้มหุตะเศรณี เรื่อง “การเทศนา” จะเป็นประโยชน์มากที่จะช่วยผู้เลี้ยง ในการเตรียมคำเทศนาและการเทศนา นอกจากนั้นยังมีอีกสองบทความคือ “ภาพพจน์ของการอภิบาล” และ “การโค้ช” โดย อ. ธานินทร์ วรวิจิตรพันธ์ ซึ่งทั้งสองบทความเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร D. Min กับ ABGTS (Asia Baptist Theological Seminary) ของท่าน สุดท้ายทางทีมงานยังได้คัดบทความจาก ยูจีน ปีเตอร์สัน ในฐานะเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์สอนในโรงเรียนพระคริสตธรรม บทความของท่านคือ “การแสวงหาฝ่ายวิญญาณด้วยเหตุผลผิดๆ” จากประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับกลุ่มผู้เชื่อต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรและเสริมกำลังผู้เลี้ยงทุกท่านในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าให้สามารถเลี้ยงลูกแกะ “Feed My Sheep” ได้เป็นอย่างดี ถ้าท่านอยากอ่านบทความอื่นๆ เพิ่มเติมท่านสามารถเข้าไปในเว็บไซต์ของโรงเรียนที่ www.thaibts.com

“คริสเตียนไทย: ภาพสะท้อนการเมืองไทยในปัจจุบัน”

ศจ. ดร. เอชรา โมทนาพระคุณ

6

“การเทศนา”

อ. ประยูร ลิมะหุตะเศรณี

15

6 ก้าวในการเตรียมตัวสู่การเป็นผู้เลี้ยงอย่างแท้จริง

20

“ภาพพจน์ของการอภิบาล”

(Images of Pastoral Care by Robert C. Dykstra)

อ. ชานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

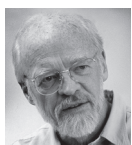
21

“การโค้ช” (Coaching)

อ. ชานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

36

“การแสวงหาฝ่ายวิญญาณด้วยเหตุผลผิดๆ”

(Spirituality for All The Wrong Reasons)

โดย Peterson, Eugene

56

บทนำ

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับบาทหลวงคาทอลิกคนหนึ่งชื่อ คุณพ่อวิกเตอร์ โอเวนส์ (Victor Owens) ซึ่งถูกส่งตัวไปประจำที่วัดคาทอลิกแห่งหนึ่งในสหรัฐฯ หลังจากทำงานอย่างทุ่มเทอุทิศตนเป็นเวลาถึง 25 ปี สมาชิกของวัดก็จัดงานเลี้ยงขึ้นเพื่อเป็นการขอบคุณและให้เกียรติแก่ท่าน ตามหมายกำหนดการการประชุมในวันนั้น นักการเมืองท้องถิ่นคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในฐานะนักกฎหมายและขณะเดียวกันก็เป็นสมาชิกในวัดที่คุณพ่อโอเวนส์ประจำอยู่ จะเป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์และมอบของขวัญให้แก่ท่าน แต่เนื่องจากนักการเมืองดังกล่าวนี้ติดภารกิจบางอย่างอยู่ที่ศาล จึงไม่สามารถมาทันเวลาเริ่มงานได้ เมื่อถึงกำหนดเวลาเจ้าภาพก็ตัดสินใจให้ดำเนินรายการไปตามหมายกำหนดการ

หลังจากแขกหลายคนในงานผลัดกันลุกขึ้นกล่าวชมคุณพ่อโอเวนส์บนเวทีแล้ว ก็มาถึงคราวที่คุณพ่อจะกล่าวถึงความประทับใจของท่านในการมาประจำอยู่ที่นี่ บาทหลวงท่านนี้บอกคนในงานว่า “พ่อไม่สามารถเปิดเผยความลับที่มีคนมาสารภาพบาปกับพ่อให้ท่านฟังได้นะ แต่พ่อยากให้พวกท่านรู้ว่า ตอนแรกที่พ่อมาประจำอยู่ที่วัดนี้ พ่อคิดว่าที่นี่นะเลวร้ายอย่างสุดๆ เลย! ทำไมนะหรือ? ก็เพราะเจ้าหนุ่มคนแรกที่มาสารภาพบาปกับพ่อ บอกพ่อว่า เขาเพิ่งขโมยโทรทัศน์ของคนอื่นมาเครื่องหนึ่ง เมื่อตำรวจเห็นเข้าและพยายามจะจับเขา เขาก็เกือบจะฆ่าตำรวจนายนั้น หลังจากนั้นเขายังบอกพ่อด้วยว่า เขายังยกเงินจากธุรกิจที่เขาทำร่วมกับเพื่อน แล้วยังเป็นซู้กับเมียของหุ้นส่วนคนนี้

ด้วย ตอนนั้น พ่อฟังแล้วก็ตกตะลึงพริ้งเพริดเลย ถ้าคนแรกที่มาสารภาพบาปยังเลวร้ายถึงขนาดนี้ แล้วคนที่เหลือจะเป็นอย่างไร? แต่หลังจาก 25 ปีที่ประจำอยู่ที่นี่ พ่อพบว่าพวกท่านไม่ได้เลวร้ายอย่างที่พ่อกลัวเลย ความจริงแล้ว พวกท่านเป็นคนน่ารักมากทีเดียว”

ขณะที่คุณพ่อโอเวนส์กล่าวสุนทรพจน์ใกล้จะจบ นักการเมืองท้องถิ่นคนนั้นก็มาถึงงานพร้อมกับขอโทษเป็นการใหญ่ที่เขาเมาสาย แล้วเขาก็รีบเดินไปที่เวทีเพื่อกล่าวสุนทรพจน์ก่อนจะมอบของขวัญให้แก่คุณพ่อโอเวนส์ หลังจากทักทายที่ประชุมแล้ว นักการเมืองคนนี้ก็ก็พูดชัดถ้อยชัดคำว่า “ผมจะไม่มีวันลืมวันแรกที่คุณพ่อมาถึงวัดนี้ได้เลย ความจริงแล้วผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งด้วยซ้ำไปเพราะผมเป็นคนแรกที่มาสารภาพบาปกับท่าน!!!!”

คุณเคยรู้สึกอยากให้สิ่งๆ ที่คล้ายๆ กันนี้เกิดขึ้นกับนักการเมืองบางคนบ้างไหมครับ? คุณรู้สึกสะใจไหมถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับนักการเมืองที่คุณไม่ชอบ? คุณจะรู้สึกอย่างนั้นไหมถ้าบังเอิญนักการเมืองคนนั้นคือตัวคุณเอง? ถ้าคุณเหมือนคนอื่นๆ อีกหลายคน คุณคงจะหัวเราะชอบใจเมื่ออ่านเรื่องนี้? แต่คุณจะหัวเราะออกใหม่ถ้าคุณคือนักการเมืองในเรื่องนี้?

ในบทความนี้ ผมอยากจะสะท้อนความคิดบางอย่างด้วยการพาเราย้อนกลับไปดูประวัติศาสตร์การเมืองไทยสักหน่อยแล้วเหลือवलกลับมาดูคริสตจักรไทยว่าคริสตจักรไทยร่วมสมัยเป็นอย่างไรในบริบทนี้ ในตอนท้ายผมอยากจะฝากคำถามบางอย่างสำหรับคริสเตียนไทยในฐานะปัจเจกบุคคลและคริสตจักรไทยในฐานะประชาคม

แห่งความเชื่อเป็นกระจกในการพิจารณาตัวของเราเอง¹

ย้อนดูประวัติศาสตร์การเมืองไทย

หลังจากที่คนไทยอพยพเข้ามาอยู่ในสุวรรณภูมิ พ่อขุนรามคำแหง (พ.ศ. 1822-1842) แห่งอาณาจักรสุโขทัย (ประมาณ พ.ศ. 1780-1981) ได้ทรงปกครองประชากรของพระองค์ด้วยระบอบ “พ่อปกครองลูก” ทำให้ประชาชนได้ใกล้ชิดกับพระเจ้าแผ่นดิน แต่หลังจากที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว จำนวนประชาชนที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บวกกับอิทธิพลความเชื่อที่ว่ากษัตริย์เป็นดังเทพ ทำให้ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดนี้ค่อยๆ จางหายไป

เมื่ออยุธยาเป็นราชธานี (พ.ศ. 1893-2310) รูปแบบการปกครองได้เปลี่ยนไปเป็นแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดในการบริหารประเทศและได้รับการยกย่องว่าเป็นเจ้าของสรรพสิ่งทั้งปวงในเขตการปกครองของพระองค์ พุทธศาสนาได้รับการเทิดทูนเป็นศาสนาอย่างเป็นทางการของประเทศ นอกจากนี้การติดต่อกับประเทศทางซีกโลกตะวันตกก็เริ่มขึ้นในสมัยอยุธยาเช่นกัน

1 การวิเคราะห์ใดๆ ที่ครอบคลุมกลุ่มคนที่กว้างมาก อย่างเช่นคริสตจักรไทยย่อมมีกรณียกเว้นจากผลการวิเคราะห์เป็นธรรมดา ในบทความนี้คำว่า “คริสตจักรไทย” ไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรไทยทุกอย่างเป็นแบบเดียวกันหมดอย่างที่นำเสนอในบทความนี้ ถ้าคริสตจักรของท่านไม่เป็นอย่างผลการวิเคราะห์เลย ผมไม่ทนขอพบคุณพระเจ้าสำหรับท่าน แต่ถ้าผลการวิเคราะห์สะท้อนความเป็นจริงในคริสตจักรของท่านหรือชีวิตส่วนตัวของท่านเองบ้าง ผมหวังว่าท่านจะใช้เวลาในการไตร่ตรองอธิษฐาน และแสวงหาพระเจ้าเพื่อการเปลี่ยนแปลง

หลังจากอยุธยาล่มสลายลง พระเจ้าตากสินได้สถาปนากรุงธนบุรีเป็นราชธานีแทน (พ.ศ. 2310-2325) แต่การปกครองยังคงเป็นแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป

เมื่อพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงก่อตั้งราชวงศ์จักรีและกำหนดให้กรุงเทพมหานครเป็นราชธานี (พ.ศ. 2325-ปัจจุบัน) การปกครองในช่วง 150 ปีแรกยังคงเป็นแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์อยู่ (พ.ศ. 2325-2475) แต่เมื่อการติดต่อกับต่างประเทศมีมากขึ้นทั้งในด้านการทูต การค้าขาย ตลอดจนการส่งเจ้านายและข้าราชการระดับสูงไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ ทศนคติเกี่ยวกับเรื่องประชาธิปไตยเริ่มหยั่งรากลงในความคิดของคนไทย จนกระทั่งคณะราษฎรได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบอบประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 7) ได้พระราชทานรัฐธรรมนูญฉบับแรกของการปกครองระบอบประชาธิปไตยให้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2475

แต่อย่างไรก็ตาม พัฒนาการทางการเมืองหลังจากนั้นไม่ได้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระปกเกล้าหรือตามอุดมคติของการปกครองระบอบประชาธิปไตย การถ่ายโอนอำนาจในการปกครองแทนที่จะเคลื่อนจากพระหัตถ์ของพระมหากษัตริย์ไปสู่มือของประชาชน กลับกลายเป็นการถ่ายโอนจากพระหัตถ์ของพระองค์ไปยังมือของผู้มีอำนาจทางทหาร ยังผลให้ประเทศไทยใน 60 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2475-2535) แม้จะได้ชื่อว่าเป็นประเทศประชาธิปไตย แต่แท้ที่จริงเป็นการปกครองโดย

รัฐบาลทหารเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งหลายคนขนานนามว่า “ประชาธิปไตยครึ่งใบ” บางช่วงหนักหน่วงมากจนไม่ต่างจากการปกครองในระบบเผด็จการหรือคณาธิปไตยเลย ใน 6 ทศวรรษนี้การแย่งชิงอำนาจระหว่างผู้นำทางทหารเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นเหตุให้มีการปฏิวัติเกิดขึ้นถึง 23 ครั้ง ซึ่งประสบความสำเร็จเพียง 12 ครั้งเท่านั้น ศาลพิเศษซึ่งไม่เปิดช่องให้มีการอุทธรณ์ถูกตั้งขึ้นเพื่อกำจัดฝ่ายตรงข้าม กฎหมายถูกตราขึ้นเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของผู้มีอำนาจ สิทธิของสื่อมวลชนถูกลิดรอนในช่วง 30 ปีสุดท้ายของการปกครองด้วยรัฐบาลทหาร ประชาชนได้ลุกฮือขึ้นต่อต้านครั้งใหญ่ๆ 3 ครั้งด้วยกันยังผลให้มีคนเสียชีวิตจากรุนแรงเป็นจำนวนมาก คือ ตุลาคม 2516, ตุลาคม 2519 และ พฤษภาคม 2535 ในที่สุด “ประชาธิปไตยเต็มใบ” ที่ใครๆ กล่าวขวัญถึงก็เกิดขึ้นจริงหลังจากนั้น

จากวันนั้นมาจนถึงวันนี้เวลาผ่านไปประมาณ 20 ปี (พ.ศ. 2535-2556) ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจในการปกครองอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมาย อยุติธรรม และอย่างเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตนยังคงอยู่กับสังคมไทยแม้ว่าเราจะมี “ประชาธิปไตยเต็มใบ” แล้วก็ตาม หลายอย่างชี้ไปในทิศทางที่ว่าประเทศไทยกำลังประสบภาวะสุ่มเสี่ยงในด้านต่างๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน การทุจริตอย่างมโหฬารเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางในหมู่เจ้าหน้าที่ของรัฐ² ผลประโยชน์ของตนและพรรคพวกทำให้

การเมืองกลายเป็น “พาณิชย์การเมือง” ซึ่งมีการลงทุนในช่วงเลือกตั้งและตามติดมาด้วยการถอนทุนคืนพร้อมกับการไถ่หลังจากได้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองแล้ว สิ่งนี้นำไปสู่การออกนโยบายและกฎหมายต่างๆ ที่ไม่เป็นธรรม การพูดความจริงเพียงครึ่งเดียว การปกปิดข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องซึ่งควรได้รับการเปิดเผย หรือไม่ก็พูดความเท็จแบบหน้าตาเฉย ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าความจริงเป็นอย่างไรมากลายเป็นเรื่องปกตวิสัยจนบางคนเปรยว่า “ทำไมนักการเมืองถึงได้โกหกจนเป็นสันดานนะ?” การเบี่ยงเบนประเด็นและการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่สับสนผิดที่ผิดทางทำให้เรื่องทุกข์ยากลำบากของประชาชนถูกแทนที่ด้วยการช่วยพวกพ้องของตนกลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง คงจะไม่มีช่วงใดตั้งแต่ประเทศไทยเปลี่ยนการปกครองมาเป็นระบอบประชาธิปไตยที่ประชาชนถูกปลุกปั่นให้เกลียดชังผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่างจนถึงกับใช้ความรุนแรงจนถึงขั้นเช่นฆ่าผู้ที่เห็นต่างมาเป็นเครื่องตัดสินมากเท่ากับในช่วงหลายปีหลังนี้ ถ้อยคำของลอร์ดแอกตัน (Lord Acton) ที่กล่าวไว้นานแล้วเกี่ยวกับการใช้อำนาจของมนุษย์ว่า “อำนาจทำให้เสื่อมทราม อำนาจเบ็ดเสร็จก่อให้เกิดความเสื่อมทรามอย่างเบ็ดเสร็จ” (Power corrupts; Absolute power corrupts absolutely) ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริงมาตลอดแล้วซ้ำอีก โดยเฉพาะเมื่อผู้ใช้อำนาจไม่ได้รับการตรวจสอบหรือถ่วงดุลอำนาจไว้

2 โพลหอกการค้าเมื่อเร็วๆ นี้ (ไทยโพสต์ ฉบับ 29 กค 2556, หน้า 1) รายงานว่าจากการสำรวจในเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา การจ่ายเงินใต้โต๊ะมีมูลค่าสูงถึง 3.92 แสนล้านบาท “โกงมากที่สุดเท่าที่เคยมีประเทศมา

25-35 %ภายใต้รัฐบาลชุดนี้” การโกงดังกล่าวเกิดจาก “3 ประสาน” คือ ข้าราชการ นักธุรกิจ และนักการเมือง.

เหลียวหลังกลับมาดูคริสตจักรไทย

ตั้งแต่วันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1828 ซึ่งเป็นวันที่มิชชันนารีโปรเตสแตนต์ 2 คนแรกได้มาถึงประเทศไทย จนถึงปัจจุบัน คริสตจักรโปรเตสแตนต์ได้เติบโตบนแผ่นดินไทยมาเป็นเวลา 185 ปีแล้ว คริสตจักรไทยจึงได้ผ่านช่วงเวลาของความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองมาหลายยุคหลายสมัยด้วยกัน คริสตจักรไทยสนองตอบต่อความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อย่างไร แม้ว่าจะมีกรณียกเว้นอยู่บ้างอย่างประปราย แต่ดูเหมือนว่าคริสตจักรไทยโดยรวมกันจะยึดพระธรรมโรม 13:1-7 เป็นแกนหลักและดำเนินกุศโลบาย “รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง” มาโดยตลอด ใครก็ตามที่ขึ้นสู่อำนาจทางการเมืองไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็แล้วแต่ผู้นั้นก็คือ “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” และเป็น “พันธมิตร” ของคริสตจักร โรม 13:1-7 ซึ่งอาจารย์เปาโลเขียนแนะนำคริสตจักรที่กรุงโรมในช่วง 5 ปีแรกแห่งการปกครองของเนโรซึ่งเขาทำหน้าที่ได้ดีภายใต้อิทธิพลของที่ปรึกษาที่มีประสิทธิภาพ (Quinquennium) ไม่เคยถูกถ่วงดุลด้วยวิวรรณ์ 13:1-18 ซึ่งให้ภาพของจักรวรรดิโรมันในตอนปลายของศตวรรษที่ 1 ว่ามันได้กลายเป็น “สัตว์ร้าย” ด้วยการเรียกร้องสิ่งที่มันไม่มีสิทธิ์อันชอบธรรมที่จะเรียกร้องได้จากประชาชน พระดำรัสของพระเยซูที่ว่า “ของของซีซาร์จงถวายแด่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” (มาระโก 12:13-17) ซึ่งบ่งบอกเป็นนัยถึงความจำกัดของขอบเขตอำนาจของซีซาร์ หรือพระดำรัสที่ทรงเรียกเฮโรดอันติปาสว่า “เจ้าหมาจิ้งจอกตัวนั้น” (ลูกา 13:32) ต่างก็ถูกมองข้ามไป ผลอย่างหนึ่งที่ตามมาก็คือ คริสตจักรไทยโดยรวมกัน

วางตัวนิ่งเฉยตลอดในท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้³ นอกจากการอธิษฐานเพื่อรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นครั้งคราวแล้ว คริสตจักรไทยโดยรวมกันแทบจะไม่ได้มีส่วนร่วมใดๆ ต่อความเป็นไปเหล่านี้ในสังคมกว้างนอกคริสตจักรเลย

เมื่อเวลาผ่านไป คริสตจักรไทยโดยภาพรวมนอกจากจะวางตัวนิ่งเฉยต่อการเปลี่ยนแปลงในสังคมกว้างตลอดจนการใช้อำนาจอย่างยุติธรรมแล้ว ประชาคมคริสตจักรในหลายต่อหลายแห่งเริ่มสะท้อนความเสื่อมโทรมและเสื่อมทรามต่างๆ ในสังคมกว้างในท่ามกลางประชากรของพระเจ้าเองมากขึ้นเรื่อยๆ ลองพิจารณาตัวอย่างต่อไปนี้ดู

หลายคนตั้งข้อสังเกตว่า ไม่เคยมีช่วงใดในตลอดประวัติศาสตร์ชาติไทยที่คนในสังคมไทยแตกแยกอย่างรุนแรงมากเท่ากับในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะในกลุ่มเชื้อสีต่างๆ หรือหน้าากหลายหลาก ท่ามกลางความตึงเครียดต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว มีคนก่อชนวนและสร้างกระแสของความขัดแย้งมากขึ้นเรื่อยๆ ในทำนองเดียวกัน ผมกลับใจมาเป็นสาวกของพระเยซูมากกว่า 40 ปีแล้ว และผมต้องยอมรับว่า ไม่เคยมีช่วงใดในตลอดชีวิตคริสเตียนของผมที่ผู้นำคริสตจักรไทยแตกแยกร้ายลึกมากเหมือนกับ

3 ผู้อ่านที่สนใจศึกษาเรื่องนี้จากมุมมองของพันธสัญญาใหม่เพิ่มเติมสามารถอ่านได้จาก Ezra Mothanaprakoon, “Ekklesia and Kaiser: A New Testament Perspective on the Relationship of the Church to the Civil Government with Reference to Thailand” Th. D. Dissertation. (Hong Kong: Asia Baptist Graduate Theological Seminary, 2007), หน้า 14-411 ซึ่งมีอยู่ในห้องสมุดของโรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์.

ในปัจจุบัน ถ้าหากความแตกแยกดังกล่าวเกิดจากการที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งปฏิเสธหลักคำสอนที่เป็นหัวใจสำคัญของความเชื่อคริสเตียนแล้วหันไปสอนคำสอนเทียมเท็จที่กีดกร่อนรากฐานของคริสตจักรนั้นเป็นสิ่งที่สามารถเข้าใจได้ไม่ยาก แต่นี่เป็นความแตกแยกที่เกิดจากความขัดแย้งทางด้านผลประโยชน์และการพยายามรักษา “ศักดิ์ศรีบ้าง ๆ บอ ๆ ” ซึ่งมีเพียงค่าสมมุติในกาลเวลาที่เรายู้อยู่เท่านั้น ผู้นำคริสเตียนระดับประเทศฟ้องร้องผู้นำอื่นในเรื่องที่แม้แต่เจ้าหน้าที่ฝ่ายยุติธรรมซึ่งไม่ใช่คริสเตียนก็ยังอดทนระอาใจเพราะแม้ว่าคู่ความจะเป็นผู้นำทางศาสนาและเรียกตนเองว่าเป็นสาวกในพระเยซูคริสต์เหมือนกัน แต่กลับไม่สามารถอภัยและคืนดีกันได้ จนกระทั่งกลับกลายเป็นคดีความยืดเยื้อมาเป็นปีๆ ไม่จบไม่สิ้นทั้งๆ ที่พระวาทะของพระเจ้ากำชับเราจากการทำอย่างนั้น (1 คร. 6:1-11) การกระทำดังกล่าวนี้ทำให้สูญเสียทั้งเวลาและทรัพย์สินมากมายที่น่าจะนำไปใช้ทำพันธกิจการรับใช้พระเจ้า และช่วยเหลือมนุษย์ได้มากกว่า

นักการเมืองคนแล้วคนเล่าแทนที่จะนำโดยคำนึงถึงประโยชน์สุขของส่วนรวมและการพัฒนาศักยภาพของผู้ที่อยู่ภายใต้การนำของพวกเขา พวกเขากลับใช้อำนาจและเล่ห์กลต่างๆ ในการทำให้ผู้ที่อยู่ภายใต้การนำของพวกเขากลายเป็นเครื่องมือในการสนองตอบความต้องการของตนเอง แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ผิดก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ผู้นำคริสตจักรคนแล้วคนเล่าแทนที่จะนำประชากรของพระเจ้าด้วยความจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้า ด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดีสะท้อนถึงพระคริสต์พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ และด้วยการเสริมสร้าง

พัฒนาศักยภาพของคนของพระเจ้าที่พวกเขาंना เพื่อให้พวกเขาสามารถเป็นคนอย่างที่เราต้องการให้พวกเขาเป็น (มธ. 20:25-27; อฟ. 4:11-16; 1 ทธ. 3:1-7; 1 ปต. 5:1-5) พวกเขากลับนำด้วยการกดดันขู่เชิญปลุกปั่นลูกแกะของตนทำให้ลูกแกะกลับกลายเป็นเครื่องมือในการทำตามความประสงค์ของตนเองแทนที่ผู้เลี้ยงจะนำด้วย “คทาและธารพระกร” (สดด. 23:4) พวกเขาใช้ “แส้” ฆี่ยนลูกแกะให้ยอมสิโรราบ ตำแหน่งและอำนาจทางการเมืองสำหรับนักการเมืองบางคนดูเหมือนได้กลายเป็น “มรดกตกทอด” ของครอบครัวไปแล้วโดยไม่คำนึงถึงความรู้ความสามารถอันใด ตำแหน่งและอำนาจในการนำประชากรของพระเจ้าได้กลายเป็น “มรดกตกทอด” ของผู้นำบางคนโดยไม่คำนึงถึงการทรงเรียก ของพระทาน หรือลักษณะชีวิตของคนที่มาสืบทอดตำแหน่งต่อไปดังนั้น

เราเห็นข่าวคราวและข้อมูลต่างๆ มากมายที่ออกมาตามสื่อประเภทต่างๆ ที่ชี้ถึงการคดโกงทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวงด้วยสารพัดวิธีการ และหลายต่อหลายครั้งเราก็ประณามการกระทำดังกล่าว แต่ข่าวในทำนองเดียวกันก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในแวดวงคริสเตียนเช่นกัน ผู้นำหน่วยงานทุจริตอย่างแยบยลและเมื่อเรื่องเผยตัวออกมาจากการตรวจสอบโดยหน่วยงานอิสระภายนอกองค์กร แทนที่จะสำนึกผิดและกลับใจใหม่พร้อมกับการแสดงผลที่สมกับการกลับใจใหม่ (ลก. 3:7-14; กจ. 26:20) เขากลับทำทนายให้ดำเนินการทางกฎหมายด้วยมั่นใจว่าอีกฝ่ายคงไม่ทำอย่างนั้นเพราะความเคารพที่ฝ่ายหลังมีต่อพระวาทะของพระเจ้า เราฉุนเฉียวกับการคดโกงและการฉ้อฉลที่ระบอบไปทั่วในแวดวงต่างๆ

แต่เหลียวกลับมาดูตัวเราเอง เราทำสิ่งเดียวกันหรือไม่ในการดำเนินธุรกิจต่างๆ ของเรา ถ้าเราทำอย่างเดียวกัน นี่จะไม่เป็นเหมือนอย่างภาพที่บอกว่า “ทุกครั้งที่แมวเรียกแมวตัวอื่น แต่ที่จริงมันกำลังเรียกตัวมันเอง” หรือ? นี่จะไม่เข้าทำนอง “หม้อข้าวบอกกระทะว่า ‘เอ็งหน้าดำ’ ทั้งๆ ที่มันเองก็ดำเหมือนกันหรือ?”

เมื่อความผิดปรากฏออกมา นักการเมืองคนแล้วคนเล่าลำเอียงช่วย “พรรคพวก” ปกปิดความผิดของพวกเขาไว้ ทำลายหลักฐานเดิม สร้างหลักฐานเท็จขึ้นแทน หรือไม่ก็ “ปิดตาข้างหนึ่ง” มองข้ามหลักฐานความจริงเหล่านั้นไป ในทำนองที่คล้ายคลึงกัน ผู้นำคริสเตียนบางคนลำเอียงเข้าข้างคนที่ตนเองชอบจนมองข้ามหลักฐานที่ชัดเจนที่บ่งบอกถึงความผิดของเขา บอกว่าจะตรวจสอบแต่ก็ไม่เคยตรวจสอบ บางครั้งคนที่เปิดเผยข้อเท็จจริงต่างหากกลับถูกเล่นงานจนบาดเจ็บปวดร้าวในจิตใจ

เราสามารถยกตัวอย่างอื่นๆ ได้อีก แต่เท่านี้ก็น่าจะพอเพียงที่จะให้เราเห็นภาพคริสตจักรไทยในหลายๆ ส่วนซึ่งสะท้อนถึงภาพของสังคมวงกว้าง ถ้าเป็นเช่นนี้เสียแล้ว เราจะเป็น “เกลือของแผ่นดิน” และ “แสงสว่างของโลก” ได้อย่างไร?

คริสตจักรไทยและคริสตจักรเลาตีเซีย

สภาพการณ์ดังกล่าวข้างต้นชวนให้ผมคิดถึงคริสตจักรแห่งหนึ่งในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูคริสต์ตรัสกับคริสตจักรทั้งเจ็ดในตอนปลายของศตวรรษที่ 1 ในวิวรณ์บทที่ 2-3 คริสตจักรแห่งหนึ่งที่พระองค์ไม่ทรงมีคำชมใดๆ ให้คือคริสตจักร

เลาตีเซีย เนื้อหาในพระธรรมวิวรณ์ 3:14-22 เป็นเหมือนใบแจ้งผลการตรวจสุขภาพฝ่ายวิญญาณตลอดจนใบสั่งยารักษาของคริสตจักรนี้ คริสตจักรนี้ป่วยข้างในอย่างหนักแต่คนในคริสตจักรกลับไม่รู้สึกรู้สึ พระองค์จึงต้องตรัสกับพวกเขาอย่างเข้มข้นตรงไปตรงมา

โรคร้ายของคริสตจักรเลาตีเซียที่ผมเรียกว่า “โรคเลาตีเซียอิสซึม” คือสภาวะของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์โดยส่วนรวมและคริสเตียนโดยส่วนบุคคลที่นั่นเหมือนกันกับสังคมที่คริสตจักรตั้งอยู่อย่างมากจนแทบไม่แตกต่างกัน เลาตีเซียเป็นเมืองที่ร่ำรวยมากในเวลานั้น เมืองนี้มีทั้งการธนาคารที่เฟื่องฟู โรงเรียนแพทย์ที่เลื่องชื่อซึ่งผลิตยารักษาโรคตา ธุรกิจการทำเครื่องนุ่งห่มจากขนสัตว์สีค่าและอื่นๆ อีกหลายอย่าง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ทำให้คนในเมืองนี้มีวามั่งคั่งทางวัตถุ รู้สึกหยิ่งโสในความมั่งมีของตน รู้สึกตนเองสามารถอยู่ได้ด้วยตนเองไม่ต้องพึ่งใครอื่นจากภายนอกทำที่และค่านิยมแบบนี้ได้แทรกซึมเข้ามาในคริสตจักรเลาตีเซียจนกลายเป็นวิถีชีวิตของผู้เชื่อที่นั่นไป พวกเขาอวดอ้างว่า “ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย” (3:17) แต่พระเยซูทรงวินิจฉัยสภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขาซึ่งตรงข้ามกับความคิดและความรู้สึกของพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย” (3:17) ทุกอย่างตรงกันข้ามกับความมั่งคั่งฝ่ายวัตถุและทำที่ของคนในคริสตจักรนั้นต่อสิ่งเหล่านี้

ผลที่น่าอนาถทั้งสองจากโรคเลาตีเซียอิสซึมก็คือประการแรก แม้พวกเขาจะเป็นประชากรของ

พระเจ้าซึ่งควรจะเป็นเกลือและแสงสว่างของแผ่นดินโลกในที่ที่พวกเขาอยู่ แต่พวกเขากลับไม่ได้เป็นอย่างนั้น พระเยซูตรัสตรงไปตรงมาด้วยพระดำรัสที่เป็นเหมือนแสงเอ็กเรย์ที่ฉายทะลุทะลวงเข้าไปภายในส่วนลึกของพวกเขาว่า “เรารู้จักความประพฤติของเจ้า คือว่าเจ้าไม่เย็นและไม่ร้อน เราอยากให้เจ้าเย็นหรือร้อน เพราะว่าเจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา” (3:15-16) คำที่เกี่ยวข้องกับอุณหภูมิของน้ำทั้งสามคำนี้มีความหมายเป็นพิเศษสำหรับชาวเลาติเซียในสมัยนั้น ทั้งนี้ก็เพราะปัญหาอย่างหนึ่งของเมืองเลาติเซียก็คือ พวกเขาไม่มีน้ำสำหรับอุปโภคและบริโภคอย่างเพียงพอ ดังนั้นเมืองนี้จึงต้องสร้างท่อน้ำเพื่อเชื่อมต่อไปยังบริเวณของเมืองที่ไกลเคียงเพื่อลำเลียงน้ำเข้ามาใช้ในเมืองนี้ น้ำจากน้ำพุร้อนแถบเมืองฮีเอราบุรีซึ่งกล่าวขวัญกันว่ามีความสมบูรณ์ในการรักษาโรคบางอย่างถูกส่งมาตามท่อแบบนี้ แต่เนื่องจากระยะทางไกลหลายกิโลเมตรประกอบกับท่อที่ไม่ค่อยสะอาดเมื่อใช้นานวันเข้า ดังนั้น พอน้ำมาถึงก็กลายเป็นน้ำอุ่นที่บ่อยครั้งไม่สามารถใช้ดื่มได้ ส่วนน้ำเย็นซึ่งไหลมาตามท่อจากเมืองอย่างเช่นเมืองโคโลสี พอมมาถึงก็กลายเป็นน้ำที่ไม่เย็นชื่นใจเหมือนอย่างที่คาดหวังไว้ ดังนั้นเมื่อพระเยซูตรัสกับผู้เชื่อในเมืองนี้ อย่างนั้น พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาร้อนเหมือนน้ำจากเมืองฮีเอราบุรีหรือเย็นเหมือนน้ำจากเมืองโคโลสีเพราะว่าน้ำทั้งสองนั้นเป็นประโยชน์ (ช่วยรักษาโรคหรือนำความชื่นใจมาสู่ผู้ดื่ม) แต่พวกเขากลับเป็นเพียงน้ำอุ่นๆ ที่ไร้ประโยชน์

ผลประการที่ 2 ก็คือ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อคริสตจักรกลับต้องไปอยู่นอกคริสตจักรของพระองค์ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะคริสตจักรเลาติเซียโดยรวมแล้วมัวเมาหลงใหลไปกับวิถีของสังคมรอบตัวของพวกเขา จนไม่ยอมรับรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ไม่ยอมให้พระองค์เป็นองค์เจ้านายของพวกเขา

หลังจากวิโรคราห์โรคแล้ว พระเยซูทรงให้ยารักษาโรคด้วย ประการแรก พวกเขาต้องสำนึกผิดและสนองตอบต่อพระดำรัสที่แม้ว่าจะแรงแต่ก็เป็นพระดำรัสแห่งความรักของพระองค์ด้วยการกลับใจใหม่จากทำที่และวิถีชีวิตแบบนั้น (3:19) ประการที่สอง พวกเขาจำเป็นต้องรับการรักษาสภาพชีวิตฝ่ายวิญญาณด้วยสิ่งที่มีค่าอย่างแท้จริงในสายพระเนตรของพระเจ้า พระเยซูตรัสในข้อ 18 ว่า “เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะได้มั่งมี และให้ซื้อเสื้อผ้าน้ำขาวเพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะได้เห็น” แม้พระเยซูคริสต์จะไปอยู่ด้านนอกของคริสตจักรเลาติเซีย แต่เพราะความรักของพระองค์ พระองค์ทรงเรียกให้พวกเขาเป็นรายบุคคลสนองตอบต่อพระดำรัสให้กลับใจใหม่ เพื่อพวกเขาจะสามารถมีการสามัคคีธรรมอย่างแท้จริงกับพระองค์ได้ (3:19-20)

ถ้าคริสตจักรไทยมีลักษณะเหมือนกับคริสตจักรเลาติเซีย เราก็คือเป็นภาพสะท้อนของสังคมไทยในวงกว้าง คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มีค่านิยมอย่างไร เราก็คือยึดถือค่านิยมเดียวกันกับพวกเขา

เขาเป็น “เกลือที่ไร้รสเค็ม” อย่างไร เราก็เป็นเกลือที่ไร้ประโยชน์อย่างนั้น เขาเป็นสปอตไลท์ที่หันมาส่องแสงใส่ตัวเองอย่างไร เราก็เป็นแสงสปอตไลท์ที่ไม่ได้ส่องขึ้นำคนไปที่พระคริสต์ แต่ส่องยกย่องเชิดชูตัวเองอย่างนั้น เขาคิดโก่งก้นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด เราก็ฉ้อฉลไม่ต่างจากพวกเขานัก แล้วเราจะเป็นประชากรที่ส่องแสงสว่างแก่คนในทะเล ความบาปอันมืดมิดได้อย่างไร? เราจะเป็แม่เหล็กที่ดึงดูดคนให้เข้ามาใกล้ทางของพระเจ้าได้อย่างไร?

คำถามทิ้งท้าย

พี่น้องครับ ถึงเวลาหรือยังครับที่เราจะเอาไม้เท้าท่อนออกไปจากตาของเราก่อนเพื่อเราจะเห็นชัดเจนขึ้นก่อนที่เราจะไปเชิญผิงในตาของคนอื่นซึ่งรวมถึงนักรบเมืองด้วย (มธ. 7:1-5) ถึงเวลาหรือยังครับที่เราจะต้องกลับใจใหม่อย่างจริงจังจนมีผลแห่งการกลับใจใหม่ปรากฏเป็นประจักษ์พยานให้เห็น (มธ. 3:8; กจ.26:19-20) ถึงเวลาหรือยังครับที่เราจะกลับมาสำรวจดูวิถีชีวิต ค่านิยมที่เรายึดเกาะไว้ ลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆ ที่เราถือว่าสำคัญภายใต้แสงสว่างแห่งพระวจนะ ถึงเวลาหรือยังครับที่เราจะให้แพทย์ผู้ประเสริฐรักษาเราให้หายจากโรคเลาตีเซียอิสซิม เพื่อเราจะเลิกเป็นภาพสะท้อนของสังคมที่ไม่มีพระเจ้า แล้วกลับมาเป็นภาพสะท้อนถึงพระเยชูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ศจ.ดร.เอชรา โมทนาพระคุณ

BA.Bs., M.Div., Th.D.

อาจารย์พิเศษ หมวดพระคัมภีร์ใหม่

สมรสกับคุณอลิษา มีลูกสาวหนึ่งคนและลูกชายหนึ่งคน

(เอสเธอร์ และ อิสรี)

อาจารย์ประจำพระคริสตธรรมกรุงเทพ

บรรณานุกรม

แมทธิวส์, เดวิด. การเมืองภาคพลเมือง. แปลจาก Politics for People โดยวันชัย วัฒนศัพท์. ขอนแก่น: สถาบันสันติศึกษา, มหาวิทยาลัย ขอนแก่น, 2552.

วิทยากร เชียงกุล และพรภิรมณ์ เอี่ยมธรรม. อธิบายศัพท์ปรัชญาการเมืองและสังคม. กรุงเทพมหานคร: สายธาร, 2547.

ส. พลายน้อย. สารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น, 2546.

สิริรัตน์ เรืองวงษ์วาร. ประวัติศาสตร์การเมืองไทย ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 จนถึงปัจจุบัน. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2539.

Beasley-Murray, G. R. Revelation. Grand Rapids, Michigan: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1983.

Ferguson, Everett. Backgrounds of Early Christianity. Second Edition. Grand Rapids, Michigan: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1993.

Jeffers, James S. Greco-Roman World of the New Testament Era. Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1999.

Keener, Craig S. Revelation. Grand Rapids, Michigan: Zondervan Publishing House, 2000.

Morell, David and Chai-Anan Samudavanija. Political Conflicts in Thailand: Reform, Reaction, and Revolution. Cambridge, MA: Oelgeschlager, Gunn and Hain Publishers, 1981.

Pilgrim, Walter E. Uneasy Neighbors: Church and State in the New Testament. Minneapolis, MN: Fortress Press, 1999.

Smith, Alex G. Siamese Gold: The Church in Thailand. Bangkok: KanokBannasan, 1981.

Theeravit, Khien. Thailand in Crisis: A Study of the Political Turmoil of May 1992. Bangkok: Chulalongkorn University Press, 1997.

ความใฝ่ฝันอย่างหนึ่งของบรรดาผู้รับใช้พระเจ้าส่วนใหญ่ คือการที่จะประสบความสำเร็จในงานรับใช้พระเจ้าด้านการเทศนาสั่งสอน เพราะดูเหมือนว่าผู้รับใช้พระเจ้าที่จบใหม่ท่านใดที่ประสบความสำเร็จในงานด้านการเทศนาสั่งสอน มักจะได้รับความไว้วางใจหรือเป็นที่ยอมรับจากคริสตจักรในบ้านเราได้ง่าย เมื่อเทียบกับความสำเร็จในด้านอื่นของผู้รับใช้จบใหม่ท่านนั้น

แต่การที่จะประสบความสำเร็จในการเทศนาสั่งสอนสำหรับผู้รับใช้จบใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย และไม่ใช่เรื่องง่ายแม้แต่กับผู้รับใช้พระเจ้ามาหลายปี ในหน้าที่ศิษยาภิบาลตามคริสตจักรต่างๆ ทั้งๆ ที่เรื่องนี้จะเป็นเรื่องที่ไม่ยาก

จากมุมมองของพระคัมภีร์ เราไม่พบว่าบรรดาสาวกของพระเยซูที่ประสบความสำเร็จในงานด้านเทศนาสั่งสอนนั้นได้รับการอบรมวิชาเทศนา PM04 หรือ PM15 จากใครหรือจากที่ไหนมาเลยสักท่านเดียว (PM04 หรือ PM15 = รหัสวิชาการเตรียมเทศนาและการเทศนาในโอกาสต่างๆ ของโรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์) และที่น่าสังเกตประการหนึ่งในเรื่องนี้คือ พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกว่าองค์พระเยซูคริสต์ทรงสอนการเทศนาให้อัครสาวกเลย ที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นไปได้ว่าพระองค์ไม่ได้สอนใครให้เทศนา แต่พระองค์ก็ทรงมอบหน้าที่ให้สาวกออกไปเทศนา (มก. 6:12)

อาจารย์เปาโลก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่ได้ใช้เวลากับทิโมธี แต่ก็ไม่มีพบว่ามีเหตุการณ์หรือข้อความตอนใดที่ชี้ให้เห็นว่าท่านได้ใช้เวลาในการอบรมทิโมธีให้เทศนา พระคัมภีร์บอกว่า อาจารย์เปาโลได้กำชับทิโมธีว่า ให้ทิโมธีใฝ่ใจในการอ่าน

พระคัมภีร์ในที่ประชุม ใฝ่ใจในการเทศนา และใฝ่ใจในการสั่งสอน (1ทธ. 4:13)

จากมุมมองของเราในปัจจุบันนี้ เราทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการเทศนาสั่งสอนทั้งหลาย โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในงานด้านการเทศนาสั่งสอนมีสูงมาก เพราะเราต่างก็ได้ผ่านการอบรมเรื่องนี้อย่างดีจากสถาบันพระคริสตธรรมมาแล้ว และหนังสือที่เราใช้เป็นคู่มือ ก็ล้วนแต่เขียนโดยบรรดาผู้รับใช้พระเจ้าที่มีประสบการณ์มากและประสบความสำเร็จในด้านนี้มาแล้วทั้งสิ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในที่นี้จึงขอเสนอเนื้อหาต่างๆ ในส่วนที่อาจจะอยู่นอกกรอบความคิดของเราทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการเทศนาอย่างย่อๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเทศนาของเราทั้งหลายอีกมุมมองหนึ่ง โดยเสนอจากมุมมองของผู้เขียนในเรื่องการเทศนา การเตรียมการเทศนาและข้อควรระวังในการเทศนา พร้อมกับการปิดท้ายบทความนี้ด้วยคำพูดของบรรดาผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเทศนาซึ่งเชื่อว่าจะเป็นบทเรียนที่ดีแก่เรา

“การเทศนา”

เป็นพันธกิจที่เรียกร้องความรับผิดชอบจากนักเทศน์สูงมาก ทั้งส่วนที่เกิดขึ้นจากความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟัง และส่วนที่เกิดขึ้นจากความสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อพระเจ้าของตัวนักเทศน์

ในด้านความรับผิดชอบส่วนที่เกิดขึ้นจากความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟังนั้น จะพบว่านักเทศน์จะถูกสมาชิกหรือผู้ฟังกำหนดให้ต้องรับผิดชอบใน

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเทศนาอย่างน้อย 4 ประการด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเทศน์จะต้องรับผิดชอบโดยการไม่ทำให้สมาชิกหรือผู้ฟังผิดหวัง แม้แต่ประการเดียวในการเทศนาแต่ละครั้ง เพราะความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟังทั้ง 4 ประการนี้เป็นสิ่งที่สมาชิกหรือผู้ฟังสมควรจะได้รับจากท่านทั้งหลายที่เป็นนักเทศน์ มีดังต่อไปนี้

ประการที่ 1 ตามความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟัง นักเทศน์จะถูกกำหนดให้ต้องเป็นผู้ที่มีมาตรฐานทางด้านความรู้และความเข้าใจพระคำของพระเจ้าเป็นอย่างดีและถูกต้องที่สุด คือรู้ดีและรู้อย่างถูกต้องมากกว่าสมาชิกหรือผู้ฟัง อย่างน้อยก็เป็นพระธรรมตอนที่นำมาใช้ในการเทศนาในแต่ละครั้ง

ประการที่ 2 ตามความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟัง นักเทศน์จะถูกกำหนดให้เป็นผู้ที่มีมาตรฐานทางด้านสติปัญญาและทักษะในการนำเสนอคำเทศนาให้เป็นพระพรต่อจิตวิญญาณของสมาชิกหรือผู้ฟังจากพระธรรมตอนที่นำมาใช้ในการเทศนาได้ทุกครั้ง

ประการที่ 3 ตามความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟัง นักเทศน์จะถูกกำหนดให้เป็นผู้ที่มีมาตรฐานทางด้านคุณภาพชีวิตที่ดีและสอดคล้องกับพระคำของพระเจ้าตามเนื้อหาและสาระของคำเทศนาที่นำเสนอทุกครั้ง

ประการที่ 4 ตามความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟัง นักเทศน์จะถูกกำหนดให้เป็นผู้ที่มีมาตรฐานทั้ง 3 ด้านนี้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ทั้งเวลาที่อยู่บนธรรมาสน์ และเวลาที่อยู่ในตลาด เวลาที่อยู่ทีโบสถ์และเวลาที่อยู่ที่บ้าน

ถึงแม้ว่ามาตรฐานตามความคาดหวังของสมาชิกหรือผู้ฟังทั้ง 4 ประการนี้ดูจะเป็นความคาดหวังที่หนักหนาเอาการอยู่ไม่น้อย แต่ก็ไม่ได้เป็นเรื่องที่มากเกินไปสำหรับท่านและเธอที่เป็นนักเทศน์ทั้งหลายจะรับผิดชอบไม่ไหว เพราะคุณสมบัติขั้นพื้นฐานของนักเทศน์โดยทั่วๆ ไปก็ไม่แตกต่างจากนี้เท่าไรนัก

การแสดงความรักดีชอบในเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับ การใช้เวลาของนักเทศน์แต่ละคนในแต่ละวันเพื่อการศึกษาค้นคว้า ความจริงจากพระธรรมของพระเจ้าเป็นอย่างดี พร้อมทั้งการจัดการเวลาเพื่อรับการพัฒนาด้านทักษะในการเสนอคำเทศนาอย่างต่อเนื่อง คงไม่ต้องแจกรายละเอียดไว้ในที่นี้

ส่วนความรักดีชอบที่เกิดขึ้นจากจิตสำนึกในหน้าที่ของนักเทศน์ที่มีต่อพระเจ้านั้น นอกจากจะเกี่ยวข้องกับความรักดีชอบทั้ง 4 ประการที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว ยังต้องรับผิดชอบในเรื่องการใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้าอย่างเพียงพอจริงๆ เพื่อจะสามารถรับรู้การทรงนำจากพระเจ้าในเนื้อหาจากพระคัมภีร์ที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ใช้ในการเทศนาในแต่ละครั้ง และที่จะเข้าถึงพระดำริของพระองค์จากเนื้อหาของพระคัมภีร์ดังกล่าวนั้นอย่างชัดเจน และความรักดีชอบต่อพระเจ้าอีกประการหนึ่งคือ เนื้อหาและสาระของคำเทศนานั้นจะต้องเป็นพระพรต่อผู้เทศนาในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต และนำการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นในชีวิตของนักเทศน์เป็นบุคคลแรก

“การเตรียมเทศนา”

โดยทั่วๆ ไปนักเทศน์แต่ละคนจะมีวิธีในการเตรียม

เทศนาที่แตกต่างกัน แต่ไม่ว่าใครจะมีวิธีในการเตรียมเทศนาอย่างไร สิ่งที่ควรจะต้องอยู่ในห้วงความคิดของนักเทศน์ตลอดเวลา คือ เนื้อหาสาระของคำเทศนาที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องเป็นประโยชน์หรือเป็นพระพรต่อสมาชิกหรือผู้ฟังเท่านั้น และนี่คือจริยธรรมของนักเทศน์

สิ่งที่นักเทศน์ควรระวังให้ห่างไกลมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คือ การแสวงหาผลประโยชน์เพื่อตัวเองทั้งด้านทรัพย์สินและเกียรติยศชื่อเสียงจากสมาชิกหรือผู้ฟังผ่านทาง การเทศนา เราสามารถใช้วิธีการสำรวจตัวเองแบบง่ายๆ ในเรื่องนี้จากท่าทีในขณะที่เตรียมเทศนาว่า เนื้อหาสาระที่เกิดจากการเตรียมเทศนาในแต่ละครั้งตอบใจหายอะไร ซึ่งในที่นี้จะยกตัวอย่างใจหายที่นักเทศน์มักจะนำมาใช้จุดประกายในการเตรียมเทศนาบางประการ เช่น

ประการที่ 1 ตัวอย่างใจหายที่แสดงถึงการเทศนาเพื่อเอาใจสมาชิกหรือผู้ฟัง เนื้อหาคำเทศนาก็จะตอบใจหายที่ว่า “สมาชิกอยากฟังคำเทศนาในเรื่องอะไรบ้าง”

การเตรียมเทศนา นักเทศน์ก็จะคำนึงถึงสิ่งที่สมาชิกชอบ เนื้อหาโดยทั่วๆ ไปจะเป็นเรื่อง ความรักของพระเจ้า ความเมตตาของพระเจ้า ฤทธิ์เดชและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้า และพระพรของพระเจ้า เป็นต้น

ประการที่ 2 ตัวอย่างใจหายที่แสดงถึงการเทศนาเพื่อเอาใจตัวเอง เนื้อหาคำเทศนาก็จะตอบใจหายที่ว่า “เพื่อความอยู่รอดในคริสตจักรนี้เราไม่ควรเทศนาในเรื่องอะไรบ้าง”

การเตรียมเทศนา นักเทศน์ก็จะคำนึงถึงเรื่องที่จะ

จะหลีกเลี่ยง เช่น เรื่องความรับผิดชอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ในมาตรฐานของพระเจ้า โดยเฉพาะเรื่องที่ไม่แตะจุดอ่อนหรือความบาปของสมาชิกในคริสตจักรที่มีอิทธิพลบางคน เป็นต้น

ประการที่ 3 ตัวอย่างใจหายที่แสดงถึงการเทศนาเพื่อทำหน้าที่ให้ลุล่วง เนื้อหาคำเทศนาก็จะตอบใจหายที่ว่า “เรายังมีอะไรที่จะนำมาใช้เทศนาให้สมาชิกฟังเหลืออยู่อีกบ้างหรือไม่”

การเตรียมเทศนา นักเทศน์จะไม่ค่อยคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากเนื้อหาของคำเทศนามากนัก หรือบางครั้งก็ไม่คำนึงถึงเลย แต่จะคำนึงเพียงแค่ว่าขอให้มีความใหม่ที่จะนำมาใช้ในการเทศนาได้เท่านั้นสิ่งที่เรามักจะได้ยินจากนักเทศน์ประเภทนี้ก็คือ “ผมกำลังเจอทางตัน ไม่รู้จะเอาอะไรมาเทศนาในสัปดาห์หน้า”

ประการที่ 4 ตัวอย่างใจหายที่แสดงถึงการเทศนาเพื่อประโยชน์ของสมาชิก เนื้อหาคำเทศนาก็จะตอบใจหายที่ว่า “เราควรจะเทศนาเรื่องอะไรจึงจะดีสำหรับสมาชิก”

การเตรียมเทศนา นักเทศน์จะคำนึงถึงสิ่งที่ดีสำหรับสมาชิกในภาพรวมหรือสมาชิกส่วนใหญ่ และยังคงคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดจากเนื้อหาของคำเทศนาด้วย ดังนั้นนักเทศน์จะทุ่มเททั้งเวลาและแรงงานในการเตรียมเทศนาเป็นอย่างมาก

ประการที่ 5 ตัวอย่างใจหายที่แสดงถึงการเทศนาเพื่อให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เนื้อหาคำเทศนาก็จะตอบใจหายที่ว่า “พระเจ้าทรงประสงค์จะตรัสอะไรกับสมาชิกผ่านทาง การเทศนาของเรา”

การเตรียมการเทศนา นักเทศน์จะคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับสมาชิก นักเทศน์จะใช้เวลาอยู่กับพระคัมภีร์และการอธิษฐานรอคอยการทรงนำจากพระเจ้าทั้งส่วนที่เป็นพระคัมภีร์หรือพระดำรัสของพระเจ้า และส่วนที่เป็นพระดำริของพระเจ้าหรือการประยุกต์จากพระธรรมดังกล่าว

“ข้อควรระวังในการเทศนา”

ในการเทศนาแต่ละครั้ง ถ้าผู้เทศนาปรารถนาที่จะให้สมาชิกหรือผู้ฟังออกจากห้องนมัสการพร้อมด้วยจิตใจที่ยังจดจ่ออยู่ที่พระเจ้า และน้ำพระทัยของพระเจ้าจากคำเทศนาของท่านจริงๆ แล้ว นักเทศน์ต้องระมัดระวังที่จะไม่ทำสิ่งต่อไปนี้

1. ไม่พยายามที่จะปรับข้อพระคัมภีร์ให้เข้ากับหัวข้อที่มีบริบทไม่ตรงกัน
2. ไม่พูดซ้ำไปซ้ำมา ทั้งข้อความและเนื้อหา
3. ไม่ดึงดูความสนใจของสมาชิกหรือผู้ฟังมาที่ตัวผู้เทศนา
4. ไม่เป็นผู้ที่ทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อ ด้วยการยืนเทศนาอยู่กับที่ หรือใช้เสียงระดับเดียว
5. ไม่ยกตัวอย่างมากเกินไป
6. ไม่ยกตัวอย่างจากบุคคลในที่ประชุมเพื่อสร้างอารมณ์ขัน
7. ไม่เล่าเรื่องตลกที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาหรือสาระที่กำลังเทศนา
8. ไม่พูดคนเดียว

9. ไม่ดึงดูสมาชิกหรือผู้ฟังด้วยภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาฮีบรูหรือภาษากรีก หรือแม้แต่ภาษาอังกฤษ

10. ไม่ออกท่าทางมากเกินไป

11. ท่านคิดว่ายังมีข้อควรระวังอื่นๆ อะไรอีก . . .

คำพูดของนานานักเทศน์สากล

“If I had only one sermon to preach it would be a sermon against pride.” ถ้าผมมีคำเทศนาที่จะเทศน์เพียงเรื่องเดียว เรื่องนั้นจะเกี่ยวกับการต่อต้านความหยิ่งยะโส ~ G. K. Chesterton

“The test of a preacher is that his congregation goes away saying, not ‘What a lovely sermon,’ but ‘I will do something!’” สิ่งที่จะใช้ตรวจสอบนักเทศน์คือเมื่อผู้ฟังจากไปแล้วเขาพูดอะไร ระหว่าง “คำเทศนานี้ดีมาก” กับ “ผมต้องจัดการกับตัวเองบางอย่าง” ~ Francis de Sales

“Give me one hundred preachers who fear nothing but sin and desire nothing but God, and I care not whether they be clergymen or laymen, they alone will shake the gates of Hell and set up the kingdom of Heaven upon Earth.” ผมขอ นักเทศน์หนึ่งร้อยคน ที่ไม่กลัวอะไรเลยนอกจากความบาป และไม่ต้องการอะไรเลยนอกจากพระเจ้า ไม่ว่านักเทศน์พวกนั้นจะมีอาชีพอะไร พวกเขากลุ่มนี้จะเขย่าประตูนรกและก่อให้เกิดแผ่นดินสวรรค์บนโลกนี้อย่างแน่นอน ~ John Wesley

“If Jesus preached the same message minister’s preach today, He would have never been crucified.” ถ้าพระเยซูทรงเทศนาเรื่องเดียวกันกับของผู้รับใช้พระเจ้าที่เทศน์กันอยู่ในปัจจุบันนี้ พระองค์ไม่มีวันถูกตรึงบนไม้กางเขนอย่างแน่นอน ~ *Leonard Ravenhill*

“The gospel we preach must not be just something we hear from men or read from books or even conceived through our meditation. Unless it is delivered to us by God, it can serve no spiritual utility.” ข่าวประเสริฐที่เราเทศนานั้นต้องไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องที่เราได้ยินจากคนอื่น หรืออ่านจากหนังสือหรือแม้แต่มาจากการเฝ้าเดี่ยว ตราบใดที่ยังไม่ได้ส่งผ่านจากพระเจ้ามาถึงเรา ก็จะไม่มีความหมายต่อจิตวิญญาณ ~ *Watchman Nee*

“It is no use walking anywhere to preach unless our walking is our preaching.” ไม่มีประโยชน์อะไรในการเดินทางไปเทศนาตามที่ต่างๆ ถ้าเส้นทางที่เราดำเนินอยู่นั้นไม่ใช่เนื้อหาคำเทศนาของเรา ~ *Francis of Assisi*

“I’d rather be able to pray than to be a great preacher; Jesus Christ never taught his disciples how to preach, but only how to pray.” ผมขอเป็นนักอธิษฐานมากกว่าเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ พระเยซูไม่เคยสอนสาวกของพระองค์ให้เทศนา แต่สอนให้อธิษฐาน ~ *D.L. Moody*

“We complain today that ministers do not know how to preach; but is it not equally

true that our congregations do not know how to hear?” เรามักจะบ่นกันว่าผู้รับใช้ในยุคนี้เทศนาไม่เป็น แต่มีความจริงอีกด้านหนึ่งว่าคนที่อยู่ในห้องประชุมก็ฟังเทศนาไม่เป็นเหมือนกัน ~ *J.I. Packer*

“What is the chief end of preaching? I like to think it is this: It is to give men and women a sense of God and His presence.” บทสรุปของคำเทศนาที่สำคัญคืออะไร ผมคิดว่าเป็นเรื่องนี้ คือการที่จะช่วยให้ทั้งหญิงและชายได้สัมผัสกับพระเจ้าและการทรงสถิตของพระองค์ ~ *Martyn Lloyd-Jones*

หมายเหตุ การเขียนบทความในครั้งนี ผู้เขียนได้ข้อมูลส่วนใหญ่มาจากเอกสารประกอบการบรรยาย และประสบการณ์ในการรับใช้ของผู้เขียนเอง ซึ่งรวบรวมข้อมูลมาจากหลายแห่ง และได้เก็บสะสมมาเป็นเวลานาน ซึ่งทำให้ไม่สามารถค้นหาแหล่งที่มา เพื่อนำมาอ้างอิงได้ จึงขอภัยมา ณ ที่นี้

อาจารย์ประยูร ลิ้มหุตะเศเรณี

Dip.Th., M.div.(Hon.)

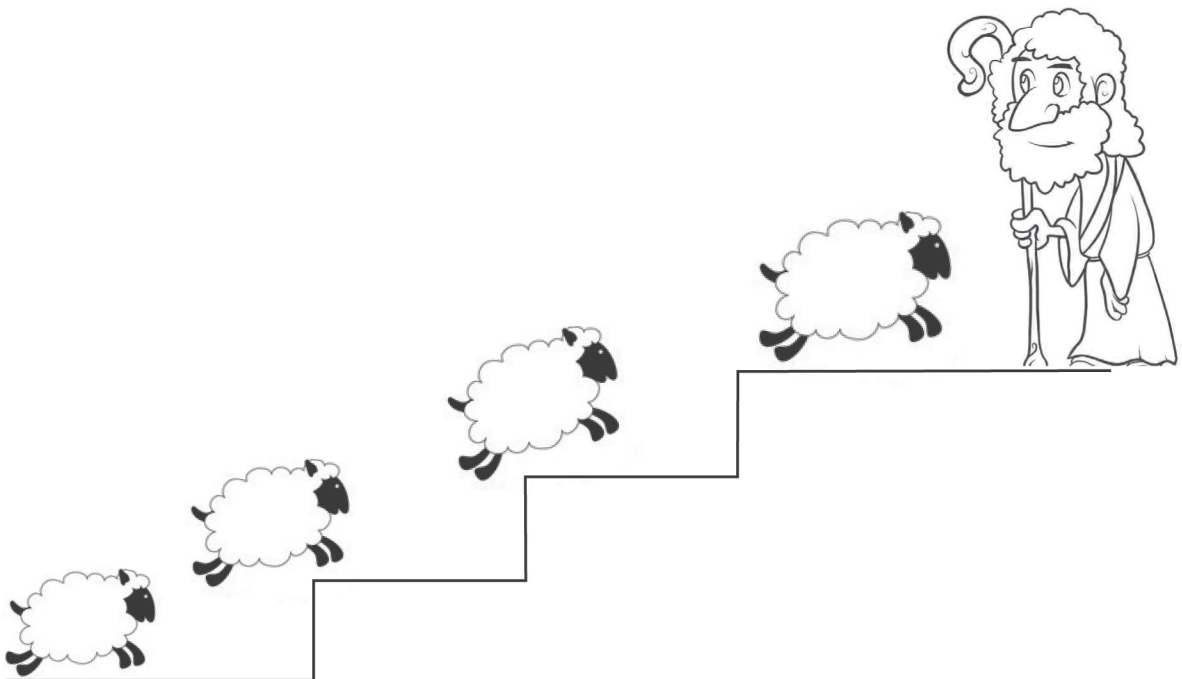
อาจารย์พิเศษ หมวดศาสนศาสตร์ประยุกต์
สมรสกับคุณภัทรลักษณ์ มีลูกชายหนึ่งคนและลูกสาว
หนึ่งคน (ประภัทร์ และ ภัทรียา)

เป็นที่ปรึกษาของผู้นำและศิษยาภิบาลคริสตจักรต่างๆ

6 ก้าวในการเตรียมตัวสู่การเป็นผู้เลี้ยงอย่างแท้จริง

6 ก้าว ในการเตรียมตัวสู่การเป็นผู้เลี้ยงอย่างแท้จริง

- ให้ความสำคัญกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอและไม่เร่งรีบในการอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์เป็นประจำ
- รักษาความชื่นชมยินดีในพระเจ้าเอาไว้
- พักผ่อนในวันสะบาโต
- ทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยรู้จักที่จะแบ่งงาน และความรับผิดชอบ และเตือนตัวเองว่าเราไม่สามารถตอบสนองความต้องการของทุกคนได้
- รับผิดชอบต่อครอบครัวของเราด้วยความทุ่มเทและเสียสละ
- มุ่งไปที่พระสิริที่จะมาถึงในอนาคต ซึ่งจะเป็นพลังให้เราใช้ชีวิตและรับใช้ต่อไปได้ท่ามกลางอุปสรรคปัญหาต่างๆ ในโลกใบนี้¹

1. อจิตต์ เฟอร์นันโด. ผู้รับใช้พันธุแท้: หนังสือชุดติดาสโก้จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนพันธกิจโลซาน (กรุงเทพฯ: กนกบรรณาสาร, 2013.), หน้า 34. (ลิขสิทธิ์สำนักพิมพ์กนกบรรณาสาร)

ภาพพจน์ของการอภิบาล¹

อ. ธาณินทร์ วรวิจิตรพันธ์ ผู้แปล คุณสุจินดา-คุณวิรุฬห์ จิตต์ปราวณีย์ ผู้เรียบเรียง คุณวารินทร์ ควบทรงธรรม บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการสัมมนาหัวข้อ “ภาพพจน์การอภิบาล” 16-20 มีนาคม 2009 ABGTS (Asia Baptist Theological Seminary)

ส่วนที่ 1

ภาพพจน์ของการอภิบาลในช่วงเริ่มต้น

1. เอกสารมนุษย์ที่มีชีวิต

(The Living Human Document)

แอนตัน ที. บอยเซน (Anton T. Boisen) ถือเป็น ผู้ริเริ่มการศึกษาด้านการอภิบาลของศิษยาภิบาล ในอเมริกา เขาได้กำหนดภาพพจน์ของการดูแล ของศิษยาภิบาลจากประสบการณ์ของตนเอง เขา เคยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเพราะสภาวะ จิตไม่ปกติ เขามีความกลัวที่รุนแรงว่าจะเกิดความ หายพระทัยในโลกและเขารู้สึกไม่สามารถรับมือกับ มันได้ เขาให้เหตุผลเกี่ยวกับอาการของเขาว่า “มีบางอย่างเกิดขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อรากฐาน ของเหตุและผลตามปกติของเขา” ภาพพจน์ของ เอกสารมนุษย์ที่มีชีวิต คือ การพยายามที่จะอ่าน ตัวตนภายในของบุคคลเหมือนกับการอ่านหนังสือ เพื่อช่วยให้รู้ถึงความหมายและเป้าหมายของตัวตน ภายใน หน้าที่ของศิษยาภิบาลก็คือการช่วยให้ผู้รับ คำปรึกษา หรือสมาชิกคริสตจักรได้เห็นภาพรวม ของประสบการณ์อันหลากหลายทั้งหมดในชีวิต ของตน และค้นหาความหมายจากประสบการณ์ เหล่านี้

2 การใช้ประโยชน์จากเอกสารมนุษย์ที่มีชีวิต

Reclaiming the Living Human Document

การให้คำปรึกษาของศิษยาภิบาลคือการฟังและ ตีความเรื่องราวของบุคคล คนแต่ละคนต้องการที่จะเป็นที่นับถือและมีคนรับฟัง “ในฐานะที่เป็น บุคคลที่มีความเป็นเอกลักษณ์และสิทธิ” เขาหรือ เธอต้องการผู้ตีความและผู้ให้แนวทาง บทบาท

หลักของศิษยาภิบาลในการให้คำปรึกษาก็คือการ ทำความเข้าใจ และตีความโลกที่อยู่ภายในของ บุคคลนั้นและพยายามช่วยให้ค้นพบความ หมายใหม่ที่เป็นไปได้

3. โครงข่ายมนุษย์ที่มีชีวิต

(The Living Human Web)

บอนนี่ มิลเลอร์-แมคเคลมอร์ (Bonnie Miller-Mclemore) ให้ความเห็นว่าในการให้คำปรึกษา ของศิษยาภิบาล เราจำเป็นต้องมีมุมมองที่กว้างขึ้น ไม่เพียงแค่มองหาบริบททางศาสนศาสตร์หรือทาง จิตวิทยาเท่านั้น แต่ต้องมองถึงบริบทของบุคคลนั้น ในด้านสังคมศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม และ ความคิดเห็นต่อสาธารณะด้วย (40) ดังนั้นเธอจึง แทนที่คำ “เอกสาร” ของบอยเซน ด้วยคำว่า “โครงข่าย” ซึ่งให้ความหมายกว้างและซับซ้อน มากกว่า ภาพที่อธิบายคำว่า “โครงข่าย” ได้ดี คือ เมื่อศิษยาภิบาลพบปะผู้คนที่อาศัยอยู่ในวัฒนธรรม มากกว่าหนึ่งวัฒนธรรม เช่น คนที่เน้นสิทธิสตรี หรือคนผิวสี ศิษยาภิบาลต้องเข้าใจถึงอิทธิพลที่ ทั้งสองวัฒนธรรมมีต่อบุคคลนั้น

4. ผู้เลี้ยงแกะที่ห่วงใย

(The Solicitous Shepherd)

นี่อาจจะเป็นภาพพจน์หนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมที่สุดของ ศิษยาภิบาล ซึ่งมาจากคำสอนของพระเยซูและ อัครสาวกเปโตร (ยอห์นบทที่ 10 และ 1 เปโตร บทที่ 5) โดยตรง ผู้เขียนใช้คำอุปมาเรื่องชาว สมะเรียใจดีเพื่ออธิบายแบบอย่างของผู้เลี้ยงแกะ ที่เสียสละ ชาวสะมาเรียช่วยชายที่บาดเจ็บจากความ ต้องการของผู้บาดเจ็บ โดยไม่มีเหตุผลอย่าง อื่นเลย ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เลี้ยงแกะควรมองที่ความ ต้องการของมนุษย์ ทั้งทางด้านร่างกายและ

1. บทความนี้เป็นการสรุปหนังสือ Image of Pastoral Care โดย Robert C. Dykstra (ed.)

จิตวิญญาณ ทั้งความต้องการที่เฉพาะเจาะจงและพระกิตติคุณนิรันดร์ การเลี้ยงดูไม่ใช่เป็นเพียงหน้าที่อย่างเดียวของศิษยาภิบาล เขายังต้องทำอย่างอื่นด้วย เช่น การจัดให้มีการสามัคคีธรรม การประกาศพระกิตติคุณ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เป้าหมายสูงสุดของศิษยาภิบาลคือ การเชื่อมโยงพระกิตติคุณเข้ากับความต้องการของผู้คน การเลี้ยงดูไม่เพียงเกี่ยวข้องกับเรื่องเชิงบวกอย่างความรัก ความห่วงใย การให้อภัยเท่านั้น แต่บางครั้งเป็นเรื่องของการตัดสินความถูกต้องด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับลูกแกะที่หลงหายไป อย่างไรก็ตาม เป้าหมายของการเลี้ยงดู ก็ยังคงเป็นเพื่อการเยียวยารักษา

5. ผู้เลี้ยงแกะที่กล้าหาญ

(The Courageous Shepherd)

การอภิบาลถือเป็นงานที่มีต้นทุนสูง ดังนั้นความกล้าหาญถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในงานอภิบาลของศิษยาภิบาล ซึ่งผู้เขียนคิดว่า แนวทางอภิบาลสมัยใหม่มักจะละเลยเรื่องนี้ไป เมื่อเรามองดูภาพพจน์ของผู้เลี้ยงแกะในพระคัมภีร์ เราจะเห็นการแสดงออกถึงความห่วงใยอย่างยิ่ง ใส่ใจกับความต้องการ คอยสนับสนุน และการเสียสละตนเอง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูเองเป็นต้นแบบที่ดีที่สุดของผู้นำลักษณะนี้ โดยผ่านคำสอนและการกระทำของพระองค์ จากภาพของผู้เลี้ยงแกะในพระคัมภีร์ มีการทรงเรียกให้ศิษยาภิบาลทุกคนมีความกล้าหาญ ความกล้าหาญในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความรุนแรงหรือความแข็งแรงทางกายภาพที่สื่อสมัยนี้ได้บอกเรา ความกล้าหาญในที่นี้มีความอ่อนโยนและความเข้มแข็งที่เราเห็นได้ในคำพูด การกระทำและการทนทุกข์ของพระเยซู “เป็น

หลักคุณธรรมที่อยู่ภายในตัวตนทั้งหมด เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและมนุษยชาติ เป็นความรักที่มั่นคงและไม่สามารถทำลายได้”

6. ชาวสะมาเรียผู้รู้จักแยกแยะ

(The Self-Differentiated Samaritans)

จิน สตีเวนสัน โมสเนอร์ (Jeanne Stevenson Moessner) ซึ่งเป็นนักเขียน กล่าวถึงภาพลักษณ์นี้ในบริบทของการอภิบาลผู้หญิง ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในการค้นหาตัวตนของตนเอง ซึ่งนั่นนำไปสู่การนับถือตัวเองในระดับที่ต่ำ ผู้เขียนใช้คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดีในลูกาเพื่อให้ภาพของการอภิบาลศิษย์ ในคำอุปมามีการทรงเรียกซึ่งเชื่อมโยงสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน ได้แก่ความรักต่อพระเจ้า ความรักต่อเพื่อนบ้าน และความรักต่อตนเอง ในคำอุปมานี้ ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นถึงตัวละครสามกลุ่ม คือ โจร บุโรหิตกับคนเลวี และชาวสะมาเรีย ทำที่ที่คนเหล่านี้มีต่อผู้อื่น สามารถบ่งบอกได้ว่า “สิ่งที่เป็นของคุณ ก็เป็นของฉัน” (โจร) “สิ่งที่เป็นของคุณก็เป็นของคุณ ถึงทัศนคติต่อคนอื่นของแต่ละคนถูกสื่อออกมาได้ว่า “ของของคุณเป็นของของฉัน” (โจร), “ของของคุณก็เป็นของของคุณ ของของฉันก็เป็นของฉัน” (บุโรหิตกับคนเลวี) “ของของฉันเป็นของของคุณ” (ชาวสะมาเรีย) ทำที่ของชาวสะมาเรียสามารถใช้บรรยายถึงทัศนคติที่ผู้หญิงคนหนึ่งมีต่อตัวเอง ซึ่งค่านิยมของเธอขึ้นอยู่กับผู้อื่น ผู้เขียนโต้แย้งว่าข้อสำคัญของคำอุปมาก็คือว่าชาวสะมาเรียเดินทางต่อจนจบ เขาช่วยเหลือชายบาดเจ็บ แต่เขาก็ทำงานของเขาเองให้เสร็จด้วยเช่นกัน ดังนั้นทำที่ของเขาที่มีต่อผู้อื่นคือ “ของของฉันเป็นของของฉัน แต่ฉันมีพอที่จะแบ่งปัน” ผู้หญิงต้องรักตัวเอง เพราะพวกเขามีคุณค่าอย่างยิ่ง

ส่วนที่ 2

ภาพพจน์ที่ขัดแย้งของการอภิบาล

7. ผู้เยียวยาที่บาดเจ็บ

(The Wounded Healer)

ภาพพจน์นี้ให้ภาพไว้โดยเฮนรี เจ เอ็ม นูเวน (Henri J. M. Nouwen) ซึ่งเป็นบาทหลวงคาทอลิกชาวดัชและนักเขียนซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี เขาได้บรรยายภาพของผู้เยียวยาที่บาดเจ็บนี้ ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ซึ่งนั่งอยู่ท่ามกลางคนยากจน พันแผลให้ตัวเองที่ละแผล รอผู้ที่ต้องการพระองค์ ร้องเรียกพระองค์ ผู้กระทำพันธกิจเป็นผู้เยียวยาที่บาดเจ็บ เพราะทุกคนมีบาดแผลของตัวเอง บาดแผลที่ผู้รับใช้มีเหมือนกันคือบาดแผลของ “ความโดดเดี่ยว” ซึ่งอาจหมายถึงความห่างเหินหรือการแยกตัวจากสังคม ผู้รับใช้ต้องทำตัวคุ้นเคยกับความโดดเดี่ยว เพื่อตนเองจะได้เข้าใจและช่วยเหลือผู้อื่น คุณลักษณะสำคัญของผู้เยียวยาที่บาดเจ็บก็คือ “การต้อนรับด้วยความยินดี” ซึ่งนูเวนได้ให้คำจำกัดความว่า “คือความสามารถในการเอาใจใส่แขกที่มาเยือน” การต้อนรับด้วยความยินดีเป็นแหล่งของความตั้งใจและการสร้างชุมชน ผู้รับใช้ควรจะสามารถใส่ใจผู้อื่นได้โดยปราศจากวาระส่วนตัว โดยทัศนคติอย่างนี้ ความรู้สึกสำนึกต่อชุมชนก็จะเกิดขึ้น บุคคลอาจจะมาหาผู้รับใช้เพื่อจะแบ่งปันตัวตนที่อยู่ลึกๆ ภายใน โดยไม่คาดหวังว่าผู้รับใช้จะสามารถแก้ทุกปัญหาของเขาได้ เขาสามารถแบ่งปันความอดัดใจแก่กันได้ เพราะทั้งสองฝ่ายต่างก็มีความบาดเจ็บอย่างเดียวกัน

8. ตัวตลกละครสัตว์ (The Circus Clown)

ภาพพจน์นี้สร้างขึ้นโดยเฮจิ ฟาเบอร์ (Heije

Faber) อนุศาสนิกในโรงพยาบาล เขาพบความตึงเครียดสามอย่างที่พบได้ทั้งในอนุศาสนิกและตัวตลกในคณะละครสัตว์ ได้แก่ การเป็นส่วนหนึ่งของทีมและการถูกแยกออก การเป็นและรู้สึกเหมือนมือสมัครเล่นท่ามกลางมืออาชีพที่มีความรู้และความต้องการที่จะเรียนรู้และความจำเป็นที่จะต้องเป็นต้นแบบ ตัวตลกกับอนุศาสนิกมีเป้าหมายเดียวกัน คือสร้างความจริงให้เกิดขึ้นในโลกที่ดูเหมือนไม่จริง และไม่น่าทนอยู่ได้ ให้กับผู้ชมละครสัตว์หรือผู้ป่วยในโรงพยาบาล พวกเขาดูเหมือนไม่มีความสำคัญใดๆ แต่พวกเขาชี้นำผู้คนไปสู่ความเป็นจริง

9. คนโง่ผู้ฉลาด (The Wise Fool)

ภาพพจน์นี้มีรากฐานอันลึกซึ่งมาจากพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจาก 1 โครินธ์บทที่ 1 “ความโง่เขลาของไม้กางเขน” ภาพพจน์นี้ย้ำอย่างชัดเจนให้เห็นถึงลำดับความสำคัญ ว่าเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณสำคัญมากกว่าที่อยู่เหนือสิ่งของหรือวัตถุที่จับต้องได้ในโลกนี้ มีปัจจัยสามข้อที่ทำให้คนโง่เป็น “คนฉลาด” เช่น ความเรียบง่าย ความจงรักภักดี และคำพยากรณ์ คนโง่ที่เรียบง่ายทำให้มีความสดใหม่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์กับผู้อื่น และคุณสมบัตินี้มีอำนาจในการทำลายความไม่จริงใจหรือการหลอกลวงตัวเองได้ คนโง่ที่จงรักภักดีเป็นความเต็มใจที่จะสละตนเองเพื่อความจงรักภักดี เป็นภาระผูกพันที่อยู่เหนือหลักเหตุและผล คุณสมบัตินี้เป็นดังที่เปาโลได้กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ว่า “เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์” (4:10) คนโง่ที่เป็นคำพยากรณ์มักปรากฏในพระวจนะของพระเจ้า เพื่อทำให้ผู้คนหันมาใส่ใจการพิพากษาของพระเจ้า หรือค่านิยม

ของที่พระเจ้าที่กลับตาลปัตรดังที่ปรากฏในเรื่องของโฮเซยาและภรรยา ในเรื่องราวของชาวสะมาเรียใจดี ฯลฯ

10. กรอบความคิดใหม่ของคนโง่ผู้ฉลาด (The Wise Fool Reframed)

มีความคล้ายคลึงกันอย่างมากระหว่างภาพพจน์ของคนโง่ที่ฉลาดในงานอภิบาลศิษย์ กับวิธีการสร้างกรอบความคิด ในแนวคิดที่ว่าคนโง่ที่เรียบง่าย เราต้องแยกแยะให้ออกระหว่างความฉลาดแบบมีสติปัญญาและความฉลาดแบบไร้สาระ เมื่อเราพยายามวิเคราะห์พฤติกรรมของมนุษย์ แทนที่จะมองในมุมมองของจิตวิทยา เราควรมองในกรอบใหม่ คือ “การประเมินด้านจริยธรรม” ซึ่งง่ายกว่ามาก ในมุมมองที่ว่าคนโง่ฉลาดจงรักภักดีนั้น คนโง่ฉลาดตรงกันข้ามกับพวกสมบูรณนิยม พวกสมบูรณนิยมจะพยายามหาความหมายของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นเมื่อใดที่สถานการณ์นั้นไร้ความหวังเขาก็จะไม่ทนอยู่ต่อไป คนเขลาคือคนหนึ่งที่จะหาความหมาย “ใน” แต่ละสถานการณ์ ดังนั้นเขาจึงสามารถดำเนินต่อไปได้แม้จะไม่มี ความหวัง แนวคิดสุดท้ายที่ว่าคนโง่เขลาเป็นคำพยากรณ์ เป็นวิธีการที่ผู้พยากรณ์จำนวนมากใช้สื่อสารข้อความของพระเจ้าไปสู่ประชากรของพระองค์ ผู้พยากรณ์กลายเป็นคนโง่เพราะเขาพูดในสิ่งที่เขาเองก็ยังไม่รู้แน่ชัด เพราะเขาพูดเพื่อพระเจ้า ผู้ที่คนทั่วไปคิดว่าทรงมีความขัดแย้งในพระองค์เอง โยนาห์เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของผู้เผยพระวจนะที่กลายเป็นคนเขลา

11. คนแปลกหน้าที่สนิทสนม (The Intimate Stranger)

จากการได้เป็นอนุศาสนิกในศูนย์การแพทย์ขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง โรเบิร์ต ซี. ไดค์สตรา (Robert C. Dykstra) พบว่าตนเองต้องเผชิญกับผู้คนที่ตกอยู่ในความสูญเสียที่เจ็บปวดหรือในวิกฤต พวกเขาส่วนใหญ่เป็นคนที่เขาแทบจะไม่ได้รู้จักมาก่อนเลยในสภาวะเช่นนั้น เป็นภาพพจน์ของการเป็น “คนแปลกหน้า” ซึ่งช่วยเขาได้มาก ในการพบกับคนแปลกหน้า มีความยากอยู่สองระดับ ที่อนุศาสนิกอาจต้องเผชิญ ประการแรก คือความรู้สึกอึดอัดต่อบุคคลที่ไม่เคยพบเจอกันมาก่อน และประการที่สอง คือความกลัวการสูญเสียที่จะมาถึง ในพระคัมภีร์ได้ยืนยันถึงความหวังในสิ่งที่พระเจ้าทรงมีต่อคนแปลกหน้า โดยแสดงออกผ่านทางกฎเกณฑ์และคำบัญชาของพระองค์ คนอิสราเอลจะต้องปฏิบัติต่อคนแปลกหน้าด้วยความเมตตา ทำที่เช่นนั้นมาจากพื้นฐานสามข้อ ได้แก่ ศาสนศาสตร์ ประวัติศาสตร์และจิตวิทยา การพบปะกันท่ามกลางวิกฤต มักมีหัวข้อที่เกี่ยวข้องอยู่บางข้อ วิกฤติของการเป็นคนแปลกหน้า ความสำคัญของการตีความเหตุการณ์ เป้าหมายซึ่งคือการผ่อนคลายจากอาการโดยเร็ว และวิถีทางหรือศิลปะของการปล่อยให้วิกฤตทำงาน ผู้รับใช้สามารถเตรียมตัวให้พร้อมรับมือกับการพบปะคนที่ตกอยู่ในสถานการณ์ โดยการระวังหัวข้อเหล่านี้

12. พยานที่สละตนเอง (The Ascetic Witness)

ศิษยาภิบาลซึ่งเป็นผู้ให้คำปรึกษา โดยพื้นฐานแล้วเป็นพยานที่จะได้รู้เห็นความเต็มเปี่ยมของชีวิตของผู้รับคำปรึกษา เขาไม่ได้พยายามที่จะทำอะไรให้สำเร็จ เขาเพียงแค่ว่าเป็นพยานรู้เห็นเท่านั้น การให้คำปรึกษาโดยศิษยาภิบาลนี้ เป็นการกินเวลาของ

ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ซึ่งในช่วงเวลานี้ ทั้งสองได้แยกตัวออกจากโลกของแบบแผน ความคาดหวัง ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และแนวคิดของการให้และรับเอา เวลาที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันเป็น “การพบปะกันของตัวตนที่แท้จริง” ซึ่งเป็นการเผชิญหน้าเพื่อการเปลี่ยนแปลง ในการจะเป็นพยานผู้สละตนนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีการเสียสละ ซึ่งประกอบไปด้วยลักษณะสำคัญ 4 ประการ คือ เกิดขึ้นทุกวันในการดำเนินชีวิตประจำวัน มาจากความสัมพันธ์ที่สนิทสนม เห็นเป็นรูปธรรม และเป็นการเสียสละเพื่อการอภิบาล

ส่วนที่ 3

ภาพพจน์ของการอภิบาลในมุมมอง

ร่วมสมัย

13. ผู้วินิจฉัยด้านจริยธรรม

(The Diagnostician)

ศิษยาภิบาลก็เหมือนกับมีอาชีพด้านอื่นๆ คือมีความรู้ในเรื่องหลักทฤษฎีและหลักปฏิบัติซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์ การเป็นศิษยาภิบาลก็คือการเป็นผู้วินิจฉัยทางจริยธรรม ศิษยาภิบาลไม่ควรเข้าหาผู้คนด้วยพื้นฐานทางสังคมหรือหลักจิตวิทยา เขาต้องจริงใจและหนักแน่นในหลักการและหลักการศาสนศาสตร์ของตน นี่เป็นการทรงเรียกให้จริงใจและซื่อตรง การวินิจฉัยก็คือการสังเกตและแยกแยะความรู้ต่างๆ มองเห็นความแตกต่างของสภาพแต่ละคน ซึ่งจะทำให้ช่วยแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ ศิษยาภิบาลในที่ๆ ห่างไกลจำนวนมากมักเป็นแหล่งที่ดีที่สุดที่จะช่วยได้ ผู้คนหันไปหาศิษยาภิบาล เพราะหลากหลายเหตุผล เช่น เข้าถึงง่าย ประหยัดและไว้วางใจได้ ในบางกรณี ผู้คนไม่

ไปหานักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ แต่พวกเขาแสวงหาความช่วยเหลือจากศิษยาภิบาลก่อน เพราะพวกเขาต้องการการประเมินด้านศาสนศาสตร์และศีลธรรม บางคนอาจปรารถนาที่จะให้มีคนอธิษฐานเพื่อ หรือได้รับการอวยพรผ่านทางศิษยาภิบาล ดังนั้น ความถูกต้องในการวินิจฉัยของศิษยาภิบาลจึงเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับศิษยาภิบาลที่ทำงานนี้

14. โค้ชและที่ปรึกษาด้านจริยธรรม

(The Moral Coach and Counselor)

ด้านหนึ่งของการเป็นศิษยาภิบาล คือการเป็นโค้ชและที่ปรึกษาด้านจริยธรรมให้กับสมาชิกคริสตจักร ในแง่นี้ ศิษยาภิบาลต้องใส่ใจกับสิ่งที่สมาชิกทำในการทำงานหรือในโลก มากกว่ากิจกรรมที่พวกเขาทำในคริสตจักร ถึงแม้ว่าการนมัสการจะไม่ได้มีเป้าหมายหลักเพื่อยกระดับจริยธรรมให้สูงขึ้น แต่ก็ เป็นทางหนึ่งที่ศิษยาภิบาลสามารถใช้เพื่อเลี้ยงดูที่ประชุมในแง่จริยธรรมได้ การนมัสการพระเจ้า ผู้บริสุทธ์มักจะทำให้เกิดการปฏิบัติทางจริยธรรม ประเด็นต่างๆ ได้แก่ เพื่อนบ้าน การสารภาพบาป การมีความมุ่งมั่นตั้งใจ หรือคำแนะนำทางจริยธรรมที่ชัดเจน สามารถใส่ให้อยู่ในการนมัสการอย่างเหมาะสมได้ บางคนอาจมีทัศนคติในแง่ลบต่อคำสอนด้านจริยธรรมในคริสตจักรได้ เช่น สัมพัทธนิยม (ความเชื่อว่าความจริงไม่เที่ยงแท้เสมอไป) หรือการยึดถือกฎเกณฑ์ต่างๆ เป็นที่ตั้ง เป็นต้น นอกเหนือจากการนมัสการ ก็อาจจะมีอีกหลายโอกาสที่สามารถสอนจริยธรรมได้ เช่น ในรีทริต การศึกษาพระคัมภีร์สำหรับผู้ใหญ่ การเข้ากลุ่มอาชีพที่คล้ายๆ กัน หรือกลุ่มรับใช้หรือบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ

15. นักเล่าเรื่องท้องถิ่น

(The Indigenous Storyteller)

ศิษยาภิบาลผิวดำมักใช้เรื่องราวในการอภิบาล เรื่องเล่าอาจเป็นเรื่องราวส่วนตัวของศิษยาภิบาลเอง ประสบการณ์การทำพันธกิจหรือเรื่องราวจากพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตามวิธีการนี้อาจมีข้อด้อย เช่น เป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัว ขาดการฝึกฝนที่เป็นรูปแบบหรืออาจไม่เข้ากับผู้ฟัง องค์ประกอบสามประการของเรื่องเล่า ได้แก่ โครงเรื่อง เป้าหมาย และกระบวนการ โครงเรื่อง ในความเชื่อของคริสเตียนเป็นโครงของคำสอน คือการบอกผู้คนเกี่ยวกับเป้าหมายของการมีชีวิตอยู่ของพวกเขา ส่วนเป้าหมายจะนำผู้คนให้มองไปยังทิศทางที่มีเป้าหมายในชีวิต แม้จะต้องพบกับภาระหนักหรือความเจ็บปวดก็ตาม โครงเรื่องประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลัก คือ การเปิดเผย การเชื่อมโยง การทำให้ชัดเจน และการหักมุม ผู้ทำพันธกิจเล่าเรื่องราวเช่นนี้ เพื่อ “ช่วยให้ผู้คนได้เห็นกิจการงานของพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ยาก” การจะสร้างเรื่องราวเช่นนี้ มี 4 ขั้นตอน ได้แก่ การตั้งเป้าหมายที่ต้องการจากเรื่องนี้ โดยมีพื้นฐานอยู่บนชีวิตและสถานการณ์ของผู้คน เลือกตัวละครหลัก ซึ่งเผชิญสถานการณ์เดียวกัน และบอกเล่าสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปผ่านโครงเรื่อง บอกเล่ารายละเอียดของผลลัพธ์ที่ตัวละครหลัก สำเร็จหรือล้มเหลวในเป้าหมายที่ปรารถนา

16. ตัวแทนผู้นำความหวังมาให้

(The Agent of Hope)

บทบาทสำคัญข้อหนึ่งของศิษยาภิบาลคือการเป็นตัวแทนผู้นำความหวังมาให้ ในการพูดคุยเรื่องความหวัง โด널ด์ แคปป์ (Donald Capps) ได้

แยกแยะความคาดหวังและความหวังออกจากกัน ความคาดหวังเกี่ยวข้องกับกระบวนการหรือรูปแบบของประสบการณ์ ส่วนความหวังเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสิ่งของ ความคาดหวังเป็นความเข้าใจว่าสิ่งที่บุคคลต้องการให้เกิดขึ้นก็จะเกิดขึ้น และถูกขับเคลื่อนด้วยความปรารถนาและการตอบสนองต่อการสูญเสีย ในขณะที่ความหวังเป็นการมองล่วงหน้า ซึ่ง “จินตนาการถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น” กระบวนการทางจิตวิทยาที่ช่วยให้บุคคลจินตนาการถึงอนาคตเป็นการวางกรอบของเวลา ซึ่งประกอบด้วยการมองไปในอนาคต และการมอย้อนไปในอดีต บางคนทำได้ดีขึ้นในกระบวนการจินตนาการว่าตนเอง อยู่ที่ช่วงเวลาที่เฉพาะเจาะจงในอนาคต เช่น สามหรือหกเดือน การมอย้อนอดีตเพื่อเรียนรู้บทเรียน ก็ช่วยให้บุคคลก้าวสู่อุทิศที่ดีขึ้นด้วย

17. นางผดุงครรภ์ (The Midwife)

คาเรน อาร์ แฮนสัน (Karen R. Hanson) เขียนบทความนี้จากบริบทของการเป็นอนุศาสนาในศูนย์ดูแลผู้บาดเจ็บ และเธอได้เห็นภาพของผู้ทำพันธกิจเปรียบเหมือนกับนางผดุงครรภ์ฝ่ายวิญญาณ ในการเปรียบเทียบนี้ นางผดุงครรภ์ฝ่ายวิญญาณจำเป็นที่จะต้องมีความรู้บางประการ ที่จะให้ความหมายและเป้าหมายในการทำพันธกิจ นางผดุงครรภ์ฝ่ายวิญญาณต้องชี้ให้เห็นชัดเจนว่าภาระหนักและความเจ็บปวดมีอะไรบ้าง และบางครั้งการบอกให้รู้ว่าภาระหนักนั้นคืออะไร ก็เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจ เธอยังต้องพร้อมที่จะรับมือกับความตาย ผู้ทำพันธกิจจะช่วยสมาชิกคริสตจักรของตนเผชิญและยืนหยัดท่ามกลางความเป็นจริงที่ต้องเผชิญกับความทุกข์โศก หรือ

ในบางกรณีก็ต้องยืนยันว่าหลังความตายนั้นยังมีความหวังใจอยู่

18. ผู้ดูแลสวน (The Gardener)

ในงานการอภิบาลศิษย์ มีสองด้านที่ให้ภาพพจน์ของผู้ดูแลสวน ได้แก่ การดูแลผืนดิน เช่นเดียวกับการเพาะปลูกพืชลงในดิน พื้นดินในที่นี้ก็คือชุมชนอันเป็นที่อยู่ของผู้ทำพันธกิจและสมาชิกคริสตจักร ชุมชนอาจเป็นได้ทั้งสถานที่และวิธีการเยียวยา รักษา อีกด้านหนึ่งของพื้นดิน คือดิน ซึ่งเปรียบได้กับประเพณีทางศาสนา เมื่อพิจารณาถึงชุมชนและประเพณีแล้ว ผู้ทำพันธกิจควรถามตัวเองว่าชุมชนนี้ต้องการการเสริมสร้างในเรื่องใดบ้าง ผู้ทำพันธกิจอาจเป็นได้ทั้งผู้ดูแลสวนและพืชในเวลาเดียวกัน เพราะบางครั้งเขาเองก็ได้รับการเสริมสร้างจากชุมชนด้วย เขาต้องรับรู้ถึงของประทานในการเยียวยาที่ผู้อื่นมี และต้องเรียนรู้จากผู้อื่นราวกับตนเองเป็นคนฝึกงาน ผู้ทำพันธกิจต้องเป็นบุคคลที่มีความมั่นใจในตัวเอง เพื่อจะได้เป็น “ที่หลบภัย” ให้กับผู้อื่น และด้วยภาพพจน์ที่ชัดเจนของผู้ดูแลสวนนี้ เขาจำเป็นต้องเชื่อมต่อกับผู้คน เป็นเรื่องอันตรายสำหรับผู้ทำพันธกิจที่ทำงานมาเป็นเวลานาน และมองว่างานของตนเองเป็นงานจำเจจนสูญเสียความสดใหม่และเป้าหมายของการทำพันธกิจไป เขาสามารถมองดูและเรียนรู้จากผู้ทำพันธกิจคนอื่นที่อาวุโสกว่า ผู้สามารถรักษาให้พันธกิจที่เขาทำยังคงมีความหมายและเป้าหมาย ทั้งที่ทำงานมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม

19. นางผดุงครรภ์ นักเล่าเรื่องและคนนอกกฎหมาย (The Midwife, Storyteller, and Reticent Outlaw)

บริธา แอล กิล ออสติน (Brita L. Gill-Austern), ศิษยาภิบาลผู้ปกป้องสิทธิสตรีพยายามตอบคำถามที่ว่า “ในฐานะที่เราเป็นศิษยาภิบาลที่ปกป้องสิทธิสตรีและครู เราควรเข้าใจในตัวเองว่าเราเป็นใคร” เธอตอบสนองความคิดนี้ ด้วยการให้คำเปรียบเทียบห้าประการ ได้แก่ ครูที่เป็นนางผดุงครรภ์ โค้ช ผู้สอนการออกเสียง นักเล่าเรื่อง ศิลปินนักคิด และคนนอกกฎหมาย สำหรับครูผู้เป็นนางผดุงครรภ์จะพัฒนาให้ความคิดและแนวคิดที่ครึ่งๆ กลางๆ ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โค้ชผู้สอนการออกเสียงยอมให้กำลังใจผู้หญิง ให้บอกเล่าความต้องการ ประสบการณ์และความรู้สึกของตนเอง ส่วนศิลปินนักคิด ใช้เวลาอย่างมาก ในการทำความเข้าใจและคุ้นเคยกับบุคคลที่ตนเองกำลังช่วยเหลือในงานอภิบาลศิษย์ ศิษยาภิบาลต้องใส่ใจบุคคลที่นั่งอยู่ตรงหน้า สำหรับคนนอกกฎหมายคือครูผู้ใช้ศิลปะหรือวิธีการที่ไม่ธรรมดาในห้องเรียน เธอให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับจินตนาการ จิตใจ การรวบรวมความคิด การพินิจพิเคราะห์ และกระบวนการ

อาจารย์ธานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

B.Eng., M.C.M., M. Div.

อาจารย์หมวดพระคัมภีร์ใหม่และศาสนศาสตร์ประยุกต์ สโมสรกับคุณพนิตรา มีบุตรสาวหนึ่งคนและบุตรชายหนึ่งคน (จอย และ ดาวิด)

เป็นสมาชิกและครูสอนรวีวารศึกษาที่คริสตจักรเมตรีจิต บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร D. Th. กับ ABGTS

Part 1 Classical Images of Care

1 The Living Human Document

Anton T. Boisen, who is considered to be the founder of clinical pastoral education in America, created this image of pastoral care from his own experience. He was admitted into a hospital for his insanity. He was overwhelmed by a terrifying idea about a coming world catastrophe, and could not cope with it. He reasoned about his symptoms that “something has happened which has upset the foundations upon which his ordinary reasoning is based”. The image of the living human document is an attempt to read into one’s inner self like reading a book, to make a meaning and purpose out of it. The task of a pastor is to help a client or church member to look at his whole range of experience and find meaning of those experiences.

2 Reclaiming the Living Human Document

Pastoral counseling is to listen to and interpret people’s stories. Each person wants to be respected and heard “as having an authenticity and right of its own”, he or she needs an interpreter and guide. The main role of pastoral counseling is to understand and interpret

people’s inner world and to try to help him to make a new possibility of meaning.

3 The Living Human Web

Bonnie Miller-Mclemore argues that in pastoral counseling, we need broader perspectives, not only looking for the theological and psychological contexts, but also for a person’s contexts of sociology, ethics, gender, culture, and public policy. So, she replaces Boisen’s word, “document”, with a wider and more complicated term “web”. A good illustration of this “web” is when a pastor encounters a person who lives in more than one culture such as feminists or people of color. The pastor needs to understand the influences of both cultures upon that person.

4 the Solicitous Shepherd

This may be one of the most popular images of a pastor which comes directly from the teaching of Jesus and his chief disciple, Peter (John chapter 10 and 1 Peter chapter 5). The author uses the parable of the Good Samaritan to be his model of being a solicitous shepherd. The Samaritan helps the wounded man according to his needs, no justification from anything else. Moreover, a shepherd should look at both of the human needs:

physical and spiritual, specific need and eternal gospel. Shepherding is not the only role of a pastor; he has also other functions such as arranging fellowship, communicating the gospel, etc. Nevertheless, the ultimate goal of a pastor is to relate the gospel to the needs of people. Shepherding is not involved only in positive things like loving, caring, forgiving. It sometimes involves judgment, especially for straying sheep. However, the aim of shepherding is always a healing one.

5 The Courageous Shepherd

Caring is a high cost business. So, courage is a major element in pastoral care which the author thinks is so neglected in the practice of modern pastoral care. When we look at the shepherd image in the Bible, it is expressed in great compassion, sensitive to the need, strong supporting arms, and self-sacrificing. It is with no doubt that Jesus Himself is the best model of this kind of leadership, through both his teaching and action. From the shepherd image in the Bible, there is a call for courage for every pastor. The courage here is not to be equal with violence or physical strength as in the contemporary media. This courage has both tenderness and strength, just as we see it in Jesus'

words, actions, and sufferings. "It is of integrity, of an inner wholeness, of a oneness with God and with humankind, and of a constant, invincible love".

6 The Self-Differentiated Samaritans

The author, Jeanne Stevenson Moessner, thought about this image in the context of the pastoral care for women. Women have a potential to have problems in finding their real identity and that leads to a low self-esteem. The author uses the parable of the Good Samaritan in Luke chapter 10 to illustrate the pastoral care. There is a call in the parable to interconnectedness between the love for God, neighbor, and self. In the parable, the author points out the characters of the main three groups of people: the robber, priest and Levite, and the Samaritan. Their attitude toward the others can be depicted as "what is yours is mine" (robber), "what is yours is yours, mine is mine" (priest and Levite), and "what is mine is yours" (Samaritan). The attitude of the Samaritan can describe the attitude toward self of a woman whose value depends on others. The author argues that a crucial aspect of the parable is that the Samaritan finished the journey. He helped the victim, but he also finished his own work. So, his attitude toward

others is “what is mine is mine, but I have enough to share”. Women need to love their own selves because they have great value and worth.

Part 2 Paradoxical Images of

Care

7 The Wounded Healer

This image is pictured by a renowned Dutch Catholic priest and author, Henri J. M. Nouwen. He describes the picture of the wounded healer as the Messiah who is sitting among the poor, binding his wounds one at a time, waiting to be called when he is needed. A minister is a wounded healer because everyone has his own wound. The major wound which all ministers share is the wound of “loneliness” which can mean alienation or isolation. A minister needs to feel at home with her loneliness in order that she can understand and help others. The main characteristic of a wounded healer is “hospitality” which Nouwen defines as “the ability to pay attention to the guest”. Hospitality will be the source for concentration and community. A minister should be able to concentrate on others without any intention, and out of hospitality, the sense of community can be felt. A person can come to a minister

to share their deeper self without expecting that a minister can solve his every problem. They can share their predicaments with each other because they share the same wound.

8 The Circus Clown

This image is created by Heije Faber, a hospital chaplain. He found the same three tensions between a chaplain and a circus clown; namely, being a member of a team and being in isolation, appearing to be and feeling like amateur among knowledgeable experts, and the need for study and the necessity to be original. A clown and a chaplain have the same purpose which is to create the reality out of the world which seems to be unreal and intolerable for people, either the audience of a circus, or the patient in a hospital. They appear to be insignificant, but they point people to the reality.

9 The Wise Fool

This image has a deep biblical root, especially from the first chapter of 1 Corinthians, “the foolishness of the cross”. This image clearly emphasizes the priority of the spiritual over the material or physical world. There are three elements which make the fool “wise”, i.e. simplicity, loyalty, and prophecy. The fool as

simplicity is a refreshing directness in relating to others and this quality has a power to expose insincerity and self-deception. The fool as loyalty is a willingness to disregard self out of a higher loyalty. It is commitment which goes beyond rationality. This quality is what Paul says in 1 Corinthians that “we are fools for Christ’s sake” (4:10). The fool as prophecy is often used by the Scripture to draw attention of people to God’s judgment or God’s reversed value such as the story of Hosea and his wife, the story of the good Samaritan, etc.

10 The Wise Fool Reframed

There is a strong similarity between the image of the wise fool in pastoral care and the reframing method. In the idea of folly as simplicity, we need to differentiate between folly as wisdom and folly as nonsense. When trying to analyze a person’s behavior, instead of looking in psychological perspective, the new frame is “moral evaluation” which is much simpler. In the dimension of the folly as loyalty, the folly is in contrast with the utopian. The utopian will try to find the meaning out of any situation, so, when the situation is hopeless; there is no point to stay on. The folly is the one who finds meaning “in” each situation, so he can

carry on though there is no hope. The last dimension which is the folly as prophecy is a means many prophets used to communicate God’s message to His people. A prophet became a fool because he said what he did not know for sure, because he said for the paradoxical God. Jonah would be the best example of a prophet becoming a fool.

11 The Intimate Stranger

As a hospital chaplain in a large medical center, Robert C. Dykstra often found himself encountering people who were in their traumatic losses or in crisis situations. Most of them were people who he rarely knew. In that context, the image of “stranger” emerged, and provided him a great help. In meeting with a stranger there are two levels of difficulty a chaplain may have; first is the uncomfortable feeling with the person he never met before, and second is the fear of the coming loss. The Bible really witnesses God’s concern for the strangers by expressing this through His law and instructions. Israelites are to treat a stranger with mercy. That attitude comes out from three primary grounds: theological, historical, and psychological. In crisis intervention, there are some themes which are always involved: the

crisis as stranger, the importance of the event interpretation, the goal which is quick relief of the symptoms, and the way or the art of leaving in crisis work. A minister can be better equipped for meeting the person in crisis by being aware of these themes.

12 The Ascetic Witness

A pastoral counselor fundamentally witnesses to the fullness of the counselee's life. He does not try to do or achieve anything, he simply witnesses. A pastoral counseling is a time set apart between the counselor and counselee. It is a time out from the world of order, expectations, efficiency, and give-and-take mentality. They can find their time together a "meeting of pure beingness", a transpersonal encounter. In order to be an ascetic witness, the counselor's renunciations are needed. There are four identified ascetic renunciations which are the expectations of everyday etiquette, of intimate relationships, of performance or achievement, and of pastoral identity.

Part 3 Contemporary and Contextual Images of Care

13 The Diagnostician

Pastors, like other professionals, own a body of theoretical and practical

knowledge that is unique. An aspect of being a pastor is being a moral diagnostician. A pastor should not access people mainly on the psychological or social ground; he needs to be real and firm in his theological and religious ordering principles. This is a call for authenticity and integrity. The diagnosis means discerning and discriminating in any field of knowledge, distinguishing one condition from another, which leads to resolving or deciding. Pastors in many rural areas are often the best source for help; people turn to a pastor because of many reasons such as accessibility, economics, and trust. In some case people do not turn to psychiatrist, social workers, but they seek help from a pastor first because they need to have a theological and moral evaluation. Some may wish to be prayed for or to be blessed through a pastor. The authenticity of pastoral diagnostic work will be crucial for a pastor to perform this task.

14 The Moral Coach and Counselor

One aspect of being a pastor is to be a moral coach and counselor to the church members. In this aspect, a pastor is more concerned with what the members are doing in the field or the world than the activities in a church. Worship, though

does not primarily have a moral education purpose, can be a way a pastor can use to morally nurture the congregation. Worshiping the Holy God often creates moral implications. The issues such as the concern for the neighbor, confession, commitment, or some explicit moral instruction, can be put appropriately in worship services. There may be some negative attitudes toward the moral teaching programs in the church like relativism or self-justifying legalism. Apart from the worship, there are also many occasions for moral teachings like retreats, adult Bible studies, group with similar occupation, or service and action groups.

15 The Indigenous Storyteller

The black pastors approach pastoral care through narrative. The narratives may be a pastor's personal stories, ministry experiences, or stories from the Bible. However, this method can have many weak points like subjectivity, lacking the need of formal training, or being less empathetic. Three main elements of a story are the plot, the goal, and the functions. The plot, which in Christian faith story is an eschatological plot, tells people about the purpose of his existence, the goal points people to purposeful direction in life, despite

suffering and pain. The plot has four major functions; unfolding, linking, thickening, and twisting. By telling this kind of story, a minister seeks "to help people envision God's work in the midst of suffering". There are four steps of building this kind of story; establishing the desired goals of the story based on people's lives and situations, choosing a main character, or main characters who face the similar situations, and introducing the desired changes through the plot, exploring in detail the consequences for the main characters in achieving or not achieving the desired goals.

16 The Agent of Hope

A bearer of hope is one of the significant roles of the pastor. In discussion on hope, Donald Capps makes a distinction between hoping and hope. The first one is related with a process or form of experience, while the other concerns a phenomenon or thing. Hoping is the perception that what a person wants to happen will happen, it is energized by desire and in response to a deprivation., while hope is a projection that "envisions the realizable and thus involve risk". A psychological method which helps a person envisions the future is the reframing of time. It includes both future

visioning and revisiting the past. Some person is getting better in the process of envisioning himself in the certain period of time in future, like in three or six months time. To look at one own's past as a source of wisdom also helps a person to go into a better future.

17 The Midwife

Karen R. Hanson wrote this article from the context of being a chaplain in a trauma center, and she saw the image of minister as spiritual midwife. In this comparison, a spiritual midwife needs to have some characteristics which will give meaning and purpose to her ministry. A spiritual midwife needs to clarify spiritual travail and affliction, and sometimes the naming of the travail itself is a part of the ministry. She also needs to be a person with a real experience of re-births spiritually herself. The spiritual midwife also needs to be ready to deal with death. The minister will help her members to face and stand in the reality of grief, or in some case, to reaffirm the hope which beyond the death.

18 The Gardener

The gardener image pictures twofold task of the pastoral care; tending to the ground as well as cultivating the plants growing in the ground. The ground here is the

community in where a minister and his members are. The community can be both a place and a means for healing. Another aspect of the ground is the soil which is compared to a religious tradition. When considering the community and tradition, a minister needs to ask herself what kind of nurture this community needs. A minister can be both a gardener and a plant as the same time because he is sometimes ministered by the community. He needs to recognize others' healing gifts and also needs to learn from others as an apprentice. A minister has to be a person who has confidence in himself in order to be a "safe place" for others, and as it is clear in the image of the gardener, he needs to be connected with people. It is a danger of a minister who has been working for a period of time to find himself in a routine work, losing the ministry freshness and purpose. He can look and learn from some senior ministers who are able to keep their ministries meaningful and purposeful though they have been working for a long period of time.

19 The Midwife, Storyteller, and Reticent Outlaw

Brita L. Gill-Austern, a feminist pastoral theologian, tried to answer the question,

“whom do we as feminist and womanist pastoral theologians understand ourselves to be as teachers?”. In response to that, she explored five metaphors: teacher as midwife, voice coach, storyteller, contemplative artist, and reticent outlaw. A midwife teacher helps half-baked ideas and perception develop into maturity. A voice coach encourages women to voice their own needs, experiences, and feelings. Narrative helps women to rewrite their lives “in ways that speak the truth to their existence, their dreams, and their hopes”. A contemplative artist spends much time getting to know and be familiar with the subject; in pastoral care, a pastor needs to pay attention to the person before her. A reticent outlaw is a teacher who is using arts or untraditional methodologies in classes. She gives enough importance to imagination, heart, integration, generalization, and process.

1. เบื้องหลัง และ คำจำกัดความ

คำว่า “การโค้ช” (coaching)¹ มีใช้เป็นครั้งแรกในปลายศตวรรษที่ 19 ในทีมกีฬา จุดประสงค์คือเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของนักกีฬา ต่อมาในศตวรรษที่ 20 มีการใช้คำนี้ในด้านอื่นๆ ที่ไม่ใช่การกีฬาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจ หรือในองค์กรต่างๆ ในเวลาต่อมา มีการใช้คำนี้กว้างขึ้นในด้านที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางจิตวิทยาของบุคคล ซึ่งบางครั้งเรียกว่า “การโค้ชชีวิต” (life coaching) หรือ “การโค้ชส่วนตัว” (personal coaching) บทความนี้จะมุ่งเน้นในเรื่องนี้ การโค้ชเน้นที่การช่วยเหลือคนอื่นให้ตั้งเป้าหมายและทำให้บรรลุตามเป้าหมาย ในบริบทด้านธุรกิจ เป้าหมายอาจเป็นการทำงานให้ได้ดีขึ้น แต่ถ้าเป็นบริบทของการพัฒนาตนเอง เป้าหมายอาจรวมถึงมิติด้านจิตใจหรือจิตวิญญาณด้วย วิธีการโค้ชจะมุ่งเน้น “การถามคำถามอย่างไม่ชี้แนะ การกระตุ้นความสนใจ และการช่วยผู้รับการโค้ชให้วิเคราะห์และแก้ปัญหาของตนเอง แทนที่จะให้คำแนะนำ หรือ ชี้แนะ”²

เป็นเรื่องยากที่จะนิยามคำว่า “การโค้ช” ให้เจาะจงลงไป อย่างไรก็ตาม สถาบัน Chartered Institute of Personnel and Development (CIPD) ได้ให้แนวคิดที่ได้รับการเห็นพ้องว่าการโค้ชมีลักษณะ³ ดังต่อไปนี้

- ต้องเป็นรูปแบบการพัฒนาโดยไม่มีการชี้นำ
- มุ่งเน้นการปรับปรุงการทำงานหรือ ทักษะส่วนตัว
- อาจมีการพูดคุยกันถึงประเด็นส่วนตัว แต่เน้นเรื่องการปฏิบัติงาน
- กิจกรรมในการโค้ชมีทั้งเป้าหมายด้านองค์กรและส่วนบุคคล
- อยู่บนสมมติฐานว่าบุคคลผู้นั้น มีสุขภาพจิตที่ดี และไม่จำเป็นต้องได้รับการบำบัดทางจิต
- บุคคลผู้นั้นจะได้รับทราบจุดแข็งและจุดอ่อนของตนเอง
- เป็นกิจกรรมที่ต้องการทักษะ จึงควรจัดโดยผู้ที่ผ่านการอบรม

คำว่า การโค้ช (coaching) การเป็นที่เลี้ยง (mentoring) และการให้คำปรึกษา (counseling) มีความคาบเกี่ยวกันอยู่ การเป็นที่เลี้ยงจะเน้นที่ความสัมพันธ์ระยะยาว ในขณะที่การโค้ชมุ่งจุดสนใจที่การพัฒนาเป้าหมายเจาะจงบางอย่างในระยะสั้น ที่เลี้ยงมองตัวผู้รับการโค้ชมากกว่าตัวที่เลี้ยง และสภาพแวดล้อมของการเป็นที่เลี้ยงมีความเป็นกันเองมากกว่า⁴ เมื่อเปรียบเทียบการโค้ชกับการให้คำปรึกษา การโค้ชมีไว้สำหรับผู้ที่มีสุขภาพจิตดี หากโค้ชสังเกตเห็นความไม่ปกติด้านจิตใจของผู้รับการโค้ช เขาสามารถส่งต่อไปให้มืออาชีพคนอื่นดูแลได้

1 Coaching. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Coaching> [2008, Aug 10]

2 *ibid*.

3 Coaching. Available from: <http://www.cipd.co.uk/subjects/lrnanddev/coachmentor/mentor.htm> [2008, Aug 10]

4 *ibid*.

ในปี 1998 มีการสำรวจบุคคล 210 คน ที่ได้รับการดูแลจากโค้ชส่วนตัวและโค้ชมืออาชีพ⁵ การสำรวจนี้จัดทำโดยสมาคมมืออาชีพด้านธุรกิจและโค้ชส่วนตัวที่ใหญ่ที่สุดของโลกคือ International Coach Federation in America มีข้อเท็จจริงบางอย่างที่น่าสนใจ ซึ่งสื่อถึงการโค้ชในแง่บวกอย่างยิ่ง โดย 70% ของผู้ที่ตอบ บอกว่าการลงทุนให้เขาได้มีโค้ชนั้น “มีคุณค่ามาก” ในขณะที่ 28.5% บอกว่าการลงทุนนี้ “มีคุณค่า” ในแง่บทบาทของโค้ช ผู้รับการโค้ชมองว่าบทบาทของโค้ชคือการเป็นผู้สะท้อนความคิด (84.8%) เป็นผู้กระตุ้น (78.1%) เป็นเพื่อน (56.7%) เป็นพี่เลี้ยง (50.5%) ส่วนเรื่องผลลัพธ์ของการทำงานกับโค้ชนั้น คำตอบ 5 อันดับแรกจากประสบการณ์ของผู้ได้รับการโค้ชคือ การได้ตระหนักความเป็นตนเอง (67.6%) ตั้งเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้น (62.4%) ชีวิตสมดูลมากขึ้น (60.5%) ความเครียดลดลง (57.1%) และ การค้นพบตัวเอง (52.9%) ช่องทางสำคัญ 3 ช่องทาง ที่โค้ชและผู้รับการโค้ชติดต่อสื่อสารกันคือ ทางโทรศัพท์ (94.3%) ทางอีเมล (45.2%) และการพบปะส่วนตัว (35.2%)

2. องค์ประกอบของการโค้ช

2.1 การตั้งเป้าหมาย

โค้ชจำเป็นต้องช่วยผู้รับการโค้ชให้ชัดเจนว่าเขาสนใจอะไรและมีเป้าหมายอย่างไร การตั้งเป้าหมายเกี่ยวข้องกับ “การตั้งจุดประสงค์ที่จำเพาะเจาะจง

วัดได้ และมีเงื่อนไขกำหนด”⁶ ตัวอย่างเช่น นักศึกษาพระคริสตธรรมอาจมีเป้าหมายว่า ต้องการนำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์กลุ่มเล็กกลุ่มหนึ่ง ให้ได้ภายในเวลาสามเดือนจากนี้ไป หรืออาจต้องการให้คำปรึกษาคู่สมรสก่อนแต่งงานให้ได้ ภายในหนึ่งภาคการศึกษา การตั้งเป้าหมายเป็นองค์ประกอบหลักของกระบวนการโค้ช แต่ต้องมีแผนปฏิบัติการที่เป็นจริงได้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ด้วย

ในการตั้งเป้าหมาย การสร้างแรงจูงใจเป็นเรื่องสำคัญ บุคคลจำเป็นต้องคิดทบทวนว่า เพราะเหตุใดเขาจึงต้องตั้งเป้าหมายนั้น หรือเป้าหมายนั้นมีความสำคัญต่อชีวิตของเขาอย่างไร Howard และ William Hendricks ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายส่วนตัวไว้ว่า เป็นการนำให้บุคคลนั้น คิดถึงความสามารถของมนุษย์ในสี่ระดับ ได้แก่ ความรู้ ทักษะคิ นิสัยหรือพฤติกรรม และ ทักษะ⁷ หลังจากพิจารณาความสามารถทั้งสี่ระดับแล้ว ผู้รับการโค้ชอาจบอกอย่างเจาะจงว่าตนเองต้องการการพัฒนาอย่างน้อยเพียงไรในแต่ละระดับ อีกวิธีหนึ่งที่จะเริ่มต้นตั้งเป้าหมายคือ การคิดถึงด้านต่างๆ ที่สำคัญในชีวิตคนเรา เป็นต้นว่า งาน ครอบครัว การแต่งงาน จิตวิญญาณ การมีส่วนร่วมในคริสตจักร และชุมชน จากนั้น ผู้รับการโค้ชต้องประเมินชีวิตของเขาในแต่ละด้านอย่างตรงไปตรงมา และพิจารณาว่าจำเป็นต้องปรับปรุงให้ดีขึ้น

5 Client Survey Results and Press Release. Available from: <http://www.coachfederation.org/NR/rdonlyres/D639C5BD-F593-4B5B-B837-ED7EC0E0AF0C/7741/008ICFClientSurveyResults1998.doc>. [2008, Aug 10]

6 Goal Setting. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Goal_setting [2008, Aug 10]

7 Howard & William Hendricks, As Iron Sharpens Iron: Thai Translation, (Bankgkok, Tyrannus Center:2003), p. 123.

มากนัก้อยเพียงไร อีกข้อหนึ่งที่โค้ชจำเป็นต้องคิดถึงเมื่อตั้งเป้าหมายคือ ระดับความมุ่งมั่นตั้งใจที่ผู้รับการโค้ชมีต่อเป้าหมาย เพราะการเสียดสี และการทำงานหนัก เป็นกุญแจสำคัญของความสำเร็จ

ปัจจุบันมีข้อทดสอบ และแบบสอบถามที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้ผู้ตอบรู้จักแข็ง จุดอ่อน อุปนิสัยของประทาน ความสนใจ และบุคลิกภาพของตนเอง เครื่องมือเหล่านั้นสามารถใช้สนับสนุนกระบวนการโค้ชได้ ตัวอย่างของเครื่องมือเหล่านั้น ได้แก่ Hout Spiritual Gift Inventory (แบบทดสอบของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ) The System for Identifying Motivated Abilities (SIMA แบบทดสอบความสามารถและแรงบันดาลใจ) Meyers-Briggs Type Indicator (MBTI การทดสอบบุคลิกภาพ) หรือ Holland's Self-Directed Search (การทดสอบความสนใจ)

2.2 กลยุทธ์ หรือ แผนปฏิบัติการ

กลยุทธ์ (แผนปฏิบัติการระยะยาว) หรือ แผนปฏิบัติการ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทางเลือก ซึ่งส่งผลต่อผลลัพธ์⁸ หลังจากที่ได้โค้ช และผู้รับการโค้ชตั้งเป้าหมายเสร็จแล้ว กระบวนการต่อไปคือ การทำแผนปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ในการทำแผนปฏิบัติการ ผู้รับการโค้ชจำเป็นต้องตอบคำถามชุดหนึ่ง⁹ เป็นต้นว่า

- ฉันต้องการให้โค้ชทำอะไรให้?
- ฉันต้องการเรียนรู้้อะไรจากเขา?
- เขาจะช่วยฉันได้อย่างไร?
- ฉันคาดหวังผลลัพธ์อะไรจากการใช้เวลาไปกับโค้ช?
- ฉันเรียนรู้้อย่างไร?
- ฉันต้องการลงทุนเรื่องเวลา เงิน และ พลังงานกับเป้าหมายเหล่านี้สักเท่าไร?

หลังจากการตอบคำถามเหล่านั้นแล้ว โค้ชและผู้รับการโค้ชอาจกำหนดข้อตกลงกันขึ้นมา ข้อตกลงจะมีรายละเอียดที่สำคัญเป็นต้นว่า กิจกรรมความคาดหวัง และกรอบเวลาสำหรับทั้งสองฝ่าย มีรายละเอียดหน้าที่และความรับผิดชอบของทั้งสองฝ่ายไว้อย่างชัดเจน แผนปฏิบัติการสำหรับการโค้ชส่วนตัวอาจครอบคลุมกิจกรรมหลายอย่าง เช่น การสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ด้วยการรับประทานอาหารหรือไปเยี่ยมเยียนกัน การสังเกตทักษะและการปฏิบัติตัว การทำการทดสอบหรือแบบทดสอบ การอบรม และการฝึกปฏิบัติ การหาโอกาสในการใช้ทักษะที่จำเป็น การอ่านหนังสือ การเขียนงานส่ง การพูดคุย การติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบและการคิดทบทวน การแบ่งปันข้อเสนอแนะที่เป็นเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ และสิ่งที่ได้เข้าใจ การสัมภาษณ์ การทำโครงการที่รับมอบหมาย การตัดสินใจ การร่วมอบรมและสัมมนา และการประเมินผล

คำถามเรื่อง “วิธีการ” เรียนรู้ของผู้รับการโค้ช เป็นเรื่องที่ต้องพิจารณา และมักถูกมองข้าม บางคนเรียนรู้โดยการอ่าน อีกคนเรียนรู้โดยการ

8 Strategy. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Strategy> [2008, Aug 10]

9 Hendricks, As Iron Sharpens Iron: Thai Translation, (Bangkok, Tyrannus Center: 2003), p.123.

ลงมือทำ หรือบางคนเรียนรู้โดยการเป็นส่วนหนึ่งของทีมปฏิบัติการ ส่วนบางคนเรียนรู้โดยการดูตัวอย่างจากคนอื่น แผนปฏิบัติการที่ประสบความสำเร็จควรสอดคล้องกับวิธีที่ผู้รับการโค้ชเรียนรู้ได้ดีที่สุด ข้อมูลเรื่องวิธีการเรียนรู้ของผู้รับการโค้ชอาจมาจากการคิดทบทวนว่า ในเวลาที่ผ่านมาเขาเรียนรู้ความรู้และทักษะใหม่ด้วยวิธีใด

Hendricks ให้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งว่า บางครั้งระหว่างที่ทำตามแผน โค้ชอาจเห็นว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนจากการแก้ไขสิ่งที่ผู้รับการโค้ชต้องการปรับปรุง ไปเป็นการแก้ไขสิ่งที่ผู้รับการโค้ชจำเป็นต้องปรับปรุง¹⁰ ตัวอย่างเช่น ผู้รับการโค้ชอาจต้องการปรับปรุงเรื่องการอธิษฐานของตนเอง แต่โค้ชอาจพบว่า สิ่งที่เขาจำเป็นต้องทำก่อนคือการพัฒนาวินัย นักศึกษาพระคริสตธรรมอาจต้องการพัฒนาทักษะการตีความหมาย แต่สิ่งที่เขาจำเป็นต้องมีก่อนคือ ทักษะการอ่าน ดังนั้น ในบางกรณีโค้ชจำเป็นต้องดูว่าเป้าหมายของผู้รับการโค้ชมีความจำเป็นพื้นฐานอะไรบ้าง

2.3 การติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบและการคิดทบทวน (Feedback and Reflection)

การติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบเป็นสิ่งสำคัญสำหรับกระบวนการโค้ช โค้ชต้องบอกให้รับทราบมากเพียงพอและทันกาลสำหรับผู้รับการโค้ช Susan M. Heathfield ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และปฏิบัติได้เกี่ยวกับการติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบไว้ในบทความเรื่อง “How to Provide Feedback That Has an Impact” (จะติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบอย่างไรให้เกิด

ผลกระทบ)”¹¹ ดังต่อไปนี้

- ให้ความเห็นที่จำเพาะเจาะจงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้
- มุ่งเน้นที่พฤติกรรมของบุคคล ไม่ใช่ความตั้งใจหรือแรงบันดาลใจ ให้พูดคุยว่าจะทำแผนปฏิบัติการใดและอย่างไร ไม่ใช่ “ทำไม” เพราะจะก่อให้เกิดการปกป้องตนเอง
- ทำด้วยความซื่อตรงและจริงใจ
- อธิบายถึงแผนปฏิบัติการที่บุคคลสามารถลงมือทำได้ (เช่นแนะนำว่า “เธอควรนอนตรงเวลา และ ตั้งนาฬิกาปลุก” แทนที่จะสะท้อนว่า “เธอขาดวินัย”)
- เปิดส่วนร่วมให้แบ่งปันข้อมูลและการสังเกตการณ์ แต่ไม่ต้องให้คำแนะนำ เว้นเสียแต่มีการขอคำแนะนำ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจ โดยใช้ตั้งคำถามย้ำความเข้าใจ
- ทำอย่างเสมอต้นเสมอปลายเท่าที่จะทำได้

จากข้อเท็จจริงที่พบในการสำรวจที่กล่าวถึงข้างต้น กระบวนการติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบอาจเป็นองค์ประกอบที่มีประโยชน์ที่สุดสำหรับผู้รับการโค้ช ในการสำรวจนั้น เกือบ 85% ของผู้รับการโค้ชเห็นว่าโค้ชมีบทบาทเป็น “กระจกสะท้อน”

11 Susan M. Heathfield, How To Provide Feedback That Has an Impact. Available from: <http://humanresources.about.com/cs/communication/ht/FeedbackImpact.htm> [2008, Aug 10]

10 *ibid.*, p. 122.

การคิดทบทวน (reflection) เป็น “การสังเกตด้านจิตใจของตนเอง การรับรู้รายละเอียดจากการวิเคราะห์ด้านต่างๆ ได้แก่ ความคิด ความปรารถนาและประสาทสัมผัสที่อยู่ภายในขณะที่รู้สึกตัว”¹² นี่เป็นกระบวนการที่โค้ชช่วยให้ผู้รับการโค้ชได้พิจารณาพฤติกรรม หรือการปฏิบัติตัวของตนอย่างใกล้ชิด และประเมินจุดแข็งและจุดอ่อนของพฤติกรรมเหล่านั้น และผลที่ตามมา จากนั้นโค้ชจะให้มุมมองอย่างไม่มีอคติว่าเขาสังเกตเห็นอะไรบ้าง โค้ชอาจสอนข้อคิดและทักษะที่จำเพาะเจาะจงเพื่อส่งเสริมให้ผู้รับการโค้ชบรรลุเป้าหมายของตน¹³ อย่างไรก็ตาม การคิดทบทวนเป็นสิ่งที่นักสังเกตพฤติกรรมบอกว่า ไม่น่าเชื่อถือ และแปรเปลี่ยนไปตามบุคคล เพราะวัดไม่ได้¹⁴ ดังนั้นโค้ชต้องตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้เมื่อให้คิดทบทวน

ในการโค้ชกีฬา เราประเมินทุกสิ่งด้วยผลคะแนนผลลัพธ์และสถิติ แต่ในการประเมินการโค้ชชีวิตส่วนใหญ่วัดไม่ได้และแปรเปลี่ยนไปตามบุคคล เป็นการยากที่จะบอกว่าคนคนหนึ่งพัฒนามากขึ้นแค่ไหน ในด้านการอธิษฐาน การเทศนา การนำนมัสการ และในชีวิตสมรส ฯลฯ นอกจากนี้จะมีการให้โค้ชกับผู้รับการโค้ชประเมินร่วมกันแล้ว วิธีประเมินที่ดีที่สุด คือการฟังคำพูดที่ผู้สังเกตการณ์สะท้อนให้ฟัง ซึ่งบุคคลผู้นั้นต้องสังเกตเห็นการ

พัฒนาของผู้รับการโค้ช โค้ชที่ดีจะหาข้อมูลให้ดีเพื่อจะประเมินให้ได้ดี

โค้ชที่ดีจะช่วยให้ผู้รับการโค้ชเผชิญกับความล้มเหลวและความสำเร็จอย่างชาญฉลาด ความรู้ความเข้าใจที่จะช่วยให้บุคคลคนหนึ่ง เผชิญกับความผิดหวังได้ คือ การให้เขาเรียนรู้ว่า “อะไรที่ใช้ไม่ได้ผล” และหลีกเลี่ยงการทำผิดพลาดซ้ำ Thomas Alva Edison ซึ่งเป็นนักประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ชาวอเมริกัน เรียนรู้บทเรียนนี้ได้อย่างดีเยี่ยมจากความล้มเหลวหลายครั้ง แล้วจึงเกิดสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ของเขา คือ หลอดไฟฟ้า ในทางตรงกันข้าม โค้ชควรช่วยผู้รับการโค้ชรู้จักเฉลิมฉลองความสำเร็จ และค้นพบว่าอะไรเป็นปัจจัยของความสำเร็จของเขา เป็นต้นว่า แรงบันดาลใจ ความมุ่งมั่น ทักษะ หรือสถานการณ์ ปัจจัยเหล่านั้นจะเป็นตัวชี้วัดที่ดีในการนำทางผู้รับการโค้ชไปสู่ความสำเร็จครั้งต่อไป

2.4 การรับผิดชอบ

การรับผิดชอบในบริบทนี้คือ “นาย ก รับผิดชอบ ต่อ นาย ข คือเมื่อ นาย ก มีข้อผูกมัดที่จะต้องรายงานให้นาย ข รับทราบพฤติกรรมและการตัดสินใจของตน (ในอดีตหรืออนาคต) เพื่อบอกถึงเหตุผลของการตัดสินใจนั้น และเพื่อรับการลงโทษในกรณีที่ประพฤติดูผิด” ทั้งโค้ชและผู้รับการโค้ชต่างก็ต้องรับผิดชอบต่อกันและกันในกระบวนการโค้ช อย่างที่กล่าวแล้วข้างต้นว่า ข้อตกลง ไม่ว่าจะ เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ ควรบ่งชี้ถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของทั้งสองฝ่าย

12 Introspection. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Introspection> [2008, Aug 10]

13 Coaching. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Coaching> [2008, Aug 10]

14 Introspection. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Introspection> [2008, Aug 10]

15 Accountability. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Accountability> [2008, Aug 10]

ในกระบวนการโค้ช ผลลัพธ์อาจขึ้นอยู่กับผู้รับการโค้ชมากกว่า เพราะเขาเป็นคนที่ลงมือทำเสียส่วนใหญ่ และเป็นผู้ที่จะได้รับประโยชน์มากที่สุดจากผลลัพธ์ด้านบวก บทบาทหลักของโค้ชคือสังเกตการณ์ สะท้อนจุดอ่อนและจุดแข็งของผู้รับการโค้ช ให้ข้อมูล ความรู้ และความเข้าใจอย่างแท้จริง ให้กำลังใจ ให้แรงบันดาลใจ และเฉลิมฉลอง บทบาทหลักอีกอย่างหนึ่งของโค้ชคือ รับผิดชอบต่อการโค้ชให้ทำตามแผนปฏิบัติการที่ทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้

จากบทบาทของโค้ช เห็นได้ชัดว่า โค้ชจะทำหน้าที่ได้ดีที่สุดเมื่อเขารู้จักและเข้าใจผู้รับการโค้ชเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายของผู้รับการโค้ช โค้ชจำเป็นต้องรู้จักบุคลิกของผู้รับการโค้ช วิธีการเรียนรู้ นิสัย และพฤติกรรม เพื่อจะได้ช่วยแก้ไขและปรับปรุง

3. โค้ช และ ผู้รับการโค้ช

LeRoy Eims อดีตผู้อำนวยการของหน่วยงานการประกาศทั่วโลกที่ชื่อว่า Navigators กล่าวถึงลักษณะ 3 ประการของผู้นำที่มีผลกระทบต่อผู้อื่นโดยพิจารณาบทเรียนจากชีวิตของเฮเซคียาห์ (2 พศต. 29: 1ff) ลักษณะเหล่านั้นได้แก่ การมอบถวายทั้งใจ การมีใจเดียว และ จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้¹⁶ บทเรียนเหล่านี้สำหรับผู้นำประยุกต์ใช้ได้จริง ๆ กับโค้ช ลองพิจารณาดูลักษณะเหล่านั้น โค้ชใช้พลังงานด้านจิตใจและจิตวิญญาณ มากกว่าพลังงานทางกาย เพราะงานของเขาเกี่ยวข้องกับ การสร้างแรงบันดาลใจ การให้กำลังใจ การ

ชี้นำ และสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม สำหรับผู้รับการโค้ช

สัมพันธภาพระหว่างโค้ชกับผู้รับการโค้ชเป็นสิ่งที่ เป็นประโยชน์สำหรับกระบวนการโค้ช John C. Maxwell ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่จะมีอิทธิพลส่วนตัวต่อผู้อื่นว่า ควรเป็นคนที่ให้กำลังใจ ชื่นชม ให้อภัย ฟัง และ เข้าใจ เพราะว่า สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่คนเราต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อตนเอง¹⁷

นอกจากนี้ ในบริบทของการโค้ชส่วนตัวหรือโค้ชชีวิต โค้ชที่ดีควรมีลักษณะบางข้อดังต่อไปนี้¹⁸

- ได้รับการอบรมและมีประสบการณ์อย่างดีใน ด้านที่ผู้รับการโค้ชจำเป็นต้องพัฒนา
- มีเครือข่ายและความช่วยเหลือมากมายจาก แหล่งที่ดี
- มีความเสมอต้นเสมอปลาย
- มีทักษะที่ดีในการแยกแยะ
- ให้แนวทางด้วยความห่วงใยและความตั้งใจดี
- เต็มใจที่จะเสี่ยงร่วมกับผู้รับการโค้ช
- ได้รับความนับถือจากผู้อื่น
- เป็นผู้ฟังที่ดีและมีการตอบสนองที่เหมาะสม
- มีคนเก่งในการสร้างความสัมพันธ์ (ไม่ใช่สิ่งที่ต้องมี แต่ถ้ามีจะช่วยให้ดีมาก)

17 John C. Maxwell, *Be A People Person*, (U.S.A., SP Publications: 1975), p. 23.

18 Hendricks, *As Iron Sharpens Iron: Thai Translation*, (Bangkok, Tyrannus Center: 2003), p. 76.

16 LeRoy Eims, *Be the Leader You were Meant to be*, (U.S.A., SP Publications: 1975), p.60-71.

ส่วนของผู้รับการโค้ช ลักษณะต่อไปนี้อาจเป็นเครื่องบ่งชี้ที่ดีว่ากระบวนการโค้ชจะประสบความสำเร็จ¹⁹

- สามารถบอกได้ถึงความจำเป็นและเป้าหมายของตนเอง
- ความมุ่งมั่นต่อเป้าหมาย
- มองหาความท้าทายและความรับผิดชอบมากขึ้น
- สร้างสรรค์
- ชี้นำตัวเองได้
- เต็มใจรับผิดชอบต่อการเติบโตและการพัฒนาของตนเอง

สถานที่ที่ดีที่สุดที่ผู้รับการโค้ชและโค้ชจะพบปะกันได้ ในระหว่างกระบวนการโค้ชชีวิตคือสถานที่ต่างๆ ที่อยู่ในชีวิตประจำวันของทั้งสองฝ่าย โค้ชที่ดีอาจเป็นผู้สอนในมหาวิทยาลัย ผู้นำฆราวาส เพื่อนหรือศิษยาภิบาลในคริสตจักร เพื่อนร่วมงาน เจ้านาย เป็นคนในอาชีพเดียวกัน ฯลฯ คุณลักษณะเหล่านี้เป็นแนวทางที่ดีในการมองหาโค้ช โค้ชที่ดีควรมีคุณสมบัติทั้งด้านความรู้และทักษะ อีกทั้งความเต็มใจและความตั้งใจที่ดี

การเป็นโค้ชนั้นยาก แต่ในขณะเดียวกัน การเป็นโค้ชที่ประสบความสำเร็จก็เหมือนการได้รับรางวัลต่อไปนี้เป็นรางวัล²⁰ ที่โค้ชชีวิตได้รับเพื่อที่มีส่วนในการเติบโตของผู้อื่น

- ได้มีสัมพันธภาพที่ใหม่และมีความหมายกับบุคคลอีกคนหนึ่ง
- มีเป้าหมายที่ดีและมีความหมายในชีวิต
- รู้สึกว่าประสบความสำเร็จ
- ตระหนักในความมีคุณค่าของตนเอง
- เป็นคนที่เต็มไปด้วยพลังและกระตือรือร้น

4. การมีปฏิสัมพันธ์: การโค้ชในพันธกิจอภิบาล

เมื่อพูดถึงการโค้ชในพันธกิจอภิบาล ผมถือว่าการโค้ชเป็นเครื่องมือสำหรับการเป็นที่เลี้ยง ศิษยาภิบาลสามารถใช้กระบวนการโค้ชในหลายๆ โอกาสในคริสตจักร เป็นต้นว่าการโค้ชคนให้รู้เรื่องการอธิษฐาน การศึกษาพระคัมภีร์ การนำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ ชีวิตแต่งงานที่ดี การน่านมัสการ การรับมือกับความตึงเครียด การให้คำปรึกษา การประกาศ การสอนและการเทศนา ฯลฯ ข้อเท็จจริงที่ผมเพิ่งค้นพบเร็ว ๆ นี้คือ คนหนุ่มสาวจำนวนมาก รู้สึกชื่นชมคนที่ทำหน้าที่เหมือนโค้ช เมื่อไม่นานมานี้ ผมได้รับเชิญไปแบ่งปันกับกลุ่มสามัคคีธรรมของอนุชนอาชีพในคริสตจักรของผม (อายุ 25-35 ปี) ในหัวข้อ “การเป็นผู้นำที่รับใช้” (servant leadership) ผมขอให้อนุชนบอกชื่อคนหนึ่งหรือสองคนที่มีอิทธิพลต่อเขามากที่สุด ผู้นำของกลุ่มซึ่งเป็นผู้ที่มีของประทานดีเยี่ยมด้านดนตรีบอกว่า เขาได้รับอิทธิพลอย่างมากจากนักแต่งเพลงคริสเตียนผู้เป็นที่รู้จักกันดี ซึ่งช่วยให้เขาเป็นนักแต่งเพลงที่ดีขึ้น แม้ว่าทั้งสองจะไม่มีจักกันสักเท่าไรก็ตาม โค้ชสามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้รับการโค้ชได้

19 *ibid.*, p. 58-66.

20 *ibid.*, p. 177.

เมื่อเขาช่วยให้ผู้รับการไค้ชู้สึกว่าตนเองเติบโตขึ้น
ในเรื่องที่มีความหมายในชีวิตของตน

นอกจากในคณะนักร้องกลุ่มต่างๆ ในคริสตจักร
ของผมแล้ว ตัวอย่างที่เด่นชัดตัวอย่างหนึ่งของการ
ไค้ชคือการให้คำปรึกษาก่อนแต่งงาน พันธกิจนี้
ในคริสตจักรของผมดูจะประสบความสำเร็จและมีความ
หมายอย่างยิ่งสำหรับทั้งศิษยาภิบาลและ
สมาชิก ปกติแล้ว แต่ละคู่จะมาพบศิษยาภิบาลสาม
ถึงหกครั้งก่อนการแต่งงาน ในการพบปะเหล่านั้น
จะมีการดำเนินการตามองค์ประกอบทั้งสี่ที่กล่าว
ถึงในบทความนี้ กล่าวคือ การตั้งเป้าหมาย แผน
ปฏิบัติการ การติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบและ
การคิดทบทวน และการรับผิดชอบ สิ่งที่เรา
สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ในกระบวนการนี้คือ
การติดตามผลหลังการแต่งงาน และการพิจารณา
อย่างจริงจังเรื่องจุดแข็งและจุดอ่อนของแต่ละคู่ มี
การไค้ชบางอย่างที่เกิดขึ้นบ่อยในคริสตจักรของผม
เป็นต้นว่าการอบรมการให้คำปรึกษา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งการอบรมให้กับพี่เลี้ยงอนุชน

บริบทของการไค้ชอีกประเภทหนึ่งในคริสตจักร
ของผมคือ การช่วยฟื้นฟูผู้คนจากความบาปที่เห็น
ได้ชัด ผมมีประสบการณ์สามถึงสี่กรณีในการช่วย
ผู้คนเป็นการส่วนตัวในเรื่องการผิดศีลธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความผิดทางเพศ สิ่งที่ผมมัก
จะทำในกรณีเหล่านั้นคือ นำให้เขากลับใจและ
สารภาพ บางกรณีก็พาเขาออกจากการทำพันธกิจ
ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง กำหนดให้เขาอ่านหนังสือเกี่ยวกับ
ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ทำแผนปฏิบัติการ
เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งเข้ายวน พบปะกับเขาอย่าง
สม่ำเสมอ ทำข้อตกลงเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ถูกต้อง

และ ให้เขารับผิดชอบต่อสัญญาของเขาต่อพระเจ้า
และต่อผม

ปัญหาหลักของกระบวนการไค้ชในคริสตจักรคือ
การขาดการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน ขาดความคงเส้น
คงวาและความมุ่งมั่นของทั้งไค้ชและผู้รับการไค้ช
และขาดการประเมินผลที่ดี ดังนั้น ศิษยาภิบาล
หรือผู้นำที่เป็นฆราวาส ที่ดำเนินการในกระบวนการ
ไค้ช ควรเรียนรู้จากคุณลักษณะของความเป็นผู้นำ
ได้แก่เรื่องการมอบถวายทั้งใจ การมีใจเดียว และ
จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของ LeRoy Eims.

ในบทบาทใหม่ของผมในฐานะคณบดีฝ่ายชีวิต
นักศึกษาที่โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์
ผมมองเห็นโอกาสที่ชัดเจนและมีมากขึ้นในการเป็น
ไค้ช นักศึกษาในหอพักส่วนใหญ่มุ่งที่จะเป็นผู้รับใช้
เต็มเวลาในอนาคต ในฐานะครู เราพยายามติชม
วิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบ และประเมินผลให้นัก
ศึกษาทราบให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ข้อเสนอ
แนะเกี่ยวกับการติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบที่
ได้กล่าวมาแล้ว เป็นประโยชน์มาก เป็นต้นว่า
พยายามติชมวิพากษ์วิจารณ์ให้รับทราบอย่าง
จำเพาะเจาะจงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ หรืออธิบายว่า
เขาสามารถลงมือปฏิบัติอะไรได้บ้าง ผมพูดคุยกับ
นักศึกษาทุกคนเพื่อประเมินผลหลังจากที่เขา
เทศนาในท้องถิ่นมีสการแล้ว ผมยังได้ใช้เวลาหนึ่ง
ชั่วโมงในการอธิษฐานกับนักศึกษาแต่ละคน
ทุกภาคการศึกษา ซึ่งเป็นเวลาที่ทำให้ผมรับทราบ
ความเป็นไปในชีวิตของเขาในขณะนั้น

เมื่อไม่นานมานี้ เรามีนักศึกษา 4 คนที่มีปัญหา
เรื่องวินัย และถูกภาคทัณฑ์เป็นเวลาหนึ่งภาคการ
ศึกษา เป็นเรื่องยากที่จะฝึกคนให้เป็นคนที่มีวินัย

และความรับผิดชอบ ผมทำอะไรหลายอย่างที่คิดว่า เป็นประโยชน์สำหรับพวกเขา เป็นต้นว่า ให้แต่ละคนกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับเป้าหมายและจุดประสงค์ของชีวิต พบปะกับแต่ละคนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้รับผิดชอบต่อพฤติกรรมของเขา พูดคุยอย่างจริงจังเกี่ยวกับจุดอ่อนที่เขา มี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการขาดวินัยของเขา ปัญหาหลักของนักศึกษาในกลุ่มนี้คือ การขาดความรับผิดชอบ หลาย ๆ ครั้งที่พวกเขาขาดเรียน หรือขาดการออกภาคสนาม โดยไม่ได้บอกผู้ที่รับผิดชอบ และพวกเขาคิดว่าไม่ใช่เรื่องจริงจังอะไร

ผมคิดว่าความแตกต่างข้อหนึ่งระหว่างการใช้กับการเป็นพี่เลี้ยงคือ การให้ความสนใจกับแรงบันดาลใจและความตั้งใจของบุคคล ความตั้งใจและแรงบันดาลใจเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับผู้ที่ เป็นพี่เลี้ยงฝ่ายจิตวิญญาณ เพราะสิ่งเหล่านี้บอกถึงจุดประสงค์และความหมายที่ลึกซึ้งในชีวิตของบุคคลนั้น พี่เลี้ยงย่อมไม่เพียงสนใจการกระทำและทักษะของบุคคลเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ประเด็นเรื่องความตั้งใจและแรงบันดาลใจก็อาจก่อให้เกิดข้อขัดแย้ง หรือการปกป้องตนเอง ดังนั้น พี่เลี้ยงจึงควรพิจารณาถึงผลกระทบนี้ที่อาจเกิดขึ้นด้วย

อาจารย์ธานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

B.Eng., M.C.M., M. Div.

อาจารย์หมวดพระคัมภีร์ใหม่และศาสนศาสตร์ประยุกต์ สมรสกับคุณพนิตรา มีบุตรสาวหนึ่งคนและบุตรชายหนึ่งคน (จอย และ ดาวิด)

เป็นสมาชิกและครูสอนรวีวารศึกษาที่คริสตจักรเมตริจิต บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร D. Th. กับ ABGTS

บรรณานุกรม

1. Eims, LeRoy, Be the Leader You were Meant to be, U.S.A.: SP Publications, 1975.
2. Hendricks, Howard & William, As Iron Sharpens Iron: Thai Translation, Bangkok: Tyrannus Center, 2003.
3. Maxwell, John C., Be A People Person, U.S.A.: SP Publications, 1989.

Internet Resources

4. Heathfield, Susan M., How To Provide Feedback That Has an Impact. Available from: <http://humanresources.about.com/cs/communication/ht/Feedbackimpact.htm> [2008, Aug 10]
5. Accountability. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Accountability> [2008, Aug 10]
6. Client Survey Results and Press Release. Available from: <http://www.coachfederation.org/NR/rdonlyres/D639C5BD-F593-4B5B-B837-ED7EC0E0AF0C/7741/008ICFClientSurveyResults1998.doc>. [2008, Aug 10]
7. Coaching. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Coaching> [2008, Aug 10]
8. Coaching. Available from: <http://www.cipd.co.uk/subjects/lrnanddev/coachmntor/mentor.htm> [2008, Aug 10]
9. Goal Setting. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Goal_setting [2008, Aug 10]
10. Introspection. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Introspection> [2008, Aug 10]
11. Strategy. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Strategy> [2008, Aug 10]

A. THE BACKGROUND AND DEFINITION

The term “coaching” is first used by the late nineteenth century¹ in the sports teams and its purpose is to improve the performance of the athletes. Later on, in the twentieth century, the term is also used in non-sport area, especially in the business or in organizations. Now we see the term being used wider in the area of psychological development of a person which is sometimes called “life coaching” or “personal coaching”. This last area will be the focus of this paper. Coaching emphasizes helping others to set and achieve their goals. In a business context, the goal is probably an improvement in job’s performance, while in personal development, the goals may also include the mental or spiritual dimensions. The practice of coaching focuses on “non-directive questioning, provocation and helping clients to analyze and solve their own challenges, rather than offering advice or direction”².

It is difficult to define precisely the term “coaching”; however, the Chartered

Institute of Personnel and Development (CIPD) gives us some agreed upon ideas of coaching characteristics³ as the followings:

- It is essentially a non-directive form of development.
- It focuses on improving performance and developing individuals’ skills.
- Personal issues may be discussed but the emphasis is on performance at work.
- Coaching activities have both organizational and individual goals.
- It assumes that the individual is psychologically well and does not require a clinical intervention.
- It provides people with feedback on both their strengths and their weaknesses.
- It is a skilled activity which should be delivered by trained people.

There is some overlap between the terms coaching, mentoring, and counseling. The mentoring seems to emphasize long term relationships while coaching focuses on developing some particular goals in a short term. A mentor has a broader view

1 Coaching. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Coaching> [2008, Aug 10]

2 *ibid*.

3 Coaching. Available from: <http://www.cipd.co.uk/subjects/lrnannddev/coachmntor/mentor.htm> [2008, Aug 10].

of the person than a coach, and the environment of mentoring is much more informal.⁴ When comparing with counseling, coaching is for those who are psychologically well. When a coach notices the mental abnormality of his client, he can refer him/her to another professional for support.

In the survey⁵ of 210 clients of personal and professional coaches in 1998 conducted by the International Coach Federation in America, the world's largest professional association of business and personal coaches, there are some interesting facts which are very positive about coaching. Seventy percent of respondents said that their investment in a coach was "very valuable"; while 28.5% said their investment was "valuable". In answering to the question of the role of the coaches, the clients saw the role of the coaches as sounding board (84.8%), motivator (78.1%), friend (56.7%), mentor: (50.5%). In the area of the result of working with a coach, the top five answers of the clients' experiences are self-

awareness (67.6%), setting better goals (62.4%), more balanced life (60.5%), lower stress levels (57.1%), and self-discovery (52.9%). The three main types of communication between a coach and his client are telephone (94.3%), electronic mail (45.2%), and meeting in-person (35.2%).

B. COACHING ELEMENTS

B1 GOALS SETTING

A coach needs to help his client to clarify their interests and targets. Goal setting involves "establishing specific, measurable and time targeted objectives."⁶ For instance, a seminary student may have a goal that she wants to be able to lead a small group Bible discussion within three months from now, or she may need to lead a premarital counseling within a semester. Goal setting is a major component of coaching process. There must also be a realistic action plan to achieve the intended goals.

In order to achieve goal setting, motivation is crucial. People need to think through the question of why does he need that goal, or how important is that

4 *ibid.*

5 Client Survey Results and Press Release. Available from: <http://www.coachfederation.org/NR/rdonlyres/D639C5BD-F593-4B5B-B837-ED7EC0E0AF0C/7741/008ICFClientSurveyResults1998.doc>. [2008, Aug 10].

6 Goal Setting. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Goal_setting [2008, Aug 10]

goal to his life? Howard and William Hendricks give some advice about setting personal goals by leading a person to think through four levels of human capability which are knowledge, attitude, habit or behavior, and skill.⁷ After considering those levels of capability, the client may identify the needs for developing in each level. Another way to begin goal setting is to think about the important areas of people lives such as work, family, marriage, spiritual, church participation, and community. Then, the client needs to evaluate sincerely his life in each area and consider the needs for improvement. Another thing that a coach needs to think in the goals setting is the level of the client's commitment to his goals. Sacrifice and hard working are the main keys for the success.

There are many contemporary tests and questionnaires for helping people know their strengths, weaknesses, traits, talents, interests, and personalities. Those tools can be used to support the coaching process. The examples of those tools are Hout Spiritual Gift Inventory (spiritual gift test), The System for Identifying Motivated

7 Howard & William Hendricks, *As Iron Sharpens Iron: Thai Translation*, (Bangkok, Tyrannus Center), p. 47.

Abilities (SIMA, ability and motivation test), Meyers-Briggs Type Indicator (MBTI, personality test), or Holland's Self-Directed Search (interests test).

B2 STRATEGY OR ACTION PLAN

Strategy (long-term action plan) or action plan is about choices that affect the outcomes.⁸ After a coach and the client finish setting goals, the next process will be making an action plan to accomplish the goals. In order to make an action plan, the client needs to answer a set of questions⁹ such as;

- o What do I want the coach to do for me?
- o What do I want to learn from him
- o How will he help me?,
- o What do I expect the outcome from time spent with the coach?
- o How do I learn?
- o How much time, money, and energy do I want to invest for these goals?

After answering those questions, a coach and his client may come to an agreement.

8 Strategy. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Strategy> [2008, Aug 10]

9 Hendricks, *As Iron Sharpens Iron: Thai Translation*, (Tyrannus Center, Bangkok, 2003), p.123.

An agreement will have important details such as activities, expectations, and time frame for both sides. It will also clarify both sides' duties and responsibilities. An action plan for personal coaching may cover many activities such as building relationship and trust with each other like a meal or visitation, skill and performance observation, doing tests or questionnaires, training and practicing, finding opportunities to use the skills required, book reading, writing assignment, discussion, feedback and reflection, sharing tips and insights, interview, project assignment, decision making, attending trainings and seminars, and evaluation.

The question of “how” a client learns is a good consideration and is often overlooked. Some people learn by reading, another by doing or being a part of an action team, and another by looking at examples from others. A successful action plan should fit the way the client learns best. This information of how a client learns may come from reflecting on how he learned new knowledge and skills in the past.

Hendricks give us a good insight that sometimes in the process of following the plan, a coach may see a necessity to

move from trying to improve the thing a client wants to improve to the thing he needs to improve.¹⁰ For instance, a client may want to improve his praying, but the coach may discover that what he needs first is to develop discipline. A seminary student may want to improve his interpretation skill, but what he needs first is the reading skill. So, in some case, a coach needs to look at the fundamental needs of his client's goals.

B3 FEEDBACK AND REFLECTION

Feedback is crucial for coaching process. The coach must give enough and timely feedback for his client. Susan M. Heathfield gives useful and practical advice about feedback in her article entitled “How to Provide Feedback That Has an Impact” as followings¹¹;

- o As specific as possible
- o Focuses on person's behaviors, not on intentions or motivations, talk about what and how the actions were done, not why, because it will create defensiveness

10 *ibid.*, p. 122.

11 Susan M. Heathfield, [How To Provide Feedback That Has an Impact](http://humanresources.about.com/cs/communication/ht/Feedbackimpact.htm). Available from: <http://humanresources.about.com/cs/communication/ht/Feedbackimpact.htm> [2008, Aug 10]

- o It is done honestly and sincerely
- o Describes actions that a person can do something about
- o Involves the sharing of information and observations. It does not include advice unless you are requested
- o Make sure the other person understood by using a feedback loop
- o As consistent as possible

As a fact found in the survey mentioned above, the feedback process may be the most beneficial elements for a client. In the survey, almost 85% of the clients see the role of their coaches as “sounding board”.

Reflection is “the mental self-observation analytical reporting cognition of conscious inner thoughts, desires and sensations”¹².

This is a process that a coach helps his client to look closely at his actions or performance, and to evaluate the strengths and weaknesses of those actions and their consequences. Then, a coach provides his unbiased perspective of what he is observing. A coach may teach specific insights and skills to empower the

12 Introspection. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Introspection> [2008, Aug 10]

client toward his goals.¹³ However, reflection is considered by behaviorists that it is unreliable and subjective because it is immeasurable.¹⁴ So, a coach must be aware of this fact in using reflection.

Unlike in the sport coaching where everything is evaluated in scores, results, and statistics; the life coaching evaluation is quite often immeasurable and subjective. It is difficult to say how much a person improves in her praying, preaching, leading a worship, marriage life, etc. Besides a mutual evaluation between a coach and his client, the best way of evaluation is to listen to the feedbacks from other persons who observed and saw the improvement of the client. A good coach will find these resources for a good evaluation.

A great coach will also help his clients to face with failures and successes wisely. The great insight of how a person can face a failure is the thought that people learns “what does not work” and avoid repeating the same mistake again. Thomas

13 Coaching. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Coaching> [2008, Aug 10]

14 Introspection. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Introspection> [2008, Aug 10]

Alva Edison, a great American inventor, learned this lesson very well from his many failures before coming to his great invention of a lamp. On the other hand, a coach should help his client to celebrate his success and to discover what are the factors of the clients' success such as, motivation, commitment, skills, or circumstances. Those factors will be a good indicator to guide the client for the next successes.

B4 ACCOUNTABILITY

Accountability is defined as "A is accountable to B when A is obliged to inform B about A's (past or future) actions and decisions, to justify them, and to suffer punishment in the case of eventual misconduct".¹⁵ Both a coach and his client are accountable to each other in the coaching process. As mentioned above, the agreement, either formal or informal, should indicate the duties and responsibilities of both sides.

In a coaching process, the outcome is probably leaned more on the client's side because he is the one who do most of the work and will also benefit most from the positive outcome. A coach's role

15 Accountability, Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Accountability> [2008, Aug 10]

mainly is to observe; to reflect the client's weaknesses and strengths; to give information, knowledge and insights; to encourage; to inspire; and to celebrate. Another major role of a coach is to hold accountable to his client to keep the action plan on which both sides agreed.

From the role of a coach, it is obvious seen that a coach can do his work best when he knows and understands his client well, especially in the areas which are related to the client's goals. A coach needs to know his client's personalities, way of learning, habits and behaviors, in order to accomplish the improvement.

C. A COACH AND A CLIENT

LeRoy Eims, a former director of evangelism worldwide for the Navigators, tells three characteristics of a leader who make an impact to others by drawing lessons from Hezekiah's life (2 Ch. 29:1ff). Those characteristics are wholeheartedness, single-mindedness, and a fighting spirit.¹⁶ These lessons for a leader really apply to a coach. Look at those characteristics, a coach uses his mental and spiritual energy more than his physical energy because his work is much involved with creating

16 LeRoy Eims, Be the Leader You were Meant to be, (U.S.A., SP Publications: 1975), p.60-71.

inspiration, encouragement, direction, and right environment, to his client.

The area of interpersonal relationship between a coach and his client is also beneficial for a coaching process. In order to have a personal influence on others, John C. Maxwell gives another set of a people person's characteristics that a leader should be: a person who encourages, appreciates, forgives, listens, and understands, because those actions are what people want to be treated.¹⁷

Moreover, in the context of personal or life coaching, a good coach should have some following characteristics¹⁸;

- o Well trained and good experiences in the areas that the client needs to develop
- o Have a plenty networks and helps from good resources
- o Consistent
- o A good skill of discernment
- o Guides with care and good attention
- o Willing to take risk with the client

17 John C. Maxwell, Be A People Person, (U.S.A., SP Publications,: 1989), p. 23.

18 Hendricks, As Iron Sharpens Iron: Thai Translation, (Bangkok, Tyrannus Center: 2003), p. 76.

- o Respected by others
- o A good listener with appropriate response
- o Relational (it is not a must, but helpful).

On the client's side, the following characteristics may give a good indicator for the success of a coaching process.¹⁹

- o Able to identify his needs and goals
- o Commitment to the goals
- o Looking for higher challenges and responsibilities
- o Creative
- o Self directed
- o Willing to be responsible for his own growth and development

The best place where a client and a coach can find each other in the life coaching process is the place around both daily lives. A good coach may be a professor in a university; a lay leader, a friend, or a pastor in a church; a colleague, a boss, people in the same profession, etc. The list of the above characteristics will be a good guide to find a coach. A great coach should possess both qualities of

19 ibid., p. 58-66.

knowledge and skill, and good willing and intention.

Being a coach is tough, but at the same time being a successful coach is very rewarding. Here are some rewards²⁰ of a life coach who participates in the growth of others;

- o Having a new and meaningful relationship with another person
- o Having a good purpose and meaning in life
- o Feeling success
- o Recognizing self-worth
- o Being an energetic and active person.

D. INTERACTION: COACHING IN PASTORAL MINISTRY

Thinking about coaching in pastoral ministry, I consider coaching as a tool for being a mentor. A pastor can use a coaching process in many opportunities in church; coaching people to pray, to study Bible, to lead a bible study group, to have a good marriage, to lead a worship, to cope with stress and tension, to counsel, to evangelize, to teach and to preach, etc. A fact I just discovered recently was that many young people are really appreciated

with people who perform like coach. Recently, I was invited to share in a fellowship group of the young professionals in my church (age 25-35) on the topic of “Servant Leadership”. I ask them to list one or two persons who most influence them. A leader of the group who is very talented in music said he was much influenced by a well known Christian composer who helped him to be a better composer, though they do not know each other much. A coach can give a great impression on his client when helping him to feel a growth in some meaningful areas of his life.

Besides many choirs in my church, one of the obvious examples of coaching is pre-marital counseling. This program in my church seems to be a very meaningful and successful for both pastors and members. Normally, each couple will come to meet a pastor three to six sessions before the wedding. In those sessions, all four elements presented in this paper are conducted: goals setting, action plan, feedback and reflection, and accountability. What we can improve in this process is the follow-up after the wedding and the serious consideration of the strengths and weaknesses of each couple. There are some areas of coaching

²⁰ *ibid.*, p. 177.

that happen more in my church such as counseling training, especially for the mentors of the youth.

Another context of coaching in my church is in restoring people from his obvious sin. I had experiences about three to four cases in helping people personally in regards to their immorality, especially sexual immorality. What I normally did in those cases were to lead each of them to repent and confess, to draw them out from ministry for a certain time in some cases, to assign them to read some book about God's holiness, to make an action plan to avoid the temptation, to meet with them regularly, to make an agreement on the right behavior and to hold accountable to their promises to God and me.

The main problems of a coaching process in church are the lacking of clear goals setting, consistency and commitment of both coach and client, and a good evaluation. So a pastor, or a lay leader, who performs a coaching process should learn from LeRoy Eims's leadership characteristics of wholeheartedness, single-mindedness, and fighting spirit.

In my role now as the dean of students at Thailand Baptist Seminary, I see clearer

and have more opportunities to be a coach. Most dorm students are aiming to be full time workers in future. As teachers, we try to give the students feedback and evaluation as much as possible. The tips about feedback that are mentioned above are very helpful such as giving feedback as specific as possible, or describes actions that people can do something about. I talk with every student after his/her preaching in the chapel for evaluation. I also have an hour praying with each student every semester which is the time when I keep update about his/her life.

Recently, we have four students who have problems in discipline and were put under probation for a semester. It is tough to train people to be disciplined and responsible persons. I did many things that I think should be helpful for them such as ask each of them to do a questionnaire on goals and purposes of life, meet with each of them regularly to be accountable for their behaviors, talks seriously about their weaknesses especially in their lacking of discipline. The main problem of this group of students is the lack of responsibility. Many times, they missed classes, or field education without informing the responsible persons; they thought that is not serious.

I think one of the differences between coaching and mentoring is the attention to people's motivation and intention. The areas of intention and motivation are very important for a spiritual mentor because they really tell the deep purpose and meaning of a person's life. A mentor will never be interested only in people's performance and skills. However, it is a fact that these areas will often lead to defensiveness and conflict. A mentor should also consider about this effect.

BIBLIOGRAPHY

1. Eims, LeRoy, Be the Leader You were Meant to be, U.S.A.: SP Publications, 1975.
2. Hendricks, Howard & William, As Iron Sharpens Iron: Thai Translation, Bangkok: Tyrannus Center, 2003.
3. Maxwell, John C., Be A People Person, U.S.A.: SP Publications, 1989.

Internet Resources

4. Heathfield, Susan M., How To Provide Feedback That Has an Impact. Available from: <http://humanresources.about.com/cs/communication/ht/Feedbackimpact.htm> [2008, Aug 10]
5. Accountability. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Accountability> [2008, Aug 10]
6. Client Survey Results and Press Release. Available from: <http://www.coachfederation.org/NR/rdonlyres/D639C5BD-F593-4B5B-B837-E D 7 E C 0 E 0 A F 0 C / 7 7 4 1 / 008ICFClientSurveyResults1998.doc>. [2008, Aug 10]
7. Coaching. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Coaching> [2008, Aug 10]
8. Coaching. Available from: <http://www.cipd.co.uk/subjects/lrnanddev/coachmntor/mentor.htm> [2008, Aug 10]
9. Goal Setting. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Goal_setting [2008, Aug 10]
10. Introspection. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Introspection> [2008, Aug 10]
11. Strategy. Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Strategy> [2008, Aug 10]

ยูจีน ปีเตอร์สันทำงานด้านหนังสือมาก่อนที่จะแปลพระคัมภีร์ฉบับ The Message และอาจมีคนที่โต้แย้งว่า งานของเขาที่ตีพิมพ์ก่อนหน้านี้ นำไปสู่การฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณของศิษยาภิบาลและฆราวาสในปัจจุบันไม่มากนักน้อย ในหนังสือเช่น *หินเกลี้ยงห้าก้อนสำหรับงานศิษยาภิบาล (Five Smooth Stones for Pastoral Work) วิ่งกับม้า (Run with the Horses) ความเชื่อฟังที่ยาวนานในทิศทางเดียวกัน (A Long Obedience in the Same Direction) การสร้างสาวกในสังคมเร่งด่วน (Discipleship in An Instant Society) และ ศิษยาภิบาลผู้ล้าลึก : กลับสู่ศิลปะแห่งการนำฝ่ายวิญญาณ (The Contemplative Pastor: Returning to The Art of Spiritual Direction)* ปีเตอร์สันเปิดเผยถึงความตื่นขึ้นของศาสนาคริสต์ของชาวอเมริกัน และนำเสนอทางเลือกที่หนักแน่นมั่นคง

ต่อมามีช่วงหนึ่งที่ปีเตอร์สันได้กลับไปเขียนหนังสือเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนในหนังสือ *พระคริสต์ในสถานที่หนึ่งหมื่นแห่ง : บทสนทนาเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ด้านจิตวิญญาณ*” (*Christ Plays in Ten Thousand Places: A conversation in Spiritual Theology. Eerdmans. 2005*) ซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกของหนังสือชุดห้าเล่ม ซึ่งปีเตอร์สันจะรวบรวมและจัดระบบหัวข้อต่างๆ ที่เขากล่าวไว้ตลอดสามทศวรรษเข้าด้วยกัน ได้แก่ การสร้างจิตวิญญาณ พระคัมภีร์ การเป็นผู้นำคริสตจักร การอภิบาล ทิศทางฝ่ายวิญญาณ

เล่มแรกเป็นงานที่แสดงให้เห็นถึงทักษะอันยอดเยี่ยมในด้านศาสนศาสตร์ฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นการ

รวบรวมการวิเคราะห์เชิงวัฒนธรรมอันลึกแหลม และมีคำอธิบายด้านพระคัมภีร์ ที่มีวิสัยทัศน์กว้างและเกี่ยวข้องกับชีวิตคริสเตียน

การเขียนของเขาทั้งหมดได้เกิดจากงานที่เขาทำในฐานะศิษยาภิบาล ส่วนใหญ่เป็นงานที่คริสตจักรไครสต์ เอร์ว คิง เพรสไบทีเรียน (Christ Our King Presbyterian Church) ในเบล แอร์ รัฐแมริแลนด์ ซานเมืองบัลติมอร์ เขาเป็นศิษยาภิบาลผู้ก่อตั้งคริสตจักร ที่เติบโตจนมีสมาชิกกว่า 500 คน ก่อนที่จะย้ายออกจากคริสตจักรหลังจากที่รับใช้มา 29 ปี เพื่อไปสอนที่โรงเรียนพระคริสต์ธรรมพิทเบอร์ก และจากนั้นไปสอนที่วิทยาลัยรีเจนท์ ในแวนคูเวอร์ รัฐบริติชโคลัมเบีย ขณะนี้เขา “เกษียณอายุ” และอาศัยอยู่ที่บ้านเกิดของเขาในรัฐมอนทานา แต่เขาก็ยังคงมีหัวใจของศิษยาภิบาลที่ห่วงใยอย่างลึกซึ้งต่อชีวิตคริสเตียนในคริสตจักรท้องถิ่นต่างๆ

ในขณะที่ปีเตอร์สันกำลังเขียนต้นฉบับของ *พระคริสต์ในสถานที่หนึ่งหมื่นแห่ง (Christ Plays in Ten Thousand Places)*, มาร์ค แกลลี บรรณาธิการนิตยสาร Christianity Today ได้พูดคุยกับเขาเกี่ยวกับหัวข้อต่างๆ ที่ยกมาจากหนังสือเล่มนี้ และชีวิตของเขา

ด้านใดของจิตวิญญาณ ที่มักเป็นที่เข้าใจผิดมากที่สุด?

คือความคิดที่ว่า การเป็นคริสเตียนเป็นรูปแบบที่พิเศษไม่เหมือนใคร หมายความว่า คุณต้องมีความพิเศษบางอย่าง สูงส่งกว่าคนอื่น มีผู้คนมากมายสนใจความพิเศษนี้ด้วยเหตุผลผิดๆ แต่คนอีกส่วน

หนึ่งกลับถูกกันออกไปเพราะความคิดเช่นนี้ ที่ว่าฉันไม่ได้เต็มด้วยพระวิญญาน ฉันชอบดูการแข่งขันฟุตบอล หรืองานเลี้ยง หรือเติบโตขึ้นในงานอาชีพ ดังนั้น ผมจึงพยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำนี้

มีผู้คนมากมายที่คิดว่า เรื่องจิตวิญญานนั้น คือ การมีอารมณ์ความรู้สึกใกล้ชิดกับพระเจ้า

นั่นเป็นมุมมองอันไร้เดียงสาในเรื่องจิตวิญญาน เรากำลังพูดถึงชีวิตคริสเตียน ซึ่งคือการติดตามพระเยซู เรื่องของจิตวิญญานไม่ได้แตกต่างจากสิ่งที่เราทำมาตลอดสองพันปี อย่างการไปคริสตจักร รับบัพติศมาและมหาสนิท เรียนรู้จักการอธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง เป็นเรื่องธรรมดาๆ

คำสัญญาเรื่องของความสนิทสนมกับพระเจ้า ทั้งถูกและผิดในเวลาเดียวกัน การสนิทสนมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่มิได้อยู่ ซึ่งก็เหมือนกับความสนิทสนมอื่นๆ คือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคุณ ในชีวิตสมรส คุณไม่ได้รู้สึกสนิทสนมกันตลอดเวลา หรือกับเพื่อนก็ตาม ความสนิทสนมโดยพื้นฐานแล้วไม่ใช่อารมณ์ที่ลึกลับ แต่เป็นเรื่องวิถีชีวิต เป็นเรื่องของชีวิตที่เปิดเผย จริงใจต่อกัน และโปร่งใส

ธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันมา มีความหมายอื่นอีกหรือไม่?

เรื่องหนึ่งที่ผมชอบคือเรื่องของเทเรซาแห่งอาวีลา (Teresa of Avila) เธอนั่งอยู่ในห้องครัวพร้อมกับไก่อบ และเธอถือไว้เต็มสองมือ แล้วแตะเต็มทีแม่ชีคนหนึ่งเข้ามาเห็นก็ตกใจที่เธอมีพฤติกรรมแบบนี้ เธอจึงตอบว่า “เมื่อฉันกินไก่ ฉันก็กินไก่ เมื่อฉันอธิษฐาน ฉันก็อธิษฐาน”

ถ้าคุณอ่านเรื่องราวของบรรดาผู้ที่เชื่อพระเจ้า พวกเขาก็เป็นคนธรรมดา มีเวลาที่ปีติยินดีและเปี่ยมสุข ซึ่งอาจจะเป็นครั้งหนึ่งในรอบสิบปี และพวกเขาก็แปลกใจกับความรู้สึกนั้น แต่ก็ได้ทำอะไร เราต้องแก้ไขความเข้าใจ ไม่ให้ผู้คนมองชีวิตคริสเตียนเช่นนั้น ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่ยอดเยี่ยม แต่ไม่ได้ยอดเยี่ยมในแบบที่ผู้คนจำนวนมากคิด

แต่กลุ่มอีแวนเจลิคอล¹ บอกผู้คนอย่างชัดเจนว่า พวกเขาสามารถมี “ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า” ได้ ซึ่งหมายความถึงความสนิทสนมฝ่ายวิญญานในแบบที่เฉพาะเจาะจง

ในสังคมปัจจุบัน ถ้อยคำที่วุ่นวายนี้ ให้ความหมายที่สับสน หากคำว่าสนิทสนม หมายถึง การเปิดเผย ความซื่อสัตย์และตัวตนแท้ ฉันทก็ไม่จำเป็นต้องปิดบัง หรือแก้ตัว หรือปฏิเสธสิ่งที่ตนเองเป็น ซึ่งเยี่ยมมาก แต่ในวัฒนธรรมของเรา คำว่า ความสนิทสนมมักถูกใช้ในความหมายเกี่ยวกับเรื่องเพศ ที่ช่วยให้ชีวิตสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้คนจึงต้องการความสนิทสนม เพราะทำให้ชีวิตสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงมีความสนิทสนมสองแบบ และในความหมายของชาวอเมริกัน คำว่า สนิทสนมมักหมายถึง การได้รับบางอย่างจากผู้อื่น ซึ่งทำให้สับสนอย่างยิ่ง

อันตรายมากที่จะใช้ภาษาตามวัฒนธรรมเพื่อตีความพระกิตติคุณ คำศัพท์ที่เราใช้ต้องผ่านการ

1 กลุ่มอีแวนเจลิคอล หมายถึงคริสเตียนที่จริงจังต่อสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ และยึดถือว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มคริสเตียนกลุ่มสำคัญๆ ในโปรเตสแตนต์อยู่ในกลุ่มอีแวนเจลิคัล (ผู้แปล)

ตรวจสอบและทดสอบโดยพระวอของพระเจ้า เรามีทั้งคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ดี และเราควรเริ่มสนใจสิ่งเหล่านี้ เพราะวิธีที่เรานำเอาคำต่างๆ ไปใช้ในที่ต่างๆ ไม่ค่อยเป็นที่ดึงดูดความสนใจสำหรับผู้ที่ยังไม่เชื่อพระเจ้า

ความเสื่อมของคำว่าจิตวิญญาณเกิดขึ้นแม้ในแวดวงคริสเตียน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับกลุ่มนิว เอจ หรือไม่?

วิถีของกลุ่มนิวเอจ (The New Age) เป็นวิถีเก่าซึ่งเกิดขึ้นมานานแล้ว เป็นเพียงทางลัดอันมักง่ายที่นำไปสู่สิ่งที่ผมจำเป็นต้องใช้คำเรียกว่าจิตวิญญาณ กลุ่มนิวเอจหลีกเลี่ยงเรื่องธรรมดาทั่วไป เรื่องที่เกิดขึ้นทุกวัน เรื่องฝ่ายร่างกาย และวัตถุสิ่งของ เป็นรูปแบบของพวกลัทธิออสติก และน่าดึงดูดใจอย่างยิ่งเพราะเรื่องจิตวิญญาณจับต้องไม่ได้ แตกต่างจากการล้างจาน การเปลี่ยนผ้าอ้อม หรือการไปทำงาน ไม่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงาน ผู้คน ความบาป ปัญหา ความไม่สะดวกสบายต่างๆ

ผมเป็นศิษยาภิบาลมาตลอดชีวิต ประมาณ 45 ปี ผมรักงานนี้ แต่ผมจะบอกความจริงกับคุณว่า คนที่ทำให้ผมยุ่งยากใจมากที่สุด คือบรรดาคนที่มาถามผมว่า “อาจารย์ มีวิธีไหนบ้างที่ผมจะเป็นคนฝ่ายจิตวิญญาณ” ขอให้เลิกพูดเรื่องเป็นคนฝ่ายจิตวิญญาณ แต่น่าจะลองรักสามีของคุณดู น่าจะลองรักลูกๆ ยอมรับในแบบที่ลูกเป็น เริ่มต้นที่จุดนั้นดีกว่า แต่นั่นกลับไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสนใจ

ความจริงแล้วชื่อของผมไม่ควรเกี่ยวข้องกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณด้วยซ้ำไป

แต่แท้จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ผมรู้ เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาที่ผมได้ตำแหน่งที่น่าอึดอัดนี้ คือการเป็นอาจารย์ด้าน “เสริมสร้างจิตวิญญาณ” ที่รีเจนท์ เออละทีนี่ จะทำอย่างไรดี?

คุณทำให้รู้สึกว่เรื่องจิตวิญญาณกลายเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่าย

ผมไม่อยากจะบอกว่าพวกเราซึ่งติดตามพระเยซู มีชีวิตที่ไม่สนุกสนาน ไม่มีความสุข ไม่มีความปีติยินดี ไม่มีความอิมเม็บใจ ไม่ได้เป็นอย่างที่ผู้บริโภคนึกว่าควรจะเป็น เมื่อเราประกาศพระกิตติคุณตามค่านิยมโลก เราก็กำลังโกหกคนอื่น เพราะนี่เป็นชีวิตใหม่ ซึ่งหมายรวมถึงการติดตามพระเยซู แบกกางเขน รวมถึงการตาย การเป็นเครื่องบูชาที่ได้รับการยอมรับ เรามอบชีวิตของเรา

พระกิตติคุณมาระโก ให้ภาพกับเราชัดเจน ในครั้งแรกของพระกิตติคุณ พระเยซูทรงสำแดงให้ประชาชนเห็นวิธีการดำเนินชีวิต พระองค์เยียวยารักษาทุกคน แต่เมื่อเรื่องราวมาถึงกลางเล่ม พระองค์ก็เปลี่ยนเรื่อง พระองค์เริ่มทำให้ผู้คนเห็นวิธีการตาย “เวลานี้ ท่านมีชีวิต เรากำลังจะทำให้ท่านเห็นว่าจะสละชีวิตอย่างไร” นั่นคือชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เต็มเปี่ยม คือการเรียนรู้วิธีการตาย และเมื่อคุณเรียนรู้ว่าจะตายอย่างไร คุณก็จะเริ่มหลุดจากภาพที่ลวงตาคุณ และเริ่มได้เข้าใจความสนิทสนมและความรักแท้

เป็นการเรียนรู้เชิงรับ เพื่อให้ความสัมพันธ์พื้นฐานเป็นแบบนี้ คือ ได้รับ ยอมจำนน แทนที่จะเป็นให้และรับ และลงมือทำ เราไม่เก่งนักในเรื่องนี้ เราได้รับการฝึกฝนมา ให้มันใจในตัวเอง เป็นฝ่ายรับ เป็นฝ่ายใช้ประโยชน์ หรือไม่ก็เป็นฝ่ายบริโภค และแสดงออก

การกลับใจ การตายต่อตัวเอง การยอมจำนน ส่วนไม่น่าดึงดูดใจที่จะนำคนให้เข้ามาสู่ความเชื่อ เลย

ผมคิดว่าเมื่อไรที่เราคิดแบบนี้ เราก็กำลังมีปัญหา เพราะเรากำลังคิดอย่างโลกบริโภคนิยม และคิดว่าทุกสิ่งกลายเป็นสิ่งที่ออกแบบมาเพื่อให้ประโยชน์แก่เรา เราไม่ต้องการอะไรเพิ่มอีก เราไม่ต้องการอะไรที่ดีกว่านี้ เราดำเนินชีวิตทุกวัน และเรียนรู้วิธีใช้ชีวิต

ผมคิดว่าผู้คนจะเบื่อกับวิธีการประเภทดึงดูดผู้บริโภครวมว่าพวกเขาจะเสพติดสิ่งเหล่านั้นก็ตาม แต่ถ้าเรานำเสนอพระกิตติคุณเชิงให้ผลประโยชน์ เราก็กำลังนำพาผู้คนไปสู่ความผิดหวัง เรากำลังโกหกพวกเขา

การทำเช่นนี้ไม่ใช่วิธีการที่พระคัมภีร์สอน พระเยซูคริสต์ไม่ได้เข้าหาเราด้วยวิธีนี้ ไม่ใช่วิธีการที่เปาโลเทศนาสั่งสอน เราได้รับความคิดแบบนี้มาจากไหน เรามีตำรา เรามีพระวจนะและส่วนใหญ่พระวจนะมักบอกเราว่า “เรากำลังไปผิดทาง จงหันกลับ วัฒนธรรมของเราเป็นพิษ”

เราตระหนักหรือไม่ว่า วัฒนธรรมที่เกือบเหมือนชาวคานาอันที่มีพระบาอัล กำลังเกิดขึ้นในวัฒนธรรมคริสตจักรอเมริกัน ศาสนาของพระบาอัลคือการทำให้คุณรู้สึกดี การนมัสการพระบาอัลคือการหมกมุ่นในสิ่งที่ทำให้เราพอใจและแน่นอน ความคิดนี้ประสบความสำเร็จอย่างเหลือเชื่อ บรรดาพระของพระบาอัลสามารถหาสาวกได้มากกว่าผู้ติดตามพระยาเวห์ได้ถึง 20 เท่า เขานำเสนอเรื่องเพศ เรื่องน่าตื่นเต้น ดนตรี ความพอใจสุดยอด การเดินรำ “ที่นี่เรามีสาว ๆ มีเพื่อน

เรามีรูปปั้นหญิงสาว และการเฉลิมฉลอง” สิ่งเหล่านี้ดูดี แล้วคนฮีบรูมีอะไรนำเสนอบ้าง พระวจนะ พระวจนะคืออะไร อย่างไรก็ตาม อย่างน้อย พวกฮีบรูก็ยังมีเฉลิมฉลอง

แต่ใน**ความเชื่อของคริสเตียน** มีสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง หรือเป็นผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ นั่นคือ**ความรอด มิใช่หรือ “เชื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และคุณจะรอด”** เราไม่สมควรใช้ถ้อยคำนี้ดึงดูดผู้ฟังหรือ

คำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เรามีอยู่ คือคำว่า ความรอด ได้รับการช่วยให้รอด เราได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากวิถีชีวิตที่ไม่มีการฟื้นคืนจากความตาย และเราได้รับการช่วยให้รอดจากตัวเราเอง วิธีหนึ่งที่จะอธิบายคำว่า ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณคือ การเบื่อหน่ายตนเอง และไปสู่สิ่งที่ดีกว่า นั่นคือการติดตามพระเยซู

แต่เมื่อไรที่เราเริ่มประกาศความเชื่อในแง่ของผลประโยชน์ที่จะได้รับ เราก็กำลังทำให้เกิดปัญหากับตัวเองมากขึ้น “โดยพระคริสต์ คุณจะดีขึ้น แข็งแรงขึ้น พอใจมากขึ้น คุณจะรู้สึกสุขสุดยอด” แต่ความคิดแบบนี้ คือการเห็นแก่ตนเองมากขึ้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราต้องทำให้ผู้คนเบื่อตัวเอง เพื่อพวกเขาจะได้เริ่มมองที่พระเยซู

เราทุกคนเคยพบกับบุคคลที่มีลักษณะฝ่ายจิตวิญญาณ เธอเป็นคนที่ยอดเยี่ยม เธอรักพระเจ้า เธออธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์ตลอดเวลา แต่เธอคิดถึงแต่ตัวเอง เธอไม่ใช่คนเห็นแก่ตัว แต่เธอมีเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งที่เธอทำ “ฉันจะเป็นพยานให้ดีขึ้นได้อย่างไร ฉันจะทำสิ่งนี้ให้ดีขึ้นได้อย่างไร ฉันจะดูแลปัญหาของคนคนนี้ให้ดีขึ้นได้

อย่างไร มีแต่ฉัน ฉัน ฉัน แทรกซิมอยู่จนเราแทบมองไม่เห็น เพราะการที่เธอพูดแต่เรื่องฝ่ายจิตวิญญาณทำให้เราเข้าใจผิด

ดังนั้นวิธีที่เราควรจะเห็นภาพ “ชีวิตคริสเตียน” เป็นอย่างไร?

ในวันอาทิตย์ที่ผ่านมาที่คริสตจักร มีคู่สามีภรรยา คู่หนึ่งนั่งอยู่หน้าเรากับเด็กชนสองคน ถัดจากเราไปทางข้างหลังสองแถว มีอีกคู่หนึ่งกับลูกชนๆ สองคนที่ส่งเสียงดังมาก ที่ประชุมนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงวัย คนเหล่านี้จึงมีแบบแผน ลูกๆ ของพวกเขาจากบ้านไปนานแล้ว และการนมัสการนั้นก็ไม่ได้ดีมาก แต่หลังจากนั้น ผมเห็นผู้สูงอายุเหล่านั้นห้าหกคน เข้ามาหาโอปอไหลผู้เป็นแม่ เล่นกับเด็กๆ แสดงความเห็นอกเห็นใจเธอ ทั้งที่พวกเขาน่าจะรู้สึกรำคาญ

แล้วทำไมผู้คนจึงไปคริสตจักรแบบนั้น ทั้งที่ถ้าไปคริสตจักรที่มีห้องสำหรับเด็ก ดิดแดร์ พวกเขาจะได้พัก เพราะพวกเขาเป็นลูเธอแรน พวกเขาไม่ใส่ใจความวุ่นวายที่เกิดขึ้น พวกเขาเป็นลูเธอแรนชาวอร์เวย์

และคริสตจักรแห่งนี้ เมื่อเร็วๆ นี้ก็ได้ต้อนรับหญิงสาวพร้อมลูกที่เป็นทารกและเด็กชายอายุ 3 ขวบ เด็กๆ ได้รับการบัพติศมาเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่แล้ว แต่ไม่มีพ่อของลูกมากับเธอ เธอไม่ได้แต่งงาน ลูกทั้งสองคนเป็นลูกต่างพ่อ เธอเข้ามาที่คริสตจักรและอยากให้ลูกได้รับบัพติศมา เธอเป็นคริสเตียน และต้องการทำตามธรรมเนียมคริสเตียน ดังนั้น คู่สามีภรรยาคนหนึ่งในคริสตจักรจึงรับเป็นพ่อแม่ทูนหัว ปัจจุบัน ทุกอาทิตย์จะมีคู่สามีภรรยาสามสี่คู่ที่คอยดูแลเธอ

แล้ว “ความชื่นชมยินดี” ในคริสตจักรนั้นอยู่ที่ไหน คนเหล่านี้เป็นชาวอร์เวย์ที่เคร่งขรึม แต่ที่นั่นมีความชื่นชมยินดีมากมาย มีชีวิตที่ครบบริบูรณ์ แต่ไม่ใช่ชีวิตที่ครบบริบูรณ์ในแบบที่คนไม่เป็นคริสเตียนคิด ผมคิดว่า มีอีกหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นในคริสตจักรแบบนี้ พวกเขาสวนกระแสวัฒนธรรม พวกเขาเติมด้วยความชื่นชมยินดีและความศรัทธา และการเชื่อฟัง และการเอาใจใส่ แต่คุณไม่อาจสัมผัสสิ่งเหล่านี้ได้จากการอ่านวรรณกรรมเกี่ยวกับการเติบโตของคริสตจักรใช้ไหมครับ

แต่คริสเตียนหลายคนอาจมองดูคริสตจักรนี้ และบอกว่า เป็นคริสตจักรที่ตายแล้ว เป็นเพียงสถาบันที่แสดงออกถึงความเชื่อเท่านั้น

นอกจากคริสตจักรจะเป็นสถาบันแล้ว ยังเป็นอะไรได้อีกหรือ ทุกคนล้วนมีปัญหาเกี่ยวกับคริสตจักร เพราะในคริสตจักรมีความบาป แต่ไม่มีที่ไหนที่เราจะเป็นคริสเตียนได้ นอกจากที่คริสตจักร มีความบาปที่ธนาคาร มีบาปที่ร้านขายของชำ ผมไม่เข้าใจคำวิพากษ์วิจารณ์อันไร้เดียงสา ที่วิจารณ์ว่าคริสตจักรเป็นสถาบัน ผมไม่เข้าใจจริงๆ เฟรเดอริค ฟอน ฮูเกิล (Frederick von Hugel) กล่าวว่า สถาบันคริสตจักรเป็นเหมือนเปลือกของต้นไม้ เปลือกไม้ไม่มีชีวิต เป็นไม้ที่ตายแล้ว แต่ทำหน้าที่ปกป้องชีวิตของต้นไม้ที่อยู่ภายใน และต้นไม้นั้นก็เติบโต เติบโต เติบโต และเติบโต ถ้าคุณปอกเปลือกของต้นไม้ออก มันก็จะติดเชื้อ ขาดน้ำ และตาย

ดังนั้น ถูกต้องครับ คริสตจักรตายแล้ว แต่ปกป้องสิ่งที่มีชีวิตอยู่ภายใน และเมื่อคุณพยายามสร้าง

คริสตจักรที่ไม่มีเปลือก คริสตจักรนั้นจะอยู่ไม่นาน มันจะหายไป ป่วย และติดเชื้อหลายอย่าง นอกโรค และหลงตัวเอง

ในงานเขียนของผม ผมหวังที่จะรื้อฟื้นความรู้สึกแท้จริงของที่ประชุมว่าคืออะไรกันแน่ ซึ่งก็คือของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเหตุใดเราจึงมักพยายามทำให้คริสตจักรเป็นที่อุดมคติทั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทำเช่นนั้น ในพระคัมภีร์ไม่มีคริสตจักรในอุดมคติ ไม่มีเลย ประวัติศาสตร์ของเรายาวนานถึงสองพันปีแล้ว เพราะอะไรเราจึงยังโง่เขลาเล่า

ตั้งแต่สมัยการปฏิรูปศาสนามาแล้ว ที่เรามักเชิดชูความคิดที่ว่าคริสตจักรสามารถปฏิรูปได้

ยังไม่เคยมี ผมสนับสนุนการปฏิรูปอยู่เสมอ แต่การคิดว่าเราสามารถปฏิรูปคริสตจักรได้ เป็นความคิดที่โง่เขลา

ผมคิดว่าความบาปของศิษยาภิบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิษยาภิบาลอีแวนเจลิคอล คือการไม่รู้จักอดทน เรามีเป้าหมาย เรามีพันธกิจ เราจะช่วยโลกนี้ เราจะประกาศกับทุกคน เราจะทำสิ่งดีเหล่านี้ทั้งหมด และทำให้คนมาเต็มโบสถ์ ยอดเยี่ยมครับ เป้าหมายทุกประการถูกต้องทั้งนั้น แต่สิ่งเหล่านี้จะเข้า เป็นงานที่ช้า งานฝ่ายวิญญาณนี้ คือการนำผู้คนมาสู่ชีวิตที่เชื่อฟัง และความรักและความชื่นชมยินดีต่อพระพักตร์พระเจ้า

แล้วเราก็ไม่อดทน เริ่มหาทางลัดและใช้วิธีการที่ทำได้ เราพูดถึงผลประโยชน์ เราจัดการผู้คน เราข่มขู่ เราใช้ภาษาที่เย็นชา เป็นคำพูดข่มขู่ และคุกคาม

มีใครคิดหรือ ว่าคริสตจักรกำลังข่มขู่คุกคาม

เมื่อใดที่มีการใช้ความรู้สึกผิดเป็นเครื่องมือ ที่ทำให้ผู้คนลงมือทำสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะดีหรือร้ายหรือกลางๆ นั่นคือการข่มขู่คุกคามแล้ว แล้วถ้อยคำบังคับขู่เข็ญล่ะ คือการพูดชักจูงให้ผู้คนเข้าร่วมรายการ ให้พวกเขามีส่วนร่วม ซึ่งมักเป็นการสัญญาว่าพวกเขาจะได้รับบางสิ่งบางอย่าง

ผมมีเพื่อนที่เป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้ เขามักจะพูดว่า “คุณต้องระบุความต้องการพื้นฐานของผู้คนให้ได้ แล้วคุณค่อยสร้างรายการเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานนั้น” ไม่ใช่เรื่องยากที่จะบงการผู้คน เราคุ้นเคยกับการบงการผู้คนโดยใช้ภาพลักษณ์ การประชาสัมพันธ์ และการเมือง จนเราแทบไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกบงการ

ความไม่อดทนนี้ เป็นการละทิ้งวิธีการของพระเยซูเพียงเพื่อทำให้งานของพระเยซูสำเร็จ กลับกลายเป็นสิ่งที่ทำลายจิตวิญญาณ เพราะเรากำลังใช้วิธีการที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ ไม่ใช่อย่างพระเยซู เพื่อทำสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ ด้วยเหตุนี้เรื่องของจิตวิญญาณในปัจจุบันจึงยุ่งเหยิง

แต่ศิษยาภิบาลจำนวนมากเห็นคนที่ทุกข์ทรมานในชีวิตการแต่งงาน จากการติดยาเสพติด ความโลภ และอยากช่วยเหลือคนเหล่านั้นทันที โดยใช้วิธีใดก็ได้ที่ได้ผล

ถูกต้องแล้ว ยกเว้นวิธีการที่จะทำให้คุณเดือดร้อน หากคุณไม่อดทน คุณจะทำอะไรเพื่อตอบสนองความต้องการ เราทำตามวิธีของพระเยซู หรือเราทำตามวิธีแบบวอลมาร์ท

จิตวิญญาณไม่ใช่เรื่องของผลลัพธ์หรือผลประโยชน์หรือสิ่งของ แต่เป็นเรื่องของวิธีการ เป็นเรื่องที่ว่า คุณจะทำอย่างไร คุณจะดำเนินชีวิตในความเป็นจริงอย่างไร

ดังนั้น คุณจะช่วยคนอื่นอย่างไร ความต้องการมีมากมาย คุณใช้วิธีการเดียวกับที่พระเยซูทรงกระทำไงล่ะ คุณทำทีละอย่าง คุณไม่สามารถทำงานพระกิตติคุณ งานแผ่นดินของพระเจ้าได้ด้วยวิธีที่ไม่ใส่ใจผู้คน

เราอยู่ภายใต้ต้องค์ตรีเอกานุภาพ ทุกสิ่งที่เราทำต้องอยู่ในบริบทขององค์ตรีเอกานุภาพ ซึ่งหมายถึงเป็นส่วนตัว มีความสัมพันธ์ เมื่อไรที่คุณคิดถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับผู้คน มีแต่หน้าที่ ทำกับคนหมู่มาก คุณก็กำลังปฏิเสธพระกิตติคุณ ซึ่งเรามักทำเช่นนั้น

พระเยซูทรงเป็นความจริงและเป็นชีวิต แต่ข้อแรกพระองค์ทรงเป็นทางนั้น เราไม่อาจทำงานของพระเยซูด้วยวิธีการของมาร

ผมพูดเรื่องนี้ เพราะศิษยาภิบาลจำนวนมากถูกจำกัดอยู่ในวิธีการเหล่านี้ ซึ่งไม่ใส่ใจผู้คน ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้คน จนกลายเป็นคริสตจักรที่ให้ความสำคัญกับการแสดงออกและความสำเร็จ ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากในวัฒนธรรมของเรา อย่างน้อย ถ้าคุณโดดเด่นและยิ้มกว้าง แล้วพวกเขาจะสูญเสียจิตวิญญาณไป ยี่สิบปีผ่านไป พวกเขาไม่ได้อะไรเลย หรือไม่ก็ล้มลง พวกเขาพยายามทำสิ่งเหล่านี้และไม่ได้ผล แล้วพวกเขาก็เลิกหรือเลิกแล้วไปทำสิ่งอื่น เป็นไปได้ว่า มี 90% ของศิษยาภิบาลที่เลิกไป ไม่ใช่เพราะความปรารถนาแรงกล้า แต่เป็นเพราะเบื่อกว่าไม่มีชีวิตที่โรแมนติคอย่างที่หวังว่าควรจะมี

ถ้าเราไม่เรียกว่า ความต้องการ แต่เรียกว่าการเข้ากับเขาให้ได้ จะเกิดอะไรขึ้น คริสเตียนจำนวนมาก หวังที่จะพบกับกลุ่มเจเนอริกหรือเจเนวายหรือกลุ่มโพสท์โมเดิร์น หรือกลุ่มย่อยอื่น เช่น คาบอย หรือสิ่งหนักปิด ซึ่งล้วนเป็นคนที่ดูไม่ค่อยเข้ากับคริสตจักรทั่วไป

เมื่อคุณเริ่มดัดแปลงพระกิตติคุณให้เข้ากับวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็วัฒนธรรมคนหนุ่มสาว วัฒนธรรมของคนรุ่นต่างๆ หรือวัฒนธรรมใดๆ คุณกำลังเอาแก่นออกจากพระกิตติคุณ พระกิตติคุณของพระเยซูไม่ใช่อาณาจักรของโลกนี้ แต่เป็นอาณาจักรที่ต่างออกไป

เอริก ลูกชายของผมดูแลคริสตจักรใหม่เมื่อหกปีที่แล้ว กลุ่มเพรสโบทีเรียนจัดค่ายฝึกอบรมให้กับศิษยาภิบาลหน้าใหม่ เพื่อจะเรียนรู้ว่าควรทำอะไรบ้าง เอริกจึงไปร่วมค่าย ผู้สอนคนหนึ่งที่นั่งบอกว่าเขาไม่ควรสวมชุดศิษยาภิบาลและผ้าคลุมไหล่ “คุณจงออกไปข้างนอกและพบกับคนรุ่นนี้ในที่ที่พวกเขาอยู่”

เอริกเป็นนักเรียนที่ดีและอยากทำให้เพื่อนฝูงพอใจ เขาจึงไม่สวมชุดศิษยาภิบาล คริสตจักรของเขาใช้ห้องประชุมนักเรียนมัธยมปลายในการนมัสการ เขาเริ่มเปลี่ยนเป็นสวมสูทอย่างนักธุรกิจทุกวันอาทิตย์ แต่เมื่อใกล้วันอาทิตย์แรกของเทศกาลรับเสด็จ และพวกเขากำลังจะมีพิธีมหาสนิท ลูกบอกผมว่า “พ่อครับ ผมทำไม่ได้ ผมจึงต้องสวมชุดศิษยาภิบาล”

โจเอลและภรรยาซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของเขา ก็ไปโบสถ์นี้ โจเอลเป็นคนต้นแบบของบุคคลประเภทนี้ เหมาะกับคริสตจักรที่บุกเบิกใหม่ คือ อยู่ชานเมือง

เป็นผู้บริหารระดับกลาง ไม่เคยไปโบสถ์ เป็นอย่าง
ชาวโลก เอริกสังเกตเห็นว่าเขามาโบสถ์ อาจเพราะ
ทั้งสองเป็นเพื่อนบ้าน หรือเพราะเขาชอบเพื่อน
บ้านคนนี้ หลังจากการนมัสการเทศกาลรับเสด็จ
เขาถามใจเอลว่าคิดอย่างไรที่เขาสวมชุดศิษยา
ภิบาล

เขากล่าวว่า “สร้างความประทับใจ ผมกับภรรยา
ยังพูดถึงอยู่เลย ผมคิดว่า เราสองคนมองหา
สถานที่ที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเราคิดว่าเราพบแล้ว”

ผมจึงคิดว่า การปรับตัวเข้ากับสังคมเป็นเรื่องไร้
สาระ ผมไม่คิดว่าผู้คนจะใส่ใจมากนักว่าคริสตจักร
ใช้ดนตรีแบบไหน หรือคุณออกแบบการนมัสการ
อย่างไร พวกเขาต้องการสถานที่ที่นมัสการพระเจ้า
อย่างจริงจัง ใส่ใจพวกเขาอย่างจริงจัง ที่ที่ไม่มีการ
บงการอารมณ์หรือความต้องการของพวกเขา

เพราะเหตุใดเราจึงยึดติดกับความคิดแบบโฆษณา
ประชาสัมพันธ์นี้ ผมคิดว่าความคิดนี้ทำลาย
คริสตจักรของเรา

**แต่อาจมีคนเดินเข้าไปในคริสตจักรของเอริก
เห็นเขาสวมชุดศิษยาภิบาล และเดินออกจาก
คริสตจักรไป และคิดว่าโบสถ์นี้เคร่งเกินไป**

แล้วถ้าคริสตจักรไม่เคร่ง เราจะไปคริสตจักรทำไม
เล่า พวกเขาไปคริสตจักรเพื่ออะไร?

จริงอยู่ที่ยังมีด้านอื่นอีก ถ้าคุณไปคริสตจักรที่
ทุกคนเล่นบทบาทเคร่งไปเสียหมด ก็คงน่าเบื่อ
แต่การแสดงออกหรือบทบาทอย่างนั้นอาจพบได้
ในคริสตจักรของพวกเขาบ่อย หรือที่ไหนก็ตามที่
ทุกคนทำบทบาทนั้นเช่นกัน

แต่เรากำลังมีส่วนในสิ่งที่ยังลึกใญ่อยู่มาก เราจะ
ขจัดความลึกใญ่ทั้งหมดเพื่อเราจะได้ควบคุมได้
เช่นนั้นหรือ ความยำเกรงควรเป็นหัวใจของการ
นมัสการพระเจ้ามิใช่หรือ

และหากเราสื่อความเชื่อ โดยขจัดความลึกใญ่ออก
ไปเสียหมด และไม่มี ความยำเกรงพระเจ้า แล้ว
ผู้คนจะรู้ได้อย่างไร มีบางอย่างที่มากกว่าเพียง
แค่อารมณ์ คือ ความต้องการของพวกเขาเอง มี
บางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่าความต้องการของผม
คือพระเจ้า แล้วผมจะไปถึงได้อย่างไร ถ้ารายการ
นมัสการของคริสตจักรให้ความต้องการของฉัน
กลายเป็นศูนย์กลาง

**บางคนอาจจะแย้งว่า เป็นเรื่องสำคัญที่การ
นมัสการควรทำให้ผู้คนรู้สึกสบาย เพื่อพวกเขา
จะได้รับพระกิตติคุณ**

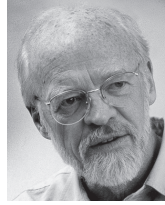
ผมคิดว่าพวกเขาคิดผิด ลองคิดถึงเรื่องที่ผมเล่าถึง
ครอบครัวที่นั่นอยู่ข้างหน้าเราในการนมัสการ และ
พวกเขาอาจได้รับพระกิตติคุณมากกว่า จากการไป
โอปโหลและปลอบแม่ผู้นำสงสาร ซึ่งรู้สึกอับอาย
แทบตาย

**เราจะรู้ได้อย่างไรว่า พวกเขาได้เปลี่ยนจากเพียง
แค่การปรับพันธกิจเข้าหาวัฒนธรรม ไปเป็นการ
เสียสละอย่างในพระกิตติคุณ**

ผมคิดว่าการทดสอบข้อหนึ่งคือ ผมกำลังทำอะไรที่
หลุดไปจากเรื่องราวของพระเยซู วิธีการของ
พระเยซู หนทางของพระเยซูหรือไม่ ผมสละ
ความสัมพันธ์ที่ต้องเสียสละ การใส่ใจส่วนตัว
ความสัมพันธ์ส่วนตัว เพื่อแลกกับทางลัด หรือ
รายการที่ทำให้ผมทำงานสำเร็จหรือไม่ คุณไม่อาจ

ทำงานของพระเยซูด้วยวิธีการที่ไม่เหมือนพระเยซู
แล้วก้าวต่อไป แม้ว่าคุณจะ “ประสบความสำเร็จ”
อย่างยิงก็ตาม

ผมคิดว่า คุณลักษณะข้อหนึ่งของผมคืออยู่กับ
ท้องถื่น ผมหยั่งรากลงในชีวิตศิษยาภิบาล ซึ่งเป็น
ชีวิตธรรมดา ดังนั้น เมื่อมีเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณที่ดู
น่าตื่นเต้น หรือดูดีเกิดขึ้นรอบตัวผม ผมบอกตรงๆ
ว่า ผมไม่ค่อยตื่นเต้นกับสิ่งเหล่านั้น และผมยังรู้สึก
กลางแคลงใจกับสิ่งเหล่านั้นด้วย เพราะไม่ได้ดู
เหมือนว่าจะทำลาย และไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บน
สภาพแวดล้อมของท้องถื่น ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อม
เดียว ที่คุณจะสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนได้

ยูจีน ปีเตอร์สัน (Peterson, Eugene)
อาจารย์พิเศษด้านการเสริมสร้างจิตวิญญาณ
วิทยาลัยรีเจนต์ แคนาดา

Spirituality for All the Wrong Reasons

Eugene Peterson talks about lies and illusions that destroy the church.

Interview, Christianity Today by Mark Galli | posted 3/04/2005

Eugene Peterson had a publishing life before *The Message*. And one could argue that it was his previous publications that led, at least in part, to the renewal of Christian spirituality among pastors and laypeople today. In such books as *Five Smooth Stones for Pastoral Work*, *Run with the Horses*, *A Long Obedience in the Same Direction: Discipleship in an Instant Society*, and *The Contemplative Pastor: Returning to the Art of Spiritual Direction*, Peterson exposed the shallowness of American Christianity and offered a bracing and invigorating alternative.

It is momentous, then, that Peterson has returned to writing about the Christian life with *Christ Plays in Ten Thousand Places: A Conversation in Spiritual Theology* (Eerdmans, 2005). It is the first of a projected five-volume series in which Peterson will systematically pull together themes he has been talking about for three decades—spiritual formation, Scripture, leadership, the church, pastoring, spiritual direction.

The first volume is a tour de force in spiritual theology, combining incisive cultural analysis and biblical exposition with a sweeping and engaging vision of the Christian life.

All of his writing has emerged out of his work as a pastor, mostly at Christ Our King Presbyterian Church in Bel Air, Maryland, a Baltimore suburb. He was the founding pastor of the church, which grew to some 500 members before he left after 29 years. He went from there to Pittsburgh Theological Seminary and then to Regent College in Vancouver, British Columbia. He is now “retired,” living in his home state of Montana, but he remains at heart a pastor who cares deeply about the Christian life as it is lived in the local church.

As Peterson was finishing the manuscript of *Christ Plays in Ten Thousand Places*, CT managing editor Mark Galli spoke with him about themes that emerged from the book and his life.

What is the most misunderstood aspect of spirituality?

That it’s a kind of specialized form of being a Christian, that you have to have some kind of in. It’s elitist. Many people are attracted to it for the wrong reasons. Others are put off by it: *I’m not spiritual. I like to go to football games or parties or pursue my career.* In fact, I try to avoid the word.

Many people assume that spirituality is about becoming emotionally intimate with God.

That's a naive view of spirituality. What we're talking about is the Christian life. It's following Jesus. Spirituality is no different from what we've been doing for two thousand years just by going to church and receiving the sacraments, being baptized, learning to pray, and reading Scriptures rightly. It's just ordinary stuff.

This promise of intimacy is both right and wrong. There is an intimacy with God, but it's like any other intimacy; it's part of the fabric of your life. In marriage you don't feel intimate most of the time. Nor with a friend. Intimacy isn't primarily a mystical emotion. It's a way of life, a life of openness, honesty, a certain transparency.

Doesn't the mystical tradition suggest otherwise?

One of my favorite stories is of Teresa of Avila. She's sitting in the kitchen with a roasted chicken. And she's got it with both hands, and she's gnawing on it, just devouring this chicken. One of the nuns comes in shocked that she's doing this, behaving this way. She said, "When I eat chicken, I eat chicken; when I pray, I pray."

If you read the saints, they're pretty ordinary people. There are moments of rapture and ecstasy, but once every 10 years. And even then it's a surprise to them. They didn't do anything. We've got to disabuse people of these illusions of what the Christian life is. It's a wonderful life, but it's not wonderful in the way a lot of people want it to be.

Yet evangelicals rightly tell people they can have a "personal relationship with God." That suggests a certain type of spiritual intimacy.

All these words get so screwed up in our society. If intimacy means being open and honest and authentic, so I don't have veils, or I don't have to be defensive or in denial of who I am, that's wonderful. But in our culture, intimacy usually has sexual connotations, with some kind of completion. So I want intimacy because I want more out of life. Very seldom does it have the sense of sacrifice or giving or being vulnerable. Those are two different ways of being intimate. And in our American vocabulary intimacy usually has to do with getting something from the other. That just screws the whole thing up.

It's very dangerous to use the language of the culture to interpret the gospel. Our vocabulary has to be chastened and tested by revelation, by the Scriptures. We've got a pretty good vocabulary and syntax, and we'd better start paying attention to it because the way we grab words here and there to appeal to unbelievers is not very good.

This corruption of the word *spirituality* even in Christian circles—does it have something to do with the New Age movement?

The New Age stuff is old age. It's been around for a long time. It's a cheap shortcut to—I guess we have to use the word—*spirituality*. It avoids the ordinary, the everyday, the physical, the material. It's a form of Gnosticism, and it has a terrific appeal because it's a spirituality that doesn't have anything to do with doing the dishes or changing diapers or going to work. There's not much integration with work, people, sin, trouble, inconvenience.

I've been a pastor most of my life, for some 45 years. I love doing this. But to tell you the truth, the people who give me the most distress are those who come asking, "Pastor, how can I be spiritual?"

Forget about being spiritual. How about loving your husband? Now that's a good place to start. But that's not what they're interested in. How about learning to love your kids, accept them the way they are?

My name shouldn't even be connected with spirituality.

But it very much is.

I know. Then a few years ago I got this embarrassing position of being a professor of "spiritual theology" at Regent. Now what do you do?

You make spirituality sound so mundane.

I don't want to suggest that those of us who are following Jesus don't have any fun, that there's no joy, no exuberance, no ecstasy. They're just not what the consumer thinks they are. When we advertise the gospel in terms of the world's values, we lie to people. We lie to them, because this is a new life. It involves following Jesus. It involves the Cross. It involves death, an acceptable sacrifice. We give up our lives.

The Gospel of Mark is so graphic this way. The first half of the Gospel is Jesus showing people how to live. He's healing everybody. Then right in the middle, he

shifts. He starts showing people how to die: “Now that you’ve got a life, I’m going to show you how to give it up.” That’s the whole spiritual life. It’s learning how to die. And as you learn how to die, you start losing all your illusions, and you start being capable now of true intimacy and love.

It involves a kind of learned passivity, so that our primary mode of relationship is receiving, submitting, instead of giving and getting and doing. We don’t do that very well. We’re trained to be assertive, to get, to apply, or to consume and to perform.

Repentance, dying to self, submission—these are not very attractive hooks to draw people into the faith.

I think the minute you put the issue that way you’re in trouble. Because then we join the consumer world, and everything then becomes product designed to give you something. We don’t need something more. We don’t need something better. We’re after life. We’re learning how to live.

I think people are fed up with consumer approaches, even though they’re addicted to them. But if we cast the evangel in terms of benefits, we’re setting people up

for disappointment. We’re telling them lies.

This is not the way our Scriptures are written. This is not the way Jesus came among us. It’s not the way Paul preached. Where do we get all this stuff? We have a textbook. We have these Scriptures and most of the time they’re saying, “You’re going the wrong way. Turn around. The culture is poisoning.”

Do we realize how almost exactly the Baal culture of Canaan is reproduced in American church culture? Baal religion is about what makes you feel good. Baal worship is a total immersion in what I can get out of it. And of course, it was incredibly successful. The Baal priests could gather crowds that outnumbered followers of Yahweh 20 to 1. There was sex, there was excitement, there was music, there was ecstasy, there was dance. “We got girls over here, friends. We got statues, girls, and festivals.” This was great stuff. And what did the Hebrews have to offer in response? The Word. What’s the Word? Well, Hebrews had festivals, at least!

Still, the one big hook or benefit to Christian faith is salvation, no? “Believe on the Lord Jesus Christ and you will be

saved.” Is this not something we can use to legitimately attract listeners?

It’s the biggest word we have—salvation, being saved. We are saved from a way of life in which there was no resurrection. And we’re being saved from ourselves. One way to define spiritual life is getting so tired and fed up with yourself you go on to something better, which is following Jesus.

But the minute we start advertising the faith in terms of benefits, we’re just exacerbating the self problem. “With Christ, you’re better, stronger, more likeable, you enjoy some ecstasy.” But it’s just more self. Instead, we want to get people bored with themselves so they can start looking at Jesus.

We’ve all met a certain type of spiritual person. She’s a wonderful person. She loves the Lord. She prays and reads the Bible all the time. But all she thinks about is herself. She’s not a selfish person. But she’s always at the center of everything she’s doing. “How can I witness better? How can I do this better? How can I take care of this person’s problem better?” It’s me, me, me disguised in a way that is difficult to see because her spiritual talk disarms us.

So how should we visualize the Christian life?

In church last Sunday, there was a couple in front of us with two bratty kids. Two pews behind us there was another couple with their two bratty kids making a lot of noise. This is mostly an older congregation. So these people are set in their ways. Their kids have been gone a long time. And so it wasn’t a very nice service; it was just not very good worship. But afterwards I saw half a dozen of these elderly people come up and put their arms around the mother, touch the kids, sympathize with her. They could have been irritated.

Now why do people go to a church like that when they can go to a church that has a nursery, is air conditioned, and all the rest? Well, because they’re Lutherans. They don’t mind being miserable! Norwegian Lutherans!

And this same church recently welcomed a young woman with a baby and a three-year-old boy. The children were baptized a few weeks ago. But there was no man with her. She’s never married; each of the kids has a different father. She shows up at church and wants her children baptized. She’s a Christian and wants to

follow in the Christian way. So a couple from the church acted as godparents. Now there are three or four couples in the church who every Sunday try to get together with her.

Now, where is the “joy” in that church? These are dour Norwegians! But there’s a lot of joy. There’s an abundant life going, but it’s not abundant in the way a non-Christian would think. I think there’s a lot more going on in churches like this; they’re just totally anticultural. They’re full of joy and faithfulness and obedience and care. But you sure wouldn’t know it by reading the literature of church growth, would you?

But many Christians would look at this church and say it’s dead, merely an institutional expression of the faith.

What other church is there besides institutional? There’s nobody who doesn’t have problems with the church, because there’s sin in the church. But there’s no other place to be a Christian except the church. There’s sin in the local bank. There’s sin in the grocery stores. I really don’t understand this naïve criticism of the institution. I really don’t get it.

Frederick von Hugel said the institution of the church is like the bark on the tree.

There’s no life in the bark. It’s dead wood. But it protects the life of the tree within. And the tree grows and grows and grows and grows. If you take the bark off, it’s prone to disease, dehydration, death.

So, yes, the church is dead but it protects something alive. And when you try to have a church without bark, it doesn’t last long. It disappears, gets sick, and it’s prone to all kinds of disease, heresy, and narcissism.

In my writing, I hope to recover a sense of the reality of congregation—what it is. It’s a gift of the Holy Spirit. Why are we always idealizing what the Holy Spirit doesn’t idealize? There’s no idealization of the church in the Bible—none. We’ve got two thousand years of history now. Why are we so dumb?

Since the Reformation, though, we’ve championed the idea that the church can be reformed.

Hasn’t happened. I’m for always reforming, but to think that we can get a church that’s reformed is just silliness.

I think the besetting sin of pastors, maybe especially evangelical pastors, is impatience. We have a goal. We have a mission. We’re going to save the world.

We're going to evangelize everybody, and we're going to do all this good stuff and fill our churches. This is wonderful. All the goals are right. But this is slow, slow work, this soul work, this bringing people into a life of obedience and love and joy before God.

And we get impatient and start taking shortcuts and use any means available. We talk about benefits. We manipulate people. We bully them. We use language that is just incredibly impersonal—bullying language, manipulative language.

One doesn't normally think of churches as bullying.

Whenever guilt is used as a tool to get people to do anything—good, bad, indifferent—it's bullying. And then there's manipulative language—to talk people into programs, to get them involved, usually by promising them something.

I have a friend who is an expert at this sort of thing. He's always saying, "You've got to identify people's felt needs. Then you construct a program to meet the felt needs." It's pretty easy to manipulate people. We're so used to being manipulated by the image industry, the publicity industry, and the politicians that we hardly know we're being manipulated.

This impatience to leave the methods of Jesus in order to get the work of Jesus done is what destroys spirituality, because we're using a non-biblical, non-Jesus way to do what Jesus did. That's why spirituality is in such a mess as it is today.

But many pastors see people suffering in bad marriages, with drug addiction, with greed. And so they rightly want to help them now, by whatever method will work.

Yes, except something backfires on you when you're impatient. How do we meet the need? Do we do it in Jesus' way or do we do it the Wal-Mart way?

Spirituality is not about ends or benefits or things; it's about means. It's about how you do this. How do you live in reality?

So, how do you help all these people? The needs are huge. Well, you do it the way Jesus did it. You do it one at a time. You can't do gospel work, kingdom work in an impersonal way.

We live in the Trinity. Everything we do has to be in the context of the Trinity, which means personally, relationally. The minute you start doing things impersonally, functionally, mass oriented, you deny the gospel. Yet that's all we do.

Jesus is the Truth and the Life, but first he's the Way. We can't do Jesus' work in the Devil's way.

I get exercised about this because many pastors are getting castrated by these methodologies, which are impersonal. There's no relationship to them. And so they become performance oriented and successful. It's pretty easy in our culture, at least if you're tall and have a big smile. And they lose their soul. There's nothing to them after 20 years. Or they crash. They try all this stuff and it doesn't work, and they quit, or quit and start doing something else. Probably 90 percent of the affairs that pastors have are not due to lust, but boredom with not having this romantic kind of life they thought they'd get.

What if we were to frame this not in terms of needs but relevance? Many Christians hope to speak to generation X or Y or postmoderns, or some subgroup, like cowboys or bikers—people for whom the typical church seems irrelevant.

When you start tailoring the gospel to the culture, whether it's a youth culture, a generation culture or any other kind of culture, you have taken the guts out of

the gospel. The gospel of Jesus Christ is not the kingdom of this world. It's a different kingdom.

My son Eric organized a new church six years ago. The Presbyterians have kind of a boot camp for new church pastors where you learn what you're supposed to do. So Eric went. One of the teachers there said he shouldn't put on a robe and a stole: "You get out there and you meet this generation where they are."

So Eric, being a good student and wanting to please his peers, didn't wear a robe. His church started meeting in a high-school auditorium. He started out by wearing a business suit every Sunday. But when the first Sunday of Advent rolled around, and they were going to have Communion, he told me, "Dad, I just couldn't do it. So I put my robe on."

Their neighbors, Joel and his wife, attended his church. Joel was the stereotype of the person the new church development was designed for—suburban, middle management, never been to church, totally secular. Eric figured he was coming because they were neighbors, or because he liked him. After that Advent service, he asked Joel what he thought of his wearing a robe.

He said, “It made an impression. My wife and I talked about it. I think what we’re really looking for is sacred space. We both think we found it.”

I think relevance is a crock. I don’t think people care a whole lot about what kind of music you have or how you shape the service. They want a place where God is taken seriously, where they’re taken seriously, where there is no manipulation of their emotions or their consumer needs.

Why did we get captured by this advertising, publicity mindset? I think it’s destroying our church.

But someone else might walk into Eric’s church, see him with his robe, and walk out, thinking the whole place was too religious, too churchy.

So why are they going if it’s not going to be religious? What do they go to church for?

Of course, there’s another aspect to this. If you’re going to a church where everybody’s playing a religious role, that’s going to be off putting. But that performance mentality, role mentality can be seen in the cowboy church or

whatever—everybody is performing a role there, too.

But we’re involved with something that has a huge mystery to it. Are we going to wipe out all the mystery so we can be in control of it? Isn’t reverence at the very heart of the worship of God?

And if we present a rendition of the faith in which all the mystery is removed, and there’s no reverence, how are people ever going to know there’s something more than just their own emotions, their own needs? There’s something a lot bigger than my needs that’s going on. How do I ever get to that if the church service and worship program is all centered on my needs?

Some people would argue that it’s important to have a worship service in which people feel comfortable so they can hear the gospel.

I think they’re wrong. Take the story I told you about this family in front of us on Sunday. Nobody was comfortable. The whole church was miserable.

And yet, they might have experienced more gospel in going up and putting their arms around that poor mother, who was embarrassed to death.

How do we know when they have moved from merely adapting ministry to the culture to sacrificing the gospel?

One test I think is this: Am I working out of the Jesus story, the Jesus methods, the Jesus way? Am I sacrificing relationship, personal attention, personal relationship for a shortcut, a program so I can get stuff done? You can't do Jesus' work in a non-Jesus way and get by with it—although you can be very “successful.”

One thing that I think is characteristic of me is I stay local. I'm rooted in a pastoral life, which is an ordinary life. So while all this glitter and image of spirituality is going around, I feel quite indifferent to it, to tell you the truth. And I'm somewhat suspicious of it because it seems to be uprooted, not grounded in local conditions, which are the only conditions in which you can live a Christian life.

โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์
Thailand Baptist Theological Seminary

433 ซอยสวนพลู 8 ถนนสาทร 3 เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120
433 Soi Suanplu 8 Sathorn 3 Rd, Bangkok 10120 Thailand
Tel: 0-2286-0793, 0-2286-7281 Fax: 0-2679-4529

Web: www.thaibts.com